

اللہ
رسول
محمد

*Adnan Oktar
(Harun Yahya)*

ISLAMUL DENUNȚĂ TERORISMUL

Această carte, scrisă prima dată imediat după atacurile din 9/11, a explicat cu ajutorul versetelor din Coran, practicile Profetului Mohamed (pfas) și exemplele din istoria islamică prin care Islamul denunță terorismul. S-a explicat că religia poruncește și îndeamnă la dragoste, milă și pace, și că religia adevărată nu poate aproba în niciun fel terorismul. Cu toate acestea, atacurile teroriste au continuat după 9/11 și s-au răspândit și în alte țări.

Mai ales în ultimii ani, grupurile radicale devin tot mai puternice, noii recruți alăturându-se lor din întreaga lume. Acest lucru obligă liderii politici, religioși și din mediu academic să caute soluții pentru terorism, să înțeleagă cauzele sale și să elaboreze măsurile care trebuie luate. Ei încearcă acum să înțeleagă adevăratul Islam și să determine modalitățile de a pune capăt terorismului cu soluții din interiorul lumii islamice.

Lupta ideologică împotriva terorii a arătat că interpretările radicale, care constau în superstiții adăugate Islamului mai târziu și care justifică acțiunile teroriste, au stat la baza multor atacuri teroriste. Această ediție extinsă a cărții include sursele de terorism care rezultă din acest punct de vedere bigot al religiei și modul în care trebuie să fie contracarate pe plan intelectual.

Despre autor: Adnan Oktar, care scrie sub pseudonimul Harun Yahya, s-a născut la Ankara în 1956. Începând cu anii 1980, autorul a publicat multe cărți despre probleme legate de credință, știință și politică. Este cunoscut ca autor al unor lucrări importante care dezvăluie impostura evoluționiștilor, pretențiile lor invalide, precum și legăturile întunecate dintre darwinism și ideologiile sângeroase precum fascismul și comunismul.

Toate lucrările autorului împărtășesc un singur obiectiv: să transmită mesajul Coranului, să încurajeze cititorii să reflecte asupra problemelor de bază legate de credință, cum ar fi existența și unitatea lui Dumnezeu și Viața de Apoi; și să deconspire fundamentele slabe și ideologiile perverse ale sistemelor atee. Cele peste 300 de lucrări scrise de acesta, traduse în 73 de limbi diferite, se bucură de un număr mare de cititori din întreaga lume.

Prin voia lui Dumnezeu, cărțile lui Harun Yahya vor fi un mijloc prin care oamenii în secolul al XXI-lea vor atinge pacea, dreptatea și fericirea promisă în Coran.

Sigiliul de pe coperta cărții reprezintă sigiliul profetului Mohamed (pfas). Acesta reprezintă Coranul (ultima scriptură) și pe profetul Mohamed (ultimul dintre profeți). Autorul folosește sigiliul ca simbol ca să arate că ia ca și ghid al său, Coranul și moralitatea iubitoare a profetului.

**GLOBAL
PUBLISHING**

الله
رسول
محمد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

iunie 2017

Publicată de:

GLOBAL PUBLISHING

Kayışdağı Mah. Değirmen Sok. No: 3
Ataşehir / İstanbul / Turcia - Tel: (+90 216) 660 00 59

Tipărită de:

Doğa Basım İleri Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. Sanayi Bölgesi, Turgut Özal Cad.
Çelik Yenal Endüstri Merkezi No: 117/ 2A-2B
İkitelli / İstanbul / Turkey - Tel: (+90 212) 4070900

Toate traducerile din Coran sunt din George Grigore.

Abrevierea utilizată:

(*pfas*): Pacea fie asupra sa (urmează unei referințe la profeti)

ro.harunyahya.com/ ---- en.a9.com.tr

Twitter: [@harun_yahya](https://twitter.com/harun_yahya) ---- [@adnan_oktar](https://twitter.com/adnan_oktar)

Facebook: www.facebook.com/harunyahyaworks

Instagram: [harunyahya_a9](https://www.instagram.com/harunyahya_a9)

www.islamdenoucesterrorism.com

ISLAMUL DENUNȚĂ TERORISMUL

Acelora care cred și săvârșesc fapte bune

Cel Milostiv le va arăta iubire.

(Coran 19:96)

**ADNAN OKTAR
(HARUN YAHYA)**

ADNAN OKTAR
(HARUN YAHYA)

ISLAMUL DENUNȚĂ TERORISMUL

DESPRE AUTOR

Adnan Oktar, născut în Ankara în 1956, scrie în prezent sub pseudonimul HARUN YAHYA. După ce a terminat studiile primare și secundare în Ankara, el a studiat artele plastice la Universitatea Mimar Sinan din Istanbul și filosofia la Universitatea din Istanbul. Începând cu anii 1980, el a publicat numeroase cărți legate de politică, știință și credință. Harun Yahya este cunoscut ca autor al unor lucrări importante care dezvăluie impostura evoluționiștilor, pretențiile lor invalide și legăturile întunecate dintre darwinism și ideologiile sângeroase, precum fascismul și comunismul.

Opera lui Harun Yahya, tradusă în 73 de limbi, constituie o colecție de peste 65.000 pagini cu 40.000 de ilustrații.

Pseudonimul ales se compune din numele Harun (Aaron) și Yahya (Ioan), în memoria celor doi prooroci cunoscuți pentru că au luptat împotriva lipsei de credință a popoarelor lor. Sigiliul Profetului de pe copertile cărților sale este simbolic și este legat de conținutul acestora. El reprezintă Coranul (Scriptura finală) și pe Profetul Mohamed (pfas), ultimul dintre profeți. Sub îndrumarea Coranului și a cărților Sunnah (învățăturile Profetului [pfas]), autorul are ca scop să infirme fiecare principiu fundamental al ideologiilor nereligioase și să aibă "ultimul cuvânt", astfel încât să reducă complet la tăcere obiecțiile ridicate împotriva religiei. El folosește sigiliul ultimului Profet (pfas), care a atins înțelepciunea finală și perfecțiunea morală, ca semn al intenției sale de a oferi ultimul cuvânt.

Toate lucrările lui Harun Yahya împărtășesc un singur obiectiv: să transmită mesajul Coranului, să încurajeze cititorii să reflecte asupra problemelor de bază legate de credință, cum ar fi existența și unitatea lui Dumnezeu și Viața de Apoi; și să deconspire fundamentele slabe și ideologiile perverse ale sistemelor atee.

Harun Yahya se bucură de o largă difuzare în multe țări, din India în America, din Anglia în Indonezia, din Polonia în Bosnia, din Spania în Brazilia, din Malaezia în Italia și din Franța în Bulgaria și Rusia. Unele dintre cărțile sale sunt disponibile în limbile engleză, franceză, germană, spaniolă, italiană, portugheză, urdu, arabă, albaneză, chineză, swahili, hausa,

dhivehi (vorbită în Maldive), rusă, sârbo-croată (bosniacă), poloneză, malay, turcă uygur, indoneziană, bengali, daneză și suedeză.

Foarte apreciate în întreaga lume, aceste lucrări au avut un rol esențial în recăpătarea credinței în Dumnezeu de către mulți oameni și obținerea unor perspective mai profunde asupra credinței lor. Înțelepciunea și sinceritatea cărților sale, împreună cu un stil clar, care este ușor de înțeles, afectează în mod direct pe oricine le citește. Cei care reflectă în mod serios asupra acestor cărți, nu mai pot susține ateismul și nicio altă ideologie pervertită sau filosofie materialistă, din moment ce aceste cărți sunt caracterizate de o impresie puternică, rezultate concrete, și un caracter incontestabil. Chiar dacă vor continua să facă acest lucru, va fi doar o perseverență sentimentală, din moment ce aceste cărți combat chiar fundamentele acestor ideologii. Toate mișcările contemporane de negare sunt acum învinse din punct de vedere ideologic, datorită cărților scrise de Harun Yahya.

Acest lucru este, fără îndoială, un rezultat al înțelepciunii și lucidității Coranului. Autorul își propune să servească cu modestie ca un instrument în căutarea omenirii a căii celei drepte a lui Dumnezeu. Prin publicarea acestor lucrări nu s-a urmărit obținerea niciunui câștig material.

Cei care îi încurajează pe alții să citească aceste cărți, pentru a li se deschide mințile și inimile și pentru a fi călăuziți să devină slujitori mai devotați ai lui Dumnezeu, fac un serviciu de neprețuit.

În același timp, promovarea altor cărți care creează confuzie în mintea oamenilor, care produc confuzii ideologice și care în mod clar nu au efecte puternice și precise în demersul de înlăturare a îndoielilor din inimile oamenilor, ar fi doar o pierdere de timp și de energie, așa cum s-a observat și în experiența anterioară. Scopul cărților nu este de a sublinia valoarea literară a autorului ci obiectivul nobil de a salva oamenii de la pierderea credinței. Cei care se îndoiesc de acest lucru, pot observa cu ușurință că unicul scop al cărților lui Harun Yahya este de a învinge neîncrederea și de a disemina valorile morale ale Coranului. Succesul și impactul acestui serviciu se manifestă în convingerea cititorilor.

Trebuie avut în vedere un singur lucru: principalul motiv pentru cruzimea continuă, conflictul și celelalte chinuri suferite de marea majoritate a oamenilor este prevalența ideologică a neîncrederii. Acestei situații i se poate pune capăt doar prin înfrângerea ideologică a necredinței și prin transmiterea minunilor creației și a moralității coranice, astfel încât oamenii să poată trăi conform acesteia. Luând în considerare starea lumii de azi, caracterizată de o spirală a violenței, a corupției și a conflictelor, în mod clar acest serviciu trebuie să fie furnizat rapid și eficient, sau ar putea fi prea târziu.

În acest efort, cărțile lui Harun Yahya își asumă un rol principal. Prin voia lui Dumnezeu, aceste cărți vor fi un instrument prin care oamenii din secolul al XXI-lea vor cunoaște pacea, dreptatea și fericirea promise în Coran.

PENTRU CITITOR

- Un capitol special este atribuit prăbușirii teoriei evoluției, deoarece această teorie constituie baza tuturor filosofilor anti-spirituale. Din moment ce darwinismul respinge creația - și prin urmare, existența lui Dumnezeu - de-a lungul ultimilor 150 de ani mulți oameni și-au abandonat credința sau au fost cuprinși de îndoială. Prin urmare, prin demonstrarea tuturor că această teorie este o înșelăciune, este un serviciu imperativ, o datorie foarte importantă. Din moment ce unii dintre cititori au posibilitatea de a citi doar una dintre cărțile autorului, considerăm că este necesar să dedicăm un capitol prezentării pe scurt a acestui subiect.
- Toate cărțile autorului explică problemele legate de credință în lumina versetelor coranice, și îi invită pe cititori să învețe cuvântul lui Dumnezeu și să trăiască după el. Toate subiectele referitoare la versetele lui Dumnezeu sunt explicate, astfel încât în mintea cititorului nu rămâne nicio urmă de îndoială sau semne de întrebare. Stilul sincer, simplu și fluent al cărților face ca toată lumea, indiferent de vârstă sau grup social, să le poată înțelege cu ușurință. Grație efectului frapant și narației lucide ele pot fi citite într-o singură lectură. Chiar și cei care resping în mod riguros spiritualitatea sunt influențați de faptele documentate în aceste cărți și nu pot respinge veridicitatea conținutului lor.
- Această carte și toate celelalte cărți ale autorului pot fi citite în mod individual sau discutate într-un grup. Cititorii dornici să profite de pe urma cărților, vor găsi discuțiile foarte utile, permițându-le să-și relateze unul altuia gândurile și experiențele lor.
- În plus, contribuirea la publicarea și citirea acestor cărți, scrise doar pentru iubirea față de Dumnezeu, va fi un mare serviciu adus Islamului (credinței). Cărțile autorului sunt extrem de convingătoare. Din acest motiv, pentru a comunica adevărata religie altora, una dintre cele mai eficiente metode este încurajarea acestora să citească aceste cărți.
- Sperăm că cititorul va parcurge și recenziile celorlalte cărți ale autorului, aflate la sfârșitul acestei cărți. Materialul său, bogat în surse, cu privire la aspectele legate de credință este foarte util, iar cititul său o plăcere.
- În aceste cărți, spre deosebire de alte cărți, nu veți găsi opiniile personale ale autorului, explicații bazate pe surse dubioase, stiluri care nu acordă respectul și reverența datorate subiectelor sacre și nici argumente fără speranță, pesimiste care creează îndoieli în minte și abateri în suflet.

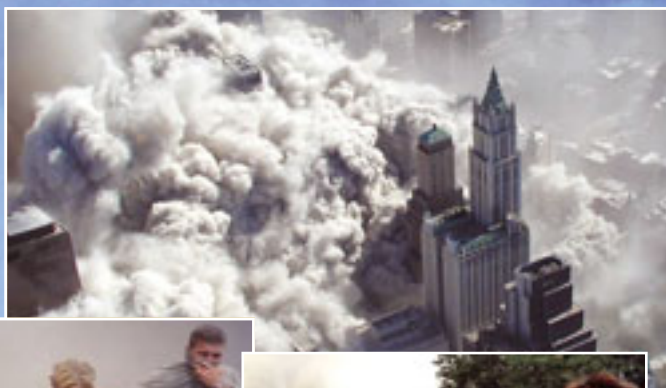
C U P R I N S

Prefața Noii Ediții	10
Introducere.....	13
Moralitatea Islamică: Sursa Păcii și a Securității	18
Viziunea Coranului asupra Sharia, Jihadului și Războiului	44
Eroarea Radicalismului și Adevărul	106
Adevărata Față a Teroriștilor Care Acționează în Numele Religiei	160
Perspectiva Islamului asupra Oamenilor Cărții	186
Islamul a Adus Pace și Armonie în Orientul Mijlociu	218
Fundamentele de Bază ale Terorismului: Darwinismul	230
și Materialismul	
Concluzie: Recomandări pentru Occident și Musulmani.....	270
Anexă:	
Înșelăciunea Evoluției	278

Prefața Noii Ediții

Această carte a fost scrisă imediat după atacurile din 9/11 care au fost puse în scenă în cele două mari orașe ale Statelor Unite ale Americii în 2001 și a explicat cu versete din Coran, cu practicile Profetului Mohamed (pfas) și exemple din istoria islamică că Islamul denunță terorismul și că aceasta este o religie a pacy și iubirii. Cu toate acestea, atacurile teroriste au continuat după 9/11 și s-au răspândit în alte țări, inclusiv Marea Britanie, Spania, Irak, Pakistan, Turcia și Franța. Acest lucru i-a determinat pe politicieni, academicieni, lideri religioși, scriitori, și pe toți oamenii cu conștiință din întreaga lume, să caute soluții pentru terorism, să înțeleagă cauzele sale și să elaboreze măsurile care trebuie luate.

Când această carte a fost scrisă pentru prima dată în 2002, am explicat cu dovezi că teroriștii, și cel mai important, liderii lor, sunt oameni egoiști, cruzi

și nemiloși care, ca urmare a educației darwiniste și materialiste pe care au primit-o, văd viața ca o luptă continuă unde numai cel mai bine adaptat va supraviețui. Astfel de oameni cred că violența și războaiele sunt unelte justificate pentru atingerea obiectivelor lor. Al-Qaida era foarte activă la acel moment. Au apărut, multe organizații teroriste noi care au folosit în felul lor un simbolism islamic similar în atacurile împotriva civililor.

Aceste grupuri devin mai puternice, recrutând membri noi din întreaga lume. Acest lucru îi obligă pe liderii politici, religioși și din lumea academică

Dacă cineva caută cauza unui act de terorism, trebuie să caute această sursă în ideologiile antireligioase. Religia poruncește și îndeamnă la dragoste, compasiune, iertare, pace și la o viață în conformitate cu standarde morale înalte. Terorismul, pe de altă parte, este de partea cruzimii și violenței, care provoacă durere, vărsare de sânge și crime.

să încerce să înțeleagă adevăratul Islam și să găsească modalități de a pune capăt terorismului cu soluții din interiorul lumii islamice. Atacul comis la Charlie Hebdo în Franța, atacul organizat asupra pieței de Crăciun în Germania, evenimentele trăite aproape în fiecare zi în țări ca Irak, Pakistan și Afganistan au adus în atenție necesitatea ca lumea islamică să mediteze de urgență și la modul cel mai imperios asupra acestui subiect. Iar o scurtă analiză va arăta că aceste grupuri care susțin că acționează în numele Islamului, acționează conform unei religii politeiste și fanatice, care s-a extins după decesul Profetului nostru și care în esență, nu are nici o legătură cu Islamul, nicidecum în conformitate cu Coranul și viața Profetului nostru (pfas).

Această înțelegere profund eronată, este diametral opusă față de islam, care este o religie ce favorizează pacea în detrimentul războiului, viața în detrimentul morții, iertarea în detrimentul pedepsei și reconcilierea în detrimentul conflictelor. Faptul că în actele de identitate ale acestor persoane este menționat că sunt de religie musulmană ori că numele lor sunt nume musulmane, nu demonstrează că aceste persoane acționează în numele Islamului.

Această mentalitate radicală care pretinde că legitimează violența împotriva non-musulmanilor și chiar împotriva musulmanilor care au puncte de vedere diferite, care nu practică Islamul sau care urmează o sectă diferită, este o problemă spirituală gravă a lumii de azi.

În această ediție extinsă a cărții, am inclus sursele de terorism care rezultă din acest punct de vedere bigot al religiei și modul în care acesta trebuie să fie contracarat din punct de vedere intelectual. Noi sperăm că îi va ajuta pe cei care caută soluții prin forță, să realizeze că interpretările filosofice și religioase deformatate nu pot fi eliminate doar prin mijloace militare. Ce trebuie făcut este nu să fie anihilați oamenii care au o astfel de mentalitate, ci să fie distruse aceste gânduri deviate din mintea lor. Și mai sperăm că banii irosiți în prezent pe arme vor fi în schimb cheltuiți pentru educație și că aceștia își vor uni forțele cu musulmanii luminați, moderni, iubitori și sensibili.

INTRODUCERE

*Dumnezeu poruncește dreptatea,
plinirea faptei bune și dărnicia față
de rude și El oprește de la desfrâu,
faptă urâtă și nelegiuire. El vă
îndeamnă pentru ca voi să vă
aduceți aminte. (Coran, 16:90)*

Ca musulmani, condamnăm cu fermitate toate atacurile teroriste din întreaga lume, inclusiv pe cele din cele două orașe mari ale Statelor Unite ale Americii din 11 septembrie 2001, care au provocat decesul și vătămarea a mii de oameni nevinovați.

Atacurile 9/11 au propulsat în prim-planul agendei mondiale importanta problemă a adevăratei surse a terorismului. Astfel, întreaga lume a fost anunțată că Islamul este o religie a păcii și a dragostei care îi îndeamnă pe indivizi la compasiune și dreptate. Mulți lideri mondiali, organizații media de top, posturi radio și de televiziune au spus că Islamul definit de Coran nu permite în niciun caz atacuri teroriste asupra oamenilor nevinovați și cere să fie pace între oameni și între națiuni. Cercurile occidentale care au ajuns la o înțelegere deplină a moralității Islamului și care sunt bine informate despre Islam, așa cum l-a poruncit Dumnezeu în Coran, au remarcat în mod clar că

cele două cuvinte, “Islam” și “teroare”, nu pot sta unul lângă altul și că nicio religie monoteistă nu permite atacuri teroriste.

Această carte susține că sursa terorii pe care o condamnăm, cu siguranță nu provine dintr-o religie monoteistă și că nu există loc pentru terorism în Islam. Acest lucru este clar specificat în Coran, singura sursă a Islamului, și în practicile profetului Mohamed (pfas) și a altor conducători musulmani. Cu toate acestea, cu siguranță au existat de-a lungul timpului grupuri care au interpretat religia Islamului, conform unor hadisuri fabricate și a unor superstiții, care au fost produse după Coran. Ca urmare a respectării acestor superstiții, care justifică violența, aceste grupuri au înfăptuit multe atrocități teroriste pe care frumoasa noastră religie le interzice cu strictețe.

Această carte dezvăluie, în lumina versetelor Coranului și a practicilor Profetului Mohamed (pfas), cu exemple din istorie, că terorismul este interzis de Islam și că Islamul are ca scop instituirea păcii și securității în lume.

După cum se știe, de secole, diverse acte de terorism au fost comise în diferite părți ale lumii de către diferite grupuri, pentru o varietate de scopuri. Responsabilitatea pentru aceste acte și-o asumă uneori o organizație comunistă, uneori un grup fascist iar alteori facțiuni radicale și separatiste. În timp ce unele țări, precum America, au devenit recent țintele a numeroase atacuri comise de către grupările teroriste rasiste și radicale, țările europene au fost de-a lungul timpului scena unor acte de violență comise de către grupările teroriste. 17 noiembrie în Grecia, RAF (Frațiunea Armata Roșie) și neo-naziștii în Germania, ETA în Spania, Brigăzile Roșii în Italia și multe alte organizații au ucis oameni nevinovați și lipsiți de apărare prin teroare și violență. PKK, o organizație teroristă Marxist-Stalinistă, a comis atacuri teroriste în ultimii 40 de ani, în partea de sud-est a Turciei, având ca rezultat martiriul a zeci de mii de oameni. Natura terorismului se schimbă odată cu schimbarea condițiilor la nivel mondial și își mărește impactul și puterea cu ajutorul noilor mijloace puse la dispoziție de tehnologiile înalte. În special, instru-

mente de comunicare în masă, cum ar fi Internetul, extind în mod considerabil domeniul de aplicare și influența activităților teroriste.

În afară de organizațiile occidentale, există și alte organizații teroriste cu originea în Orientul Mijlociu. Aceste grupări comit atacuri teroriste în toate colțurile lumii. Faptul că

Timp de secole, au fost comise diferite acte de terorism în diferite părți ale lumii, de către grupuri diferite pentru o varietate de scopuri. Responsabilitatea pentru aceste acte și-o asumă uneori o organizație comunistă, uneori un grup fascist iar alteori facțiuni radicale și separatiste. 17 noiembrie în Grecia, RAF și neo-naziștii în Germania, ETA în Spania, Brigăzile Roșii în Italia și multe alte organizații au ucis oameni nevinovați și lipsiți de apărare prin teroare și violență. PKK a comis în Turcia, în ultimii 30 de ani, atacuri teroriste, având ca rezultat martiriul a zeci de mii de oameni.

autorii diferitelor acte teroriste sunt creștini, musulmani sau evrei îi face pe unii oameni să susțină afirmații care nu coincid cu religiile monoteiste. Adevărul este că, chiar dacă teroriștii au identități musulmane, teroarea pe care o răspândesc nu poate fi etichetată ca “teroare islamică”, la fel cum nu ar putea fi numită “teroare evreiască”, în cazul în care autorii erau evrei sau “teroare creștină” dacă aceștia erau creștini. Această afirmație se bazează pe faptul că, așa cum va fi examinat în paginile următoare, toate religiile divine comandă pacea și iubirea și **uciderea oamenilor nevinovați în numele unei religii monoteiste este inacceptabilă**. Acești oameni interpretează greșit, Sfintele Scripturi pe care Dumnezeu le-a trimis oamenilor pentru pace și fraternitate, iar prin superstițiile lor auto-inventate lucrează la așa zisa legitimize a violenței împotriva oamenilor de altă credință, încălcând complet credința lor prin ceea ce fac. Trebuie să ținem cont de faptul că, printre cei care au fost uciși în atacurile teroriste, de exemplu în New York, Londra, Paris, Berlin sau Tel Aviv au existat oameni care l-au iubit pe Profetul Iisus (pfas) (creștini), pe Profetul Moise (pfas) (evrei) și pe Profetul Mohamed (pfas) (musulmani). Cu excepția cazului când este iertată de Dumnezeu, uciderea oamenilor nevinovați este un mare păcat, care te condamnă la chinuri în iad. Nimeni dintre cei care sunt religioși și Îl iubesc și se tem de Dumnezeu nu ar comite niciodată o crimă.

Agresorii, indiferent de credința a căror membrii pretind a fi, pot comite o astfel de violență, fie din ignoranță, fie cu intenția de a utiliza în mod greșit religia pentru atingerea propriilor scopuri, fie din cauza dușmăniei pe care o poartă împotriva religiei. Această violență separă oamenii de religie și generează ură față de cei religioși. În consecință, fiecare atac asupra oamenilor nevinovați, care are o așa-numită motivație religioasă, este de fapt un atac comis împotriva religiei.

Religia îndeamnă la dragoste, milă și pace. Pe de altă parte, teroarea este opusul religiei; este crudă, nemiloasă și cere vărsare de sânge și suferință. Acestea fiind spuse, originile unui act terorist ar trebui căutate mai degrabă

în lipsa credinței sau în viziunile radicale sau bigote care interpretează greșit poruncile religiei, decât în religia propriu-zisă. Persoanele cu o viziune fascistă, comunistă, rasistă, materialistă sau radicală asupra vieții ar trebui să fie suspectate ca potențiali infractori. Numele sau identitatea trăgătorului nu sunt importante: dacă el poate ucide oameni nevinovați cât ar clipi din ochi, atunci nu este posibil ca el să reprezinte o religie monoteistă. Din acest motiv, “teroarea islamică” este un concept eronat care contrazice mesajul Islamului. Religia Islamului nu poate în niciun fel să încuviințeze terorismul. Din contra, **teroarea (adică uciderea oamenilor nevinovați) este un mare păcat în Islam, iar musulmanii sunt responsabili pentru prevenirea acestor acte și pentru aducerea păcii și dreptății în lume.**

*Mâncați și beți din darul lui
Dumnezeu și nu faceți rău pe
pământ fiind stricători!*
(Coran, 2:60)

MORALITATEA ISLAMICĂ: SURSA PĂCII ȘI A SECURITĂȚII

Viii din aceia care spun că sunt membrii unei anumite religii și că anumite lucruri sunt făcute în numele religiei, de fapt, înțeleg greșit acea religie și ca urmare o practică în mod greșit. Din acest motiv, ar fi foarte greșit să ne facem idei despre o religie sau să emitem judecăți pe baza acțiunilor oamenilor. Cea mai bună cale de înțelegere a unei religii este studierea sursei monoteiste.

Sursa divină a Islamului este Coranul, care se bazează pe conceptele de moralitate, iubire, compasiune, umilință, sacrificiu, înțelegere și pace. Un musulman care trăiește prin aceste învățături, în adevăratul lor sens, va fi cel mai politicos, atent în gândire, modest, decent, nobil, corect, de încredere și va fi un bun partener de dialog. El/ea va răspândi peste tot în jurul său iubirea, respectul, armonia și bucuria de a trăi. În ciuda acestui fapt, în ultimii ani, Coranul și Islamul au fost asociate cu cuvântul “frică”, determinând astfel ca Islamofobia să se răspândească și mai mult. Și totuși, sursa reală a fricii din inimile oamenilor nu este Islamul; este religia bigotismului. Radicaliștii care acționează în numele Islamului și Islamofobii cărora le este teamă de acești radicaliști, fac aceleași greșeli. Ambele părți nu reușesc să înțeleagă că Islamul nu are nimic de-a face cu religia bigotismului, care este un sistem oribil, plin

de ură și lipsit de iubire. Din acest motiv, este esențial să înțelegem sensul real al Islamului, conform Coranului, și să arătăm greșeala gravă a acelor care încearcă să asocieze terorismul cu el.

Adevărata Sursă A Islamului Este Coranul

Dacă ne uităm la dovezile prezentate de cei care au aplicat violența în numele Islamului ca să-și legitimeze propriile crime, vedem că sunt superstiții incluse în unele surse islamice considerate surse principale în mai multe țări ale lumii islamice. Deși spunem că Islamul este o religie a iubirii, existența unor referințe, care comandă uciderea celor care nu-și îndeplinesc rugăciunile sau a celor care nu postesc sau chiar a acelor care își tund barba, este atât o contradicție serioasă cât și un pericol grav. Cei care țin discursuri lungi despre importanța pe care Islamul o atribuie femeilor constituie o problemă extrem de importantă atunci când nu recunosc nulitatea unor așa-numite hadisuri care sugerează lucruri cum ar fi: “ Femeile sunt imperfecte”, “Faceți opusul a orice ar face femeia” sau “O mare parte din iad este plin de femei”. Nu va fi suficient să spunem că “Musulmanii sunt oameni iubitori” sau “Islamul este religia păcii” și să facem discursuri lungi pe această temă fără a pune capăt discursului plin de ură și violență care a fost adăugat de-a lungul secolelor la Islam și care contrazice în mod direct Coranul.

Cu siguranță, potrivit Coranului, musulmanii ar trebui să fie iubitori, plini de compasiune și prietenoși, și nimeni nu are niciun drept, oricare ar fi acesta, să impună ceva altor persoane; totuși, problema este că astăzi majoritatea musulmanilor nu urmează Coranul, ci tradițiile și superstițiile tribale, locale, sau regionale. Prin urmare, este pur și simplu imposibil să-i împiedici pe acești oameni violenți, care acționează în numele Islamului, sau să oprești Islamofobia, dacă aceste superstiții nu vor fi eliminate complet din sursele Islamice de bază și dacă musulmanii nu se întorc din nou la Coran.

Singura modalitate de a elimina impactul acestor extremiști, care prezintă “Islamul” ca pe o mentalitate bigotă, care interzice musulmanilor știința,

Dacă nu sunt eliminate în întregime din sursele islamice, considerate fundamentale, va fi imposibil să se prevină apariția acelor oameni violenți care acționează în numele Islamului

tehnologia, înalta calitate, bucuria, frumusețea și artele, și care astfel îi condamnă la opresiune și ignoranță pe aceștia, este prin educație.

Educația occidentală modernă este cu siguranță obligatorie; cu toate acestea, numărul de oameni educați în Occident, dar care apoi se întorc în Est și în Africa - pentru a participa la acte de teroare este departe de a fi nesemnificativ.

Prin urmare, întrebarea care cere un răspuns este aceasta:

Cum este posibil să-i convingi pe cei care sunt bine-educați în toate domeniile să devină implicați în terorism?

Dacă ne uităm cu atenție, înțelegem că esența problemei constă în acele învățături care legitimizează violența și care sunt foarte prezente atât în Occi-

dent cât și în lumea Islamică. Toată lumea știe despre aspectul negativ al viziunii darwiniste, care constituie baza educației în stil occidental, și vom vorbi despre aceasta în detaliu în capitolele ce urmează. Oricum, ceea ce trebuie explicat mai înainte este faptul că laudele aduse violenței care există în unele referințe Șiite și Sunnite sunt în mare parte ignorate, și că în timpul educației islamice primare, mulți tineri sunt învățați mai întâi despre aceste surse. O generație complet în necunoștință de cauză față de conținutul și contextul Coranului, și ale cărei minți sunt modelate de vederi radicale, este ușor de îndreptat spre violență. Din acest motiv, cauza terorismului nu este o religie divină, ci este un amestec de educație darwinistă și o stare de bigotism a minții. Răspândirea Islamului adevărat bazat pe Coran, curățat de bigotism, este soluția definitivă pentru terorism.

Islamul este religia Păcii

Terorismul, în sensul său larg, reprezintă violența comisă împotriva unor ținte non-militare în scopuri politice. Spus în alt mod, țintele terorii sunt civili a căror singură crimă, în ochii teroriștilor, este faptul că reprezintă “cealaltă parte.”

Din acest motiv, terorismul înseamnă supunerea unor oameni nevinovați la acte de violență, un act lipsit de orice justificare morală. Toate și fiecare act terorist, la fel ca în cazul atrocităților comise de Hitler sau Stalin, este o crimă comisă împotriva umanității. Pentru un credincios, acest lucru este un act clar de sfidare a ordinului lui Dumnezeu. Aceia care încearcă să asocieze Islamul cu terorismul trebuie să-și amintească acest fapt important.

Coranul este o carte adevărată, revelată oamenilor ca un ghid către calea adevărată și în această carte, Dumnezeu poruncește oamenilor să adopte bunele moravuri. Această moralitate se bazează pe iubire, compasiune, înțelegere și milă. Cuvântul “Islam” este derivat din cuvântul ce înseamnă “pace” în arabă. Islamul este o religie revelată omenirii cu intenția de a prezenta o viață liniștită, prin care compasiunea infinită și mila lui Dumnezeu se mani-

festă pe pământ. Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii la moralitatea islamică prin care compasiunea, mila, pacea și iubirea pot fi experimentate peste tot în lume. În Coran, Dumnezeu se adresează credincioșilor după cum urmează:

O, voi cei care credeți! Intrați în Islam pe deplin. Și nu urmați pașii lui Șeitan(Satana), căci el vă este un dușman învederat. (Coran, 2:208)

Așa cum se clarifică în verset, securitatea poate fi asigurată numai prin “intrarea în Islam”, și anume, să trăiești după valorile Coranului. Valorile Coranului îl fac pe un musulman responsabil de tratarea tuturor oamenilor, fie musulmani sau non-musulmani, cu bunătate și cu dreptate, de protejarea celor nevoiași și inocenți și “**de prevenirea diseminării nesupunerii**”. Ticăloșia cuprinde toate formele de anarhie și teroare, care elimină securitatea,

O societate în care valorile morale islamice sunt cu adevărat respectate este o societate caracterizată de pace, iertare, iubire, compasiune, sprijin reciproc și bucurie.

confortul și pacea. Așa cum spune Dumnezeu într-un verset , **“Dumnezeu însă nu iubește stricăciunea”**. (Coran, 2:205)

Uciderea unei persoane fără niciun motiv este unul dintre cele mai evidente exemple de ticăloșie. Dumnezeu repetă în Coran o poruncă pe care a dezvăluit-o anterior evreilor în Tora astfel:

... cel care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe pământ, este ca și când i-ar ucide pe toți oamenii, iar cel care lasă în viață un suflet este ca și cum i-ar lăsa în viață pe toți oamenii... (Coran, 5:32)

După cum afirmă versetul, o persoană care ucide chiar și un singur om “nevinovat de uciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe pământ”, comite o crimă comparabilă cu uciderea întregii omeniri.

Pe baza acestei informații, este evident ce mari păcate sunt crimele, masa-

Teroriștii își propun să creeze o lume a violențelor, conflictelor, dezordinii și fricii.

crele “atacurile sinucigașe”, comise de teroriștii care intră cu mașina în cei care așteaptă în stațiile de autobuz sau care fac cumpărături în magazine sau să-i înjunghie pe trecători. Dumnezeu ne informează despre cum această față crudă a terorismului va fi pedepsită în Viața de Apoi, în următorul verset:

Ci drumul pentru dojană este împotriva acelor care-i năpăstuiesc pe ceilalți oameni și săvârșesc fărădelegi pe pământ, fără dreptate. Aceștia vor avea parte de chin dureros. (Coran, 42:42)

Organizarea de acte de teroare împotriva unor oameni nevinovați este în întregime împotriva Islamului și este puțin probabil că vreun musulman care crede sincer ar putea comite vreodată astfel de crime. Dimpotrivă, musulmanii sunt responsabili pentru oprirea acestor oameni, eliminând “ticăloșia pe pământ” și aducând pacea și securitatea tuturor oamenilor din întreaga lume. Islamul nu poate fi compatibil cu teroarea. Tocmai, dimpotrivă, ar trebui să fie soluția și calea pentru prevenirea terorii. Aceasta este baza Islamului; spiritul Islamului este pacea. În orice caz, viziunea bigotă, care practică Islamul în conformitate cu superstițiile, mai degrabă decât cu Coranul, și care crede contrariul este reală.

Problema fanaticilor este aceea că ei consideră drept credință a lor ceea ce au învățat din superstițiile amăgitoare. Totuși, aceia care îi critică pe acești fanatici uneori cred în justetea aceluiași superstiții. Cu cât cineva prezintă mai multe dovezi din Coran, cu atât mai mult încearcă ei să prezinte propriile lor dovezi pe baza superstițiilor la care aderă fanaticii. Acesta este cea mai gravă greșală pe care aceștia o fac: Dacă doresc să cunoască adevăratul Islam și să găsească o soluție la fanatism, trebuie să țină seama de adevărata credință descrisă în Coran.

Până când nu se demonstrează diferența clară între bigotism și Islam, radicalismul și islamofobia vor continua să îmbolnăvească lumea.

Din acest motiv, este foarte important să explicăm frumusețea moralei Coranului, cu alte cuvinte Islamul, în întreaga lume, printr-o campanie de

educație serioasă destinată să afișeze diferența clară între bigotism și Islam. Trebuie clarificate diferite lucruri, cum ar fi faptul că Dumnezeu interzice corupția și încurajează virtutea și că libertatea de gândire și expresie, secularismul și cea mai pură democrație sunt consfințite în Coran:

Dumnezeu a condamnat răutatea

Dumnezeu a poruncit oamenilor să evite comiterea răului: opresiunea, cruzimea, crima și vărsarea de sânge sunt toate interzise. Câteva dintre multe versete privind această chestiune în Coran spun:

Mâncați și beți din darul lui Dumnezeu și nu faceți rău pe pământ fiind stricători. (Coran, 2:60)

În Surah Al-Maidah, versetul 32, Dumnezeu spune că dacă cineva ucide pe cineva pe nedrept, este ca și cum ar fi ucis întreaga omenire. Uciderea chiar și a unei singure persoane este complet opusă învățaturii morale a Coranului.

Nu faceți stricăciune pe pământ după buna lui întocmire, chemați-l pe El întru frică și nădejde, căci îndurarea lui Dumnezeu este aproape de cei care săvârșesc bine. (Coran, 7:56)

Cei care cred că vor avea succes prin provocarea răutății, prefăcătoriei și a opresiunii, și prin uciderea oamenilor nevinovați comit o mare eroare. Dumnezeu a interzis toate actele de răutate, prefăcătorie și opresiune, ce implică terorismul și violența și îi condamnă pe cei care se angajează în astfel de fapte.

Oricum, în prezent au loc peste tot în lume acte de terorism, genocid și diverse masacre. Sunt uciși cu sălbăticie oameni nevinovați iar țările unde comunitățile sunt împinse la ură una față de cealaltă din motive artificiale sunt înecate în sânge. Astfel că oamenii care au aceeași limbă, aceeași rădăci-

nă etnică, ba chiar aceeași credință, ajung să se masacreze reciproc numai din cauza diferențelor confesionale sau de viziune asupra lumii. Aceste orori, în țări cu diferite istorii, culturi și structuri sociale, pot avea cauze și surse specifice fiecăreia dintre acestea. Totuși, este evident că, cauza fundamentală este îndepărtarea de Religie. Ca urmare a lipsei religiei, comunitățile au ajuns să nu mai aibă dragoste sau frică de Dumnezeu și să se lase înșelate de minciuna că nu vor da socoteală în viața de apoi. Din moment ce cred în mod fals că “EU nu voi răspunde în fața nimănui pentru faptele mele”, ei pot acționa cu ușurință fără compasiune, moralitate sau conștiință.

Existența unor ipocriți care apar în numele lui Dumnezeu și a religiei, dar care în realitate se organizează să comită ticăloșii condamnate de Dumnezeu, este indicată în Coran. Faptul că unii oameni fac lucruri “în numele lui Dumnezeu” sau chiar se jură în numele Lui, cu alte cuvinte folosesc un limbaj de așa natură gândit încât să îi arate ca fiind foarte religioși, nu înseamnă că ceea ce fac este în conformitate cu religia. Dimpotrivă, ceea ce fac poate fi chiar împotriva voinței lui Dumnezeu și a moralității religiei. Adevărata problemă constă în acțiunile lor. Dacă acțiunile lor sunt cele “care cauzează stricăciune și nu îndreaptă lucrurile”, așa cum ne dezvăluie versetul, atunci puteți fi siguri că acești oameni nu pot fi cu adevărat religioși, și că scopul lor nu este de a servi religia.

Este imposibil pentru cineva care se teme de Dumnezeu și a înțeles moralitatea Islamului să participe la astfel de acțiuni ca violența sau răutatea. Iată de ce Islamul este adevărata soluție pentru terorism. Atunci când moralitatea sublimă a Coranului este explicată într-un mod purificat de superstiție, va fi imposibil pentru oameni să conecteze adevărata religie cu aceia care susțin sau se alătură grupurilor care au ca scop ura, războiul și dezordinea, pentru că Dumnezeu a interzis răutatea:

Și de îndată ce pleacă, străbate pământul, căutând să semene stricăciune și să nimicească semănăturile și dobitoacele. Dumnezeu însă nu iubește stricăciunea. (Coran, 2:205)

Este exclus ca cineva care se teme de Dumnezeu să închidă ochii, chiar și la cea mai mică acțiune care ar putea afecta omenirea. Cineva care nu crede în Dumnezeu și în viața de apoi, totuși, poate face cu ușurință tot felul de rele, din moment ce el crede că nu va trebui să răspundă în fața nimănui.

Primul lucru care trebuie făcut pentru a scăpa lumea de flagelul actual al terorismului este de a explica erorile bigotismului care stârnește radicalismul, de a folosi educația pentru a elimina atât lipsa religiozității, cât și cu convingerile deviate care sunt scoase la înaintare în numele religiei, și de a îi învăța pe oameni adevărata moralitate coranică, să-L iubească și să se teamă de Dumnezeu.

Islamul încurajează justiția, bunătatea și tot ceea ce este frumos pentru toți

Unul dintre motivele care stau în spatele terorismului este eșecul de a vedea diferențele ca o sursă de frumusețe. Astăzi, în întreaga lume, unii oameni sunt tratați nedrept și fără milă numai din cauza culorii pielii lor sau din cauza etniei, a diferenței de religie sau a ideilor. Cu toate acestea, Dumnezeu a poruncit omenirii în Coran să-i trateze pe toți în mod egal, indiferent de limbă, credință, rasă, sau origine etnică.

Dumnezeu ne informează în Coran că scopul în crearea diferitelor triburi și popoare este “ca acestea să vină să se cunoască reciproc”. Diferitele națiuni sau popoare, care sunt toți slujitorii lui Dumnezeu, ar trebui să se cunoască unele pe altele, și anume, să învețe despre culturile, limbile, tradițiile și abilitățile lor diferite. Pe scurt, unul dintre scopurile creării diferitelor rase și națiuni nu este conflictul și războiul, ci varietatea. Această varietate este recompensa creației lui Dumnezeu.

Faptul că cineva este mai înalt ca altcineva sau că pielea lui este galbenă sau albă nu-l face nici superior față de alții și nici nu este ceva de care să se simtă rușinat. Fiecare trăsătură pe care o persoană o are este un rezultat intenționat al creației lui Dumnezeu, iar în Ochii lui Dumnezeu, aceste variații nu

au nici o importanță finală. Un credincios știe că cineva își atinge superioritatea doar prin a avea frică de Dumnezeu și prin puterea credinței sale în Dumnezeu. Acest fapt este legat de următorul verset:

O voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Dumnezeu este cel mai evlavios dintre voi. ... (Coran, 49:13)

Înțelegerea dreptății recomandată de către Dumnezeu în Coran cere un tratament egal, plin de compasiune și pașnic pentru toți, indiferent de credință sau idei fără discriminare între ei. De exemplu, ura și furia sunt principalele surse ale răului, și sunt susceptibile de a împiedeca oamenii să ia decizii corecte, să gândească profund și să se poarte rațional.

Oamenii din societățile în care ura și mânia prevalează se tem că pot cădea victime altcuiva, în orice moment. Pierzându-și simțul lor de încredere reciprocă, ei își pierd de asemenea și sentimentele lor umane, cum ar fi compasiunea, frăția și cooperarea și încep să se urască unii pe alții.

Oricum, sentimentele pe care cineva le are în inima lui față de o persoană sau comunitate nu ar trebui niciodată să influențeze deciziile credinciosului. Nu contează cât de rea sau de ostilă poate fi persoana pe care o are în vedere, credinciosul dă la o parte toate aceste sentimente și acționează și ia decizii în mod corect. Sentimentele sale față de acea persoană nu aruncă nicio umbră asupra înțelepciunii și conștiinței sale. Conștiința lui îl inspiră mereu să respecte poruncile și sfaturile lui Dumnezeu și să nu abandoneze niciodată bunele maniere, pentru că aceasta este o poruncă pe care o dă Dumnezeu în Coran. În Surat al-Ma'ida (Sura "Mesei Întinse") se relatează după cum urmează:

O voi care credeți! Fiți statornici față de Dumnezeu și martori drepecți! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepecți. Fiți drepecți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Dumnezeu, căci Dumnezeu este Bine Știutor a ceea ce faceți voi! (Coran, 5:8)

Morala islamică porun-
cește musulmanilor să
protejeze drepturile
copiilor orfani și a celor
săraci și nevoiași, să se
sprijine reciproc și să
fie binevoitori unul cu
celălalt.

Așa cum este relatat în verset, afișarea unei atitudini corecte este ceea ce este cel mai conform cu a avea frică și iubire față de Dumnezeu. O persoană de credință știe că va obține plăcerea lui Dumnezeu numai atunci când acționează în mod corect. Fiecare persoană care este martor la bunele lui, sau bunele ei, maniere, va avea încredere în această persoană, se va simți confortabil în prezența lor și le va încredința acestora orice responsabilitate sau sarcină.

Este evident că aceia care se tem și ascultă de Dumnezeu țin valorile spirituale la mare cinste și sunt plini de dorința de a sluji oamenii. În general, astfel de oameni sunt acolo pentru a servi umanitatea și pentru a aduce cu ei mari beneficii omenirii. Din acest motiv, este foarte important ca oamenii să învețe despre adevărata religie și să trăiască după principiile morale explicate în Coran – ultima Revelație a lui Dumnezeu.

Dumnezeu a poruncit iertarea și compasiunea

În versetele Coranului, Dumnezeu a descris întotdeauna iertarea ca o calitate superioară, iar într-un verset, El ne-a dat vestea bună că un astfel de comportament va fi recompensat:

“Răsplata pentru un rău este un rău deopotrivă cu el. Însă răsplata aceluia care iartă și care caută împăcare se află la Dumnezeu. El nu îi iubește pe nelegiuiți.” (Coran, 42:40)

Dumnezeu a arătat în Coran că a ierta pe cineva chiar dacă acel cineva a greșit și a răspunde la rău cu ceva mai bun reprezintă un comportament virtuos. Versetele cu privire la acest subiect spun:

... Tu nu vei înceta să descoperi înșelătoria lor, afară de un mic număr dintre ei. Dar iartă-i pe ei și nu-i băga în seamă! Dumnezeu îi iubește pe cei care fac bine. (Coran, 5:13)

Nu este fapta cea bună deopotrivă cu cea rea. Respinge fapta cea rea cu cea care este mai bună, și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat. (Coran, 41:34)

A composite image with a blue sky background. In the center, a city skyline with various skyscrapers sits atop a lush green hill. To the right, a red and white striped hot air balloon floats in the sky. A large white dove is in flight on the right side. In the bottom right, a hand in a white sleeve points upwards towards a colorful butterfly. In the bottom left, three children are looking up: a boy in a dark shirt, a girl in a yellow shirt, and a girl in a pink shirt. A wooden sign with a green wreath border is positioned in the middle of the image, containing text.

*Morala islamică
prevede o viață plină
de pace, bunăstare,
iubire și bucurie pentru
toți oamenii...*

Islamul apără libertatea de gândire și expresie

Islamul este o religie care oferă și garantează libertatea ideilor, a gândirii, a expresiei și a vieții. Previne tensiunile, disputele, calomniile și chiar gândirea negativă în rândul oamenilor. În conformitate cu principiile morale ale Coranului, fiecare individ – în cadrul ordinii comunității și legilor, este liber să trăiască după credința dorită, să apere ideea pe care o dorește, fără să restricționeze libertatea altcuiva. Un musulman care se conformează Coranului, nu are dreptul să impună nimănui credința sau gândirea sa, nu are dreptul să forțeze pe nimeni să fie musulman și nu are voie să se amestece în modul cum trăiește persoana de lângă el. În același fel în care forța și impunerea sunt interzise cu fermitate în Islam, la fel este interzisă chiar și cea mai vagă urmă de presiune ideologică pusă asupra acestora:

Nu este silire la credință. Răzvedită este deosebirea dintre calea cea dreaptă și rătăcire. (Coran, 2:256)

Deci îndeamnă! Tu ești numai un îndemnător. Tu nu ai putere asupra lor. (Coran, 88:21-22)

Forțând oamenii să creadă într-o religie sau să adopte formele sale de credință este întru totul contrar esenței și spiritului moralei islamice. Potrivit Islamului, adevărata credință este posibilă numai cu voința liberă și libertatea conștiinței. Desigur, musulmanii se pot sfătui și încuraja reciproc cu privire la caracteristicile moralității Coranice. Toți credincioșii sunt însărcinați să explice moralitatea coranică oamenilor în cel mai frumos mod posibil. Vor explica frumusețile religiei în lumina versetului, **“Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare...”** (Coran, 16:125), totuși, ei trebuie să țină cont și de versetul, **“Nu e treaba ta, călăuzirea lor, căci Dumnezeu călăuzește pe cine voiește El.”** (Coran, 2:272)

Credincioșii care urmează Coranul nu vor recurge niciodată la constrângere, pentru a-i forța pe alții să îmbrățișeze credința, și la niciun fel de presiune fizică sau psihologică. Nici nu vor folosi vreun privilegiu lumesc pentru a întoarce pe cineva de la religia sa.

Când primesc un răspuns negativ la ceea ce spun ei, musulmanii vor răspunde cu: **“Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea,”** așa cum este relatat în versetul 6 din Coran, în Sura 109-Al Kafirun (Sura Necredincioșii). Musulmanii trebuie să respecte și să fie plini de compasiune față de toate credințele pe care le întâlnesc, indiferent care ar putea fi acestea, și să se comporte iertător, corect și cu omenie față de oricine, chiar dacă ei nu cred deloc, în nicio credință. Această responsabilitate pusă pe credincioși este de a trăi după frumusețea religiei lui Dumnezeu prin pace și compasiune. Decizia de a pune în aplicare sau nu aceste adevăruri, de a crede sau nu, revine însuși fiecărui individ. Forțând acea persoană să creadă sau încercând să-i impui ceva acestuia reprezintă o violare a moralității coranice. De fapt, Dumnezeu emite în Coran un memento pentru credincioși:

**Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe pământ ar fi crezut laolaltă!
Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși? (Coran, 10:99)**

Un model de societate în care oamenii sunt forțați să se închine este complet în contradicție cu moralitatea islamică. **Credința și închinarea ar trebui să fie îndreptate spre Dumnezeu, prin voința liberă a individului.** Dacă un sistem impune credința și închinăciunea oamenilor, atunci ei vor acționa ca și când ar fi religioși de teama aceluia sistem. Aceasta înseamnă încurajarea ipocriziei și niciun credincios nu va aproba acest lucru. Din punct de vedere al moralității islamice, ceea ce contează este faptul că religia ar trebui să fie trăită cu dragoste de Dumnezeu, pentru plăcerea lui Dumnezeu, cu milă și frumusețea din paradis într-un mediu în care conștiințele oamenilor sunt complet libere.

Istoria Islamului este plină de practici de compasiune și înțelegere a Profetului Mohamed (pfas) și a conducătorilor musulmani care au urmat calea sa care au respectat toate religiile și au construit libertatea religioasă. De exemplu, Thomas Arnold, un misionar angajat în serviciul guvernului din India, descrie în următoarele cuvinte faptul că moralitatea islamică favorizează libertatea:

În 1492, evreii care au refuzat să se convertească la creștinism au fost exilați din Spania, de către Regele Ferdinand și Regina Isabella (sus). Evreii au fost acceptați de către Imperiul Otoman, un paradis al dreptății și compasiunii islamice.

Dar, despre vreo încercare organizată asupra populației ne-musulmane de a forța acceptarea Islamului, sau despre persecuțiile sistematice menite a eradica religia creștină, nu am auzit nimic. Dacă califul ar fi ales să adopte un alt mod de acțiune, aceștia ar fi spulberat creștinismul la fel de ușor ca Ferdinand și Isabella care au alungat Islamul din Spania, sau ca Louis al XIV-lea care a declarat Protestantismul în afara legii în Franța, sau ca în cazul evreilor care nu au fost lăsați să intre în Anglia timp de 350 ani. Bisericele Asiei de Est au fost complet separate de comuniunea cu restul Creștinătății, în rândul căreia nimeni n-ar fi ridicat un deget în numele acestora, ca și comuniuni eretice. Astfel că însăși supraviețuirea acestor biserici până în prezent este o dovadă puternică a atitudinii generale tolerante a guvernelor Mohamedane față de acestea.¹

Uciderea unei persoane este unul dintre cele mai mari păcate relatate în Coran

Uciderea unei persoane fără motiv este unul dintre cele mai mari păcate relatate în Coran:

... că cel care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe pământ, este ca și când i-ar ucide pe toți oamenii, iar cel care lasă în viață un suflet este ca și cum i-ar lăsa în viață pe toți oamenii. (Coran, 5:32)

... aceia care nu cheamă un alt dumnezeu împreună cu Dumnezeu și nu ucid sufletul pe care l-a oprit Dumnezeu, decât pe drept, și aceia care nu preacurvesc; căci acela care face aceasta va afla pedeapsa. (Coran, 25:68)

Așa cum sugerează versetul, o persoană care ucide oameni nevinovați fără nici un motiv este amenințat cu un mare chin. Dumnezeu ne informează că uciderea chiar și a unei singure persoane este la fel de rea ca și uciderea întregii omeniri. O persoană care respectă limitele impuse de Dumnezeu nu poate

Uciderea civililor și a nevinovaților este ilegală conform Coranului iar pedeapsa pentru aceasta este iadul veșnic

face rău nici măcar unei singure ființe, darămite să masacreze mii de oameni nevinovați. Conform Coranului, unui musulman i s-a acordat doar dreptul de autoapărare, iar acest drept este acordat de către toate statele și legile internaționale tuturor oamenilor care se află într-un pericol în legătură cu viața sa. (Informații detaliate în legătură cu acest subiect, se vor regăsi în capitolele următoare.)

Toate acestea arată că moralitatea pe care Islamul o recomandă omenirii aduce lumii virtuțile păcii, armoniei și dreptății. Oroarea cunoscută sub numele de terorism, care preocupă atât de mult lumea în prezent, este opera unor oameni ignoranți și fanatici, complet înstrăinați de moralitatea coranică, și care nu au absolut nimic de-a face cu religia. Soluția pentru aceste persoane și grupuri care încearcă să comită actele lor sălbătice sub masca religiei este învățarea adevăratei moralități coranice. Cu alte cuvinte, demonstrându-le erorile bigotismului, îi determinăm să renunțe complet la sălbăticie; explicarea Islamului pe baza Coranului va distruge în mod fundamental ideologia terorismului și a teroriștilor, și prin urmare este singura soluție de a salva lumea de coșmarul terorismului.

Adevărata democrație este posibilă numai atunci când oamenii trăiesc după valorile morale islamice

Dumnezeu vrea liniște, confort, fericire și bucurie pentru oameni. Dumnezeu nu face rău oamenilor. Religia, care este porunca lui Dumnezeu, le arată de asemenea oamenilor calea către cea mai pașnică, fericită, sigură, de înaltă calitate, confortabilă și încântătoare viață. Nu există nicio constrângere acolo unde este vorba de religie. O persoană crede în Dumnezeu prin religie, văzând existența și unicitatea lui Dumnezeu prin folosirea conștiinței sale. Religia este o acceptare din inimă.

Dumnezeu descrie în Coran libertatea, iubirea, compasiunea, iertarea, dreptatea și un mediu în care oricine poate trăi liber, poate să-și spună părerea liber și poate să trăiască în pace. Acesta este un rezumat, o descriere a

democrației; prin urmare, sursa adevărată a democrației este în Coran. Oricine caută dreptatea și egalitatea socială va găsi cea mai bună manifestare a acesteia în Coran:

1- DREPTATEA SOCIALĂ: Atotputernicul Dumnezeu poruncește dreptatea socială și întrajutorarea

Dreptatea socială este unul dintre principiile de bază ale democrației. Oamenii au învățat despre dreptate socială de la profetul Noe (pfas) și de la profetul Abraham (pfas). Conform surselor religioase, când Arca a atins uscatul după potop, profetul Noe a fiert laolaltă cantități mici din năutul, linte, stafidele, grâul, smochinele și altele asemenea rămase pentru a face un fel de fiertură dulce. Toți cei de pe Arcă au mâncat apoi împreună. Acesta este unul dintre cele mai bune exemple de dreptate socială, deoarece prin acest exemplu, profetul Noe învață pe toată lumea despre egalitate, solidaritate și generozitate și despre importanța distribuirii mâncării către toți.

Așa cum se dezvăluie în Coran, în versetul 69 al Surei Hud, “Mesagerii noștrii au adus veștile bune lui Avraam. Și-au spus, 'Pace!' și acesta a spus de asemenea, 'Pace!' și a adus vițel prăjit fără întârziere” profetul Avraam a sacrificat imediat un vițel când au sosit musafirii și le-a pregătit să mănânce. Dumnezeu Atotputernicul arată că, prin oferirea de hrană unor oameni pe care nu i-a întâlnit niciodată, profetul Abraham s-a comportat în cel mai bun mod și subliniază în mod înțelept importanța hrănirii săracilor și a dreptății sociale.

2- EGALITATEA: Atotputernicul Dumnezeu dezvăluie că nicio rasă nu este superioară alteia

După cum Dumnezeu Atotputernic dezvăluie într-un verset din Coran, superioritatea constă numai în evlavie. În acest verset Dumnezeu ne spune:

"O voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o muiere și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Dumnezeu este cel mai evlavios dintre voi. Dumnezeu este Atoateștiutor, Bineștiutor." (Coran, 49:13)

Profetul nostru (pfas) exprimă acest adevăr poruncit de Dumnezeu, după cum urmează:

"Voi sunteți fiii lui Adam, și Adam a venit din praf. Oamenii să începeze cu laudele privind strămoșii lor." (Sunan Abu Dawud, Cartea 41, Numărul 5097)

În timpul predicii sale finale, Profetul (pfas) s-a adresat musulmanilor în acești termeni:

"Nu există superioritate a unui arab asupra unuia care nu este arab și nici a unuia care nu este arab asupra unui arab; nici a unui alb asupra unuia negru sau a unuia negru asupra unui alb cu excepția evlaviei. Cu adevărat nobil este acela dintre voi care este cel mai evlavios." (Ultima Predică a Profetului Mohamed; <http://www.stanford.edu/~jamila/Sermon.html>)

3 - DREPTATEA: Dumnezeu Atotputernicul poruncește dreptatea

Dumnezeu emite această poruncă, pentru credincioși în Coran: "...O voi cei care credeți! Fiți făptuitori neclintiți ai dreptății, martori înaintea lui Dumnezeu, chiar împotriva voastră, împotriva părinților și rudelor voastre - fie bogat sau sărac - căci Dumnezeu cunoaște cel mai bine ce este spre binele lor! Nu urmați poftii, ca să nu vă abateți de la dreptate! Iar dacă voi faceți o mărturie mincinoasă sau vă sustrageți, să știți că Dumnezeu este Bineștiutor a ceea ce faceți." (Coran, 4:135)

Poruncile pe care Profetul nostru (pfas) le-a emis printre musulmani și atitudinea sa dreaptă și afectuoasă față de oamenii de diferite religii, limbi, rasă și triburi, precum și modul în care i-a tratat pe toți în mod

egal, fără să facă vreo diferență între bogați și săraci așa cum Dumnezeu a dezvăluit în Coran, reprezintă un exemplu excelent al concepției de democrație.

Democrația se va înfăptui atunci când oamenii vor trăi prin valorile morale poruncite de Dumnezeu

Așa cum am văzut, în esența Islamului, există libertate intelectuală, libertate de credință și de expresie. Unii oameni presupun că democrația a intrat în istoria umanității odată cu grecii antici. Totuși, Dumnezeu este acela care îi învață pe oameni despre democrație. Din vremea Profetului Adam (pfas), toți profeții au fost reprezentanți autentici ai libertății intelectuale și ai respectului opiniilor. Esența tuturor conceptelor primare – libertatea de justiție, lipsa constrângerilor, tratarea tuturor ca cetățeni de primă clasă, respectarea oamenilor și acordarea încrederii, respectarea opiniilor indivizilor - care sunt asociate cu democrația, sunt prezente în moralitatea religiei. De-a lungul istoriei, oamenii au învățat aceste concepte de la religiile drepte revelate de Dumnezeu și au fost martori la exemplele sale cele mai frumoase în vremurile când oamenii trăiau conform cu religiilor drepte.

Când ne uităm la vremurile când oamenii erau oprimați din cauza opiniilor lor și a ideologiilor lor diferite, vedem că membrii diferitelor religii erau umiliți, în timp ce artele, știința și arhitectura au pierit; în vremurile prezente, când oamenii și-au pierdut bucuria de a trăi și aproape că s-au transformat în roboți, sau când arderea cărții, crimele, masacrele, genocidele au devenit larg răspândite, vedem deasemenea, influența unor ideologii nereligioase, ateiste sau a celor care au interpretat greșit moralitatea religioasă cu o stare de spirit radicală, distanțându-se de esența sa.

Odată ce religia dreaptă a lui Dumnezeu este trăită în forma în care este poruncită de Dumnezeu, adevărata justiție, democrația, respectul și iubirea, pe care oamenii le așteptau demult, pot fi experimentate. Cât de curând, democrația, fraternitatea, iubirea, prietenia și pacea vor domina lumea prin

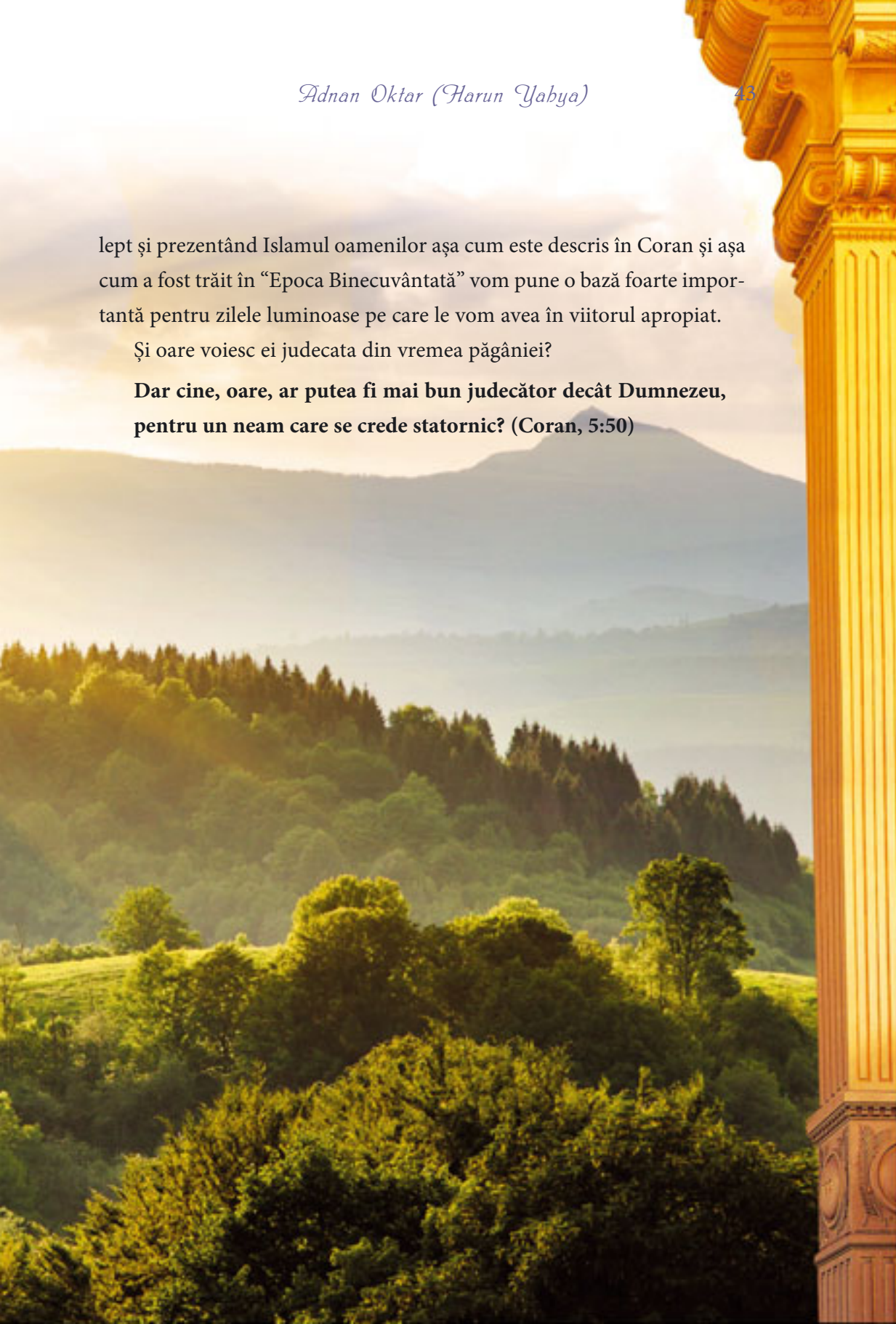
voia lui Dumnezeu; iar oamenii vor experimenta bucuria, fericirea și abundența credinței cât de mult vor putea. După cum se poate vedea în mod clar din semnele versetelor din hadisurile Profetului Mohamed (pfas) și din cuvintele marilor savanți islamici, perioada în care trăim este Sfârșitul Lumii.

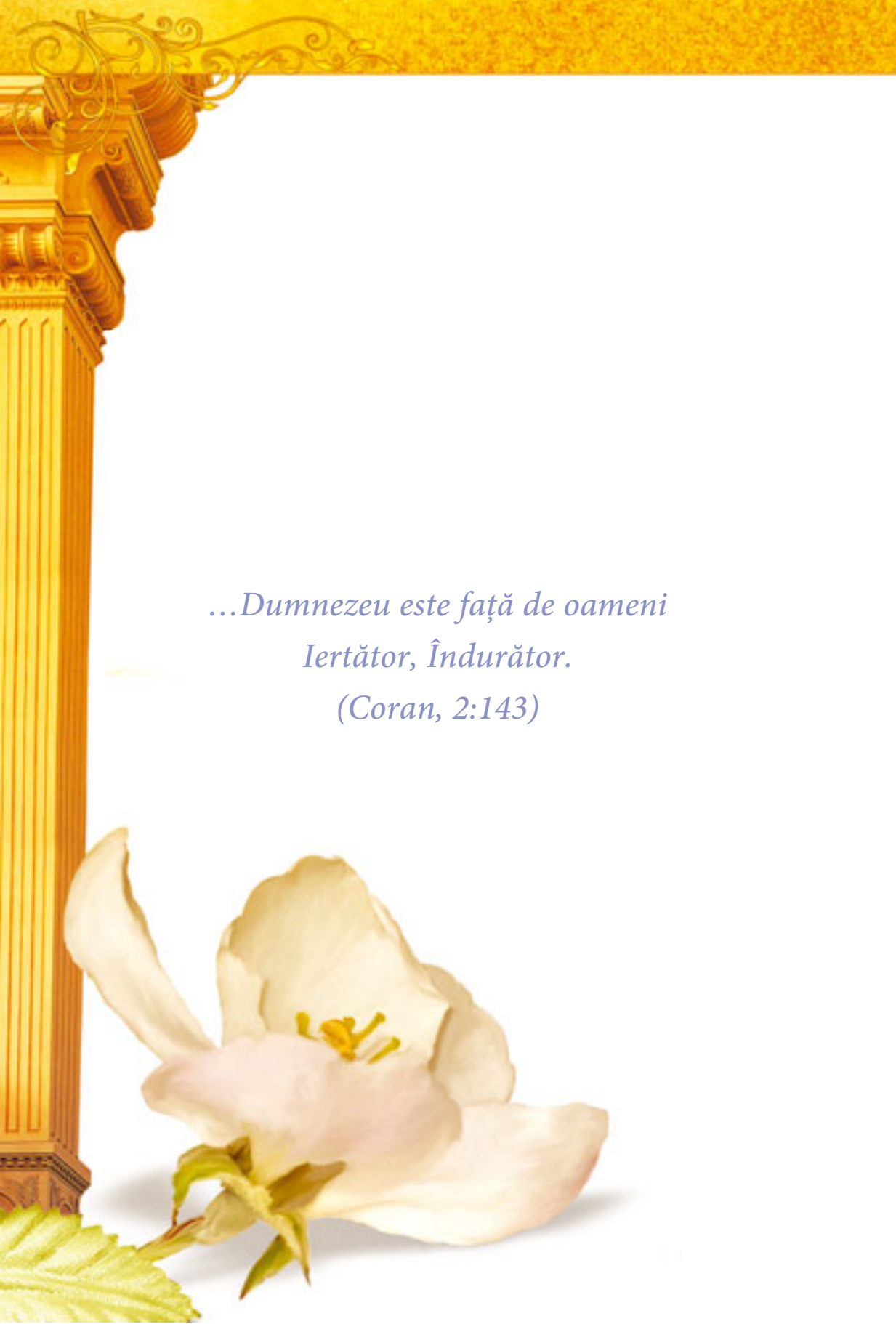
Zilele dificile și chinuitoare ale Sfârșitului Lumii se vor încheia în acest secol, iar lumea va intra într-o nouă eră luminoasă. Comunicând Unicitatea și Unitatea lui Dumnezeu în modul cel mai frumos și înțe-

lept și prezentând Islamul oamenilor așa cum este descris în Coran și așa cum a fost trăit în “Epoca Binecuvântată” vom pune o bază foarte importantă pentru zilele luminoase pe care le vom avea în viitorul apropiat.

Și oare voiesc ei judecata din vremea păgâniei?

Dar cine, oare, ar putea fi mai bun judecător decât Dumnezeu, pentru un neam care se crede statornic? (Coran, 5:50)

A decorative golden column with intricate scrollwork is positioned on the left side of the page. At the bottom left, there is a large, light-colored flower with yellow stamens and green leaves. The background is white with a golden border at the top.

*...Dumnezeu este față de oameni
Iertător, Îndurător.
(Coran, 2:143)*

VIZIUNEA CORANULUI ASUPRA SHARIA, JIHADULUI ȘI RĂZBOIULUI

Există două concepte exploatate pe scară largă de către radicaliștii care comit acte de terorism, presupuse a fi în numele religiei Islamului, în încercarea lor de a arăta Islamul ca religie a violenței: Sharia și Jihadul.

Așa cum Dumnezeu afirmă în mod explicit în Coran, 12:111, Coranul este **“tâlcuirea tuturor lucrurilor”**. Cu toate acestea, radicaliștii, care preiau hadisele fabricate drept ghid, nu au perceput niciodată Coranul ca fiind suficient. Din acest motiv, pe tot parcursul istoriei ei au susținut că unele dintre poruncile Coranului “nu sunt suficiente” (cu siguranță, Coranul este mai presus decât atât). Pornind de la aceasta, au dezvoltat ideea eronată că, Coranul este de neînțeles și este nevoie de hadisuri (cu siguranță Coranul este mai presus de acestea).

Cărțile numite Hadisuri s-au transmis în timp ca și cuvinte ale Profetului Mohamed (pfas). Pe când unele sunt în întregime de încredere și copiază exact practicile și citatele, altele au fost tratat denaturate iar sensurile unora s-au modificat în întregime. Există două modalități de a stabili dacă un hadis redă într-adevăr cuvintele sau practica Profetului Mohamed (pfas) și anume

dacă este în acord cu Coranul sau dacă această acțiune a avut loc mai înainte. Este fără îndoială o calomnie gravă să susții că acele cuvinte sau practici care sunt în conflict cu Coranul aparțin de fapt profetului (pfas) pentru că profetul Mohamed a respectat numai Coranul.

Ideea incorectă pe care o au unii Musulmani că nu putem înțelege Coranul a făcut un rău enorm lumii islamice deoarece musulmanii care gândeau în

acest mod au început să se conformeze hadisurilor fabricate. În cele din urmă, chiar au abandonat Coranul cu totul, considerând aceste hadisuri drept singura sursă a religiei lor. Atunci când hadisurile fabricate sunt în conflict cu Coranul, unii chiar au avut impertinența să spună, “Acest hadis anulează porunca Coranului.” Sute de hadisuri fabricate au dat naștere unor credințe diferite, iar rezultatul a fost apariția a diferite școli

“Interiorul unei moschei, rugăciunea de după-amiază”, de John Frederick Lewis, 1847. Pictură în ulei pe lemn, colecție privată.

care nu sunt de acord pe multe subiecte în ceea ce privește Islamul.

Dumnezeu Atotputernic spune despre starea în care lumea islamică a căzut, după cum urmează:

Și Trimisul zice: “Doamne, neamul meu a luat Coranul drept un lucru părăsit!” (Coran, 25:30)

Într-adevăr, problema unei mari părți a lumii islamice de astăzi este faptul că oamenii privesc Coranul ca pe o carte care a fost abandonată.

Odată ce Coranul a fost abandonat, era timpul pentru “ijma.” (Ijma înseamnă figuri religioase eminente ce au trăit de-a lungul timpului și care au produs porunci cu privire la legea Sharia, pe baza analogiei deductive). Dat fiind faptul că, Coranul nu a fost ghidul multora dintre ei, aceștia au fost sufocați de mii de hadisuri fabricate, decizând în cele din urmă că “nici Coranul, nici hadisurile nu ar putea explica în mod corespunzător poruncile”. După o vreme unii dintre cei mai-sus menționați “lideri religioși” au început să producă legi în numele Islamului.

Școlile au început să fie în dezacord una cu cealaltă iar convențiile comunităților musulmane au intrat în conflict cu cele ale altor școli. Interpretarea proprie a fiecărui așa zis “lider religios” a fost considerată ca lege. Fiecare comunitate s-a bazat pe un set diferit de practici și întreaga comunitate a Islamului a început să se divizeze în secte, clase și în cele din urmă în grupuri mici. Coranul, în orice caz, a rămas atârnat pe perete, încă în cutia lui. Ca urmare, o mare parte a lumii islamice “a abandonat și a ignorat Coranul.”

Uitându-ne la unii dintre adversarii Islamului, vedem că problema lor este, în mod ironic, aceeași ca și cea a vânzătorilor ambulanti de superstiții. Ei nu învață din Coran despre Islam. La fel precum niște *vânzători ambulanti de superstiții*, ei se concentrează pe hadisurile fabricate, pe tradițiile superstițioase și interpretările Islamului ale unor lideri religioși care sunt în general incompatibile cu Coranul. În ochii lor, “Islamul” *este stilul*

Kaaba, la care aproape două milioane de musulmani vin în fiecare an, din cele patru colțuri ale lumii, este un simbol al păcii și compasiunii, care sunt parte integrantă a învățaturii islamice.

de viață și practicile vânzătorilor ambulanți de superstiții. În opinia lor, “Islamul” este puterea imaginativă a istoricilor, și nu credința așa cum este ea revelată în Coran. Ei numesc “Sharia” practicile acestei religii fabricate, și nu legile Coranului. Nu cunosc valorile și conceptele împărtășite în Coran, dar cunosc foarte bine toate normele religiei false a vânzătorilor de superstiții. Criticând regulile acelei false religii, își închipuie că ei critică Islamul. Sunt atât de atașați de religia vânzătorilor ambulanți de superstiții, încât nu cred atunci când li se spune: “Acesta nu este Islamul”. Și acest lucru este o eroare extrem de gravă.

Acești oameni trebuie să creadă acest lucru dacă ei nu se opun Islamului din cauza vreunei opoziții filosofice sau religioase și dacă într-adevăr caută o soluție la întunericul mentalității fanatice. Religia lor nu este Islamul. Coranul, de unul singur, este suficient pentru un musulman. Hadisurile sunt adevărate și de încredere atâta timp cât sunt compatibile cu Coranul. Un hadis care nu este compatibil cu Coranul nu are loc în Islam. Dacă un musulman nu poate găsi Islamul în Coran, aceasta înseamnă că el este în căutarea unei alte religii, iar Sharia(calea) acelei credințe nu este Islamul.

Adevărata Sharia din Coran

Cuvântul Sharia înseamnă “calea”. Analizând Coranul, un musulman poate să-și dea seama cu ușurință ce “cale” să urmeze. Puține lucruri sunt ilegale în Coran, iar acestea sunt spuse clar, cu interdicții explicite. Nu este loc de discuții sau interpretări. De exemplu, uciderea, adulterul, câștigul din dobândă, consumul de carne de porc sau băutul sângelui sunt toate acțiuni ilegale dezvăluite în versetele Coranului în cei mai decisivi termeni. Aceasta este o caracteristică importantă a Coranului. Oamenii care doresc să definească interdicții prin interpretarea versetelor în lumina propriilor lor dorințe, prezintă întotdeauna propriile lor deduceri pe baza acestora. Și totuși Dumnezeu interzice ceea ce este ilegal cu pronunțări definitive, la fel ca în acest verset:

Ci El v-a oprit vouă doar mortăciunea, sângele, carnea de porc și ceea ce a fost menit altcuiva decât lui Dumnezeu. (Coran, 2:173)

Dumnezeu ne dezvăluie în Coran că vor exista oameni care vor fabrica(falsifica) ceea ce este legal sau interzis în numele Islamului:

Și nu spuneți, luându-vă după limbile voastre care rostesc minciuni: “Aceasta este îngăduit și aceasta este oprit,” pentru a născoci minciună împotriva lui Dumnezeu! Aceia care născocesc minciună împotriva lui Dumnezeu nu vor izbândi. (Coran, 16: 116)

După perioada Profetului Mohamed (pfas), au apărut numeroase comunități care au inventat minciuni împotriva lui Dumnezeu. Deoarece aceste comunități nu au luat Coranul drept ghidul lor, acestea puteau numi orice au dorit ele ca fiind legal sau ilegal.

Totuși, există unele comunități ale căror caracteristici le subliniază în mod special Dumnezeu: “Ei fac ilegale lucrurile bune făcute legal.” Domnul nostru spune în Coran:

O voi cei care credeți! Nu oprți bunătățile pe care Dumnezeu vi le-a îngăduit și nu călcați poruncile, căci Dumnezeu nu-i iubește pe cei ce încalcă poruncile. (Coran, 5:87)

Sistemul superstițiilor aplicat sub numele de Sharia, dar care este complet incompatibil cu Islamul, este rezultatul distanțării de Coran. Adevărata Sha-

Sharia Coranului cere ca un musulman să fie modern, bine îngrijit, nobil, înțelept, cultivat, democratic, deschis la minte, să respecte toate ideile și să fie plin de iubire. Sharia Coranului se bazează pe fraternitate, pace și iubire. Războiul, cruzimea, ura, furia și conflictele, toate sunt interzise musulmanilor în Coran. Cei care doresc să cunoască adevărata Sharia trebuie să citească singuri Coranul.

ria prevăzută în versete, cu alte cuvinte adevărata cale a Coranului, poate fi definită după cum urmează:

Sharia Coranului înseamnă dragoste, respect și afecțiune și protecție față de oameni de toate credințele și opiniile. Sharia Coranului insistă asupra democrației, iar libertatea ideilor prevalează. Sub Sharia Coranului, oamenii sunt bine informați, educați.

Cei deschiși, respectă ideile altora, fericiți, orientați spre exterior, moderni, de calitate înaltă, optimiști, prețuiesc arta și știința și prețuiesc dragostea și prietenia. Nu există ură, intoleranță, conflicte, lupte, despotism, impunere, amenințare, nefericire, furie sau război în Sharia Coranului.

Incapacitatea de a aplica sistemul real al Sharia din Coran, care ar aduce cu ea deliciile citate mai sus, și violența, lipsa iubirii, a calității și a obligațiilor (pedeapsa, impunere) interpretată greșit ca Sharia Coranului este desigur un lucru teribil: Cu toate acestea nu blamarea Islamului este răspunsul. Aceia care blamează Islamul fac un rău grav atunci când încercă să-l elimine, ca singur răspuns la radicalism, violență și sălbăticie. Prin eforturile de a slăbi Islamul în mintea lor, ei de fapt netezesc calea radicaliștilor. Nu acuzațiile lor sau armele pe care le fabrică sunt cele care vor elimina radicalismul și credințele false propagate în numele Islamului. Singura modalitate de a realiza acest lucru este concepția adevăratului Islam. Problema credinței false și credințelor false poate fi îndepărtată doar prin înlocuirea acestora cu cele adevărate.

Adevăratul Jihad în Coran

Nu existăucidere în jihadul din Coran. Nu existănici ploaie de bombe în jihadul din Coran. Nu existănici sinucigași cu bombă sau atacuri lașe asupra civililor precum intrarea în pietoni cu mașina. Nu existăură sau oameni blestemând, în jihadul din Coran. Copiii profetului Abraham (pfas), a profetului Iacob (pfas) și a profetului Moise (pfas) nu sunt blestemați în jihadul din Coran. Dimpotrivă, existărespect, amabilitate și apreciere față de originea Profeților.

Nu există amenințări și intimidare în jihadul din Coran. Islamul nu este genul acela de credință.

Nu există măcel, moarte, ură și furie în Islam, nici în Creștinism sau în Iudaism. Prin urmare, dacă cineva spune, “Am învățat din Coran că trebuie să omor, să bombardez și să blestem oamenii” atunci acela minte, sau a fost învățat greșit. Un radicalist care pretinde că el este musulman urmează o credință superstițioasă inventată doar în scopul de a ucide, bombarda și de a blestema nu Islamul bazat pe Coran. Acea credință inventată nu provine din Coran.

Membrii acestei religii superstițioase probabil că nu au citit niciodată Cartea Sfântă pe care o sărută și o ating cu fruntea lor și pe care o atârnă pe

“Ducerea jihadului” în Islam înseamnă a educa cealaltă parte, a o învăța virtutea morală și depunerea de eforturi pentru a îndepărta oamenii de rău. Aceia careucid în numele jihadului nu acționează în lumina Coranului.

**ACESTE SCENE PLINE DE URĂ
NU REPREZINTĂ ISLAMUL**

perete. Aceasta este genul de credință în care totul este întunecat. Aceasta oferă ură în loc de iubire, furie în loc de afecțiune, dușmănie în loc de fraternitate, suferințe în loc de dragoste și ignoranță în loc de artă, frumusețe, știință și cultură. Este ușor de pus un pistol în mâna cuiva care crede într-o astfel de credință superstițioasă. Este ușor de spus, "Acea comunitate este dușmanul tău." Este ușor de agitat o astfel de persoană. Este ușor să induci furia în comunități.

De ce există radicalismul sau bigotismul? Răspunsul este evident: pentru că asta este ceea ce cei mai mulți oameni sunt învățați. Ei nu cunosc altă credință. În aceste credințe superstițioase sunt toți radicaliștii care apar în numele Islamului și sunt cunoscuți ca fiind Islamul. Aceștia au fost lăsați în ignoranță, într-un ghetou. Au fost îndepărtați de societate, artă și știință. Au fost întotdeauna dezinformați despre conceptul de "jihad" și l-au aplicat greșit deoarece aceasta este ceea ce au fost învățați. Și-au imaginat întotdeauna că acționând după cum au fost învățați, ei făceau un lucru bun. Nu și-au imaginat niciodată că de fapt își făceau singuri rău, credinței lor, propriilor lor familii, propriilor lor oameni și, desigur, altora. Totuși, "jihad-ul" descris în Coran este foarte mult diferit față de imaginea jihad-ului schițat de radicaliști.

Deci, ce înseamnă cuvântul "jihad"?

Cuvântul *jihad* vine din cuvântul arab "jihad." Sensurile sale sunt 1) a lucra, a depune eforturi, a prezenta determinare și perseverență sau sacrificiu de sine și 2) a controla sinele inferioare ale cuiva. Pe baza acestor definiții, lupta jihadistă în Islam înseamnă a informa cealaltă parte, a învăța poporul valorile morale adecvate și a-l abate de la rău. Pentru a face asta un musulman trebuie să-și antreneze propriul sine inferior pe direcția virtuții morale și să se formeze pentru a fi o persoană lipsită de ură și furie. Cu alte cuvinte, ce trebuie un musulman implicat în jihad să facă, este să se formeze singur pe de o parte, și să depună eforturi să învețe poporul adevărul și bunătatea pe cealaltă parte. El trebuie să fie un model cu propriile sale valori morale cu scopul de a răspândi iubirea, pacea și afecțiunea și de a îndepărta oamenii de rău.

Cuvântul “jahd” nu este angajat în vreun alt sens în Coran. Cei care perpetuează măcelul sub numele de “jihad”, spunând “Punctul nostru de referință este Coranul”, fie mint, fie sunt dezinformați.

În ochii Coranului, cei care acum sacrifică oameni în numele jihadului, sinucigașii cu bombe care își iau propriile vieți precum și viețile civililor fără apărare cei care trag cu arma în cafenele sau în sălile de concerte sau aceia care incită la război comit un păcat grav. Versetele Coranului pe care acești oameni le interpretează greșit în numele războiului vor fi prezentate în detaliu în paginile următoare. Există un punct important care trebuie să fie amintit aici; marea majoritate a radicaliștilor răspândesc violența din ignoranță. Ei nu cunosc adevărata credință. Majoritatea lor probabil că nici măcar nu au citit vreodată Coranul. Iată de ce nu are niciun rost să condamnăm, blestemăm, amenințăm, întemnițăm, exilăm pe cineva care ucide din neînțelegerea luptei jihadiste. Problema lui este aceea că el nu a fost educat după Coran și nu a înțeles legile lui Dumnezeu. Din moment ce aceasta este problema, trebuie să acceptăm faptul că atâta timp cât educația falsă persistă, vor exista radicaliști care sunt ignoranți față de ceea ce fac. Dacă cineva înțelege corespunzător care este problema, acesta poate înțelege, de asemenea, faptul că, singurul lucru de care au nevoie cei care răspândesc violența și teroarea sub numele jihadului este adevărata educație.

Sinuciderea (Comiterea Suicidului) nu este “Jihad”, și este interzisă de Coran

Principalul act de terorism comis în lume în ultimii 20 - 30 de ani, în special cele comise de grupările teroriste originare din Orientul Mijlociu, s-au desfășurat de obicei sub forma atacului sinucigaș cu bombe. Sinuciderea, sau suicidul, este un păcat în ochii Coranului. Dar cum poate o persoană să-și atârne de piept bombe și să umble prin mulțime înainte să se arunce în aer, sau să conducă o mașină încărcată cu bombe drept în mijlocul unei mulțimi de civili?

Majoritatea țărilor arabe au fost într-o oarecare măsură atinse de comunism după cel de-al doilea război mondial. Partidul Ba'ath, care a devenit puternic în Egipt, Siria și Irak, blocul Shanghai, care a fost înființat sub auspiciile Chinei și care a plasat discret țările arabe și Iranul sub protecția sa, și mișcarea al-Fatah, care a crescut sub conducerea lui Yasser Arafat, nu și-au ascuns niciodată învățăturile lor comuniste/socialiste. Nu este niciun secret faptul că mult sânge a fost vărsat de socialismul arab amestecat cu naționalismul extrem în țările arabe. Cei care nu sunt conștienți de acea istorie ar trebui să arunce o privire la situația actuală din aceste țări sau la modul cum moștenirea lui Hafez Assad este păstrată în Siria.

O astfel de barbarie este inevitabilă în mentalitatea socialistă sau comunistă. În această viziune falsă asupra lumii, acțiunea de a pune capăt propriei vieți este considerată o contribuție la fel de mare la progresul mondial și la cel al "cauzei" ca și acțiunea de a pune capăt vieții altcuiva. Prin urmare, a pune capăt propriei vieți, considerată ca fiind lipsită de valoare, cu scopul de a pune capăt altor vieți, considerate de asemenea ca fiind fără valoare, este o contribuție chiar și mai mare în ochii acestui sistem sălbatic. Aceasta reprezintă o logică extraordinar de falsă, dar aceasta face obiectul unor critici separate.

Unii oameni, care sunt greșit informați despre Islam, cred în mod eronat că acesta permite atentate sinucigașe, când de fapt este o religie a păcii și a iubirii. Cel mai important motiv privind această concepție greșită este efortul organizațiilor teroris-

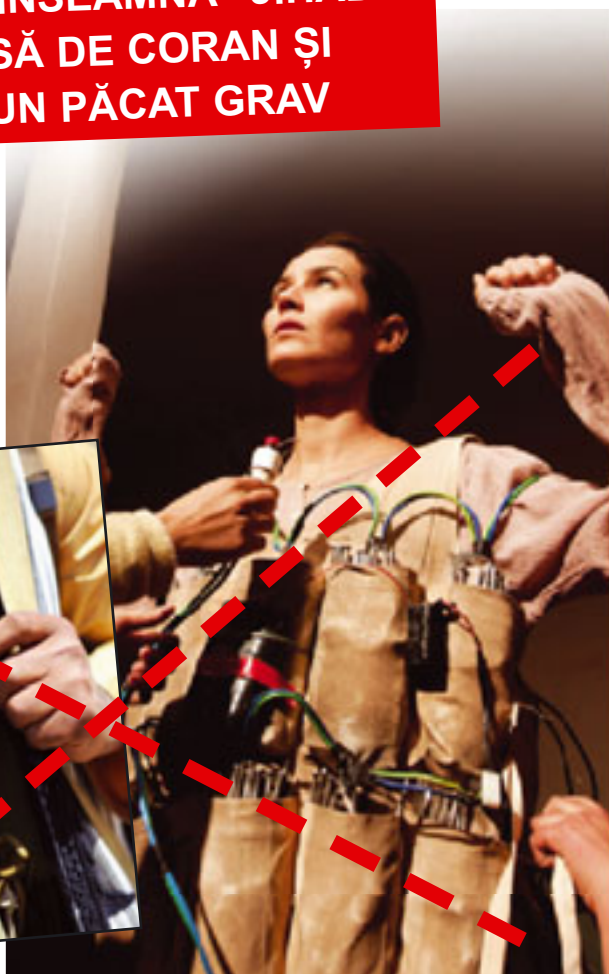

te menționate anterior de a legitimiza acest act oribil, interzis de Islam, prin diferite surse și interpretări inventate. Dacă un atacator sinucigaș, pretinde a fi săvârșit acțiunea în numele Islamului, atunci aceasta este o rușine și o calomnie adusă Islamului. Acest mod de gândire se bazează pe cele mai profunde și teribile erori.

Un musulman nu poate ucide niciodată. Aceasta este un păcat. Dumnezeu dezvăluie în Coran că **“...cel care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe pământ, este ca și când i-ar ucide pe toți oamenii”** (Coran, 5:32)

**SINUCIDERA NU ÎNSEAMNĂ "JIHAD".
ESTE INTERZISĂ DE CORAN ȘI
REPREZINTĂ UN PĂCAT GRAV**

Unii oameni, care sunt greșit informați despre Islam, cred în mod eronat că aceasta permite atentatele sinucigașe, când de fapt, Islamul este o religie a păcii și a iubirii. Sinuciderea este un păcat în lumina Coranului.

Versetul este explicit. La fel cum este un păcat și o crimă să omori pe cineva, este un păcat și o crimă să te sinucizi. Nu este “jihad,” să te arunci în aer pe tine însuși într-un restaurant, ci un păcat. Cei care intră cu mașina în oamenii care fac cumpărături în piață și care așteaptă în stație nu fac jihad (cruciadă), ci comit o fărădelege. Cei care onorează și glorifică astfel de lucruri și își imaginează că persoana a devenit un “martir” aplaudă crima, nu jihadul. Omorând civili lipsiți de apărare împreună cu sine însuși nu este jihad, ci crimă.

Jihad înseamnă să depui eforturi prin cunoaștere și știință să aduci pe cineva pe calea adevărului și să stabilești comunicarea cu iubire și respect, nu să-l ucizi.

Martirajul înseamnă pierderea unei vieți, pe când lupta pe calea lui Dumnezeu, înseamnă să cauți să răspândești iubirea, prietenia și frăția cerute de Islam. Uciderea este o crimă și un păcat. Nu este o virtute pentru a fi onorată. Atacatorii care iau ca țintă civili nevinovați nu ajung martiri, ci comițând crime devin nelegiuți.

Dacă, sinucigașii cu bombe și susținătorii lor răspândesc propaganda unei religii care comandă moartea altora, atunci religia lor, nici ea nu este religia lui Dumnezeu. Foarte puțini dintre cei care urmează acea credință pot înțelege acest lucru. Există mulți oameni care își imaginează că această religie falsă este adevărată și care își doresc să adere la ea.

Problema reală este aceasta: Oamenii care nu-și cunosc propria lor religie sunt deviați spre un nonsens. Și, dacă nu-și învață propria lor religie și adevărata iubire din Coran, vor continua să existe și sinucigași cu bombe și cei care îi încurajează sau chiar îi onorează. Bombele nu reprezintă calea de a-i învăța adevărul. Singura cale este educația corectă. Și pentru a oferi educație adevărată, toți oamenii cu dragoste din rândul musulmanilor, creștinilor și evreilor trebuie să se unească. Odată ce puterea unității a fost stabilită, atunci acei oameni aflați pe calea greșită vor începe să ne asculte.

Care sunt motivele pentru creșterea numărului de atacuri sinucigase?

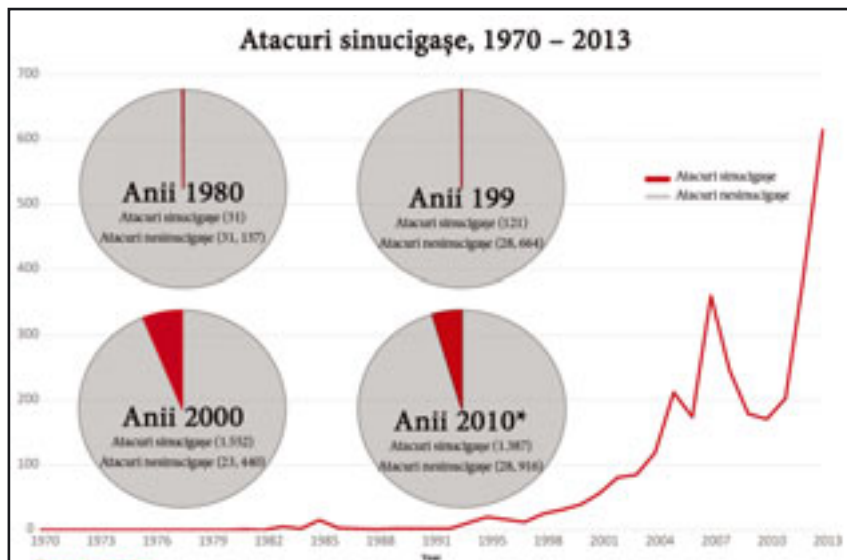
Atacurile sinucigașe motivate politic din Orientul Mijlociu au apărut inițial în anii 1980, în timpul războiului civil libanez, când Hezbollah a început să folosească atacurile sinucigașe împotriva țintelor sale. De atunci până la începutul secolului 21, au avut loc aproape 200 de atacuri sinucigașe în diferite părți ale lumii. Totuși, numai începând cu anii 2000 aceste atacuri au început să țină prima pagină a ziarelor, cu o frecvență tot mai mare, pe măsură ce numărul total de atacuri din ultimele trei decenii ajungea la 3,500. Numai în 2013, ar fi avut loc 291 de atacuri sinucigașe în optsprezece țări, revendicând viețile a 3,100 oameni și marcând o creștere dramatică cu 25% față de anul precedent (cu doar 230 de atacuri).

Majoritatea acestor atacuri au fost organizate în țările musulmane. Orientul Mijlociu, cu Irakul în fruntea listei, a văzut în ultimii zece ani prea multe atacuri sinucigase pentru a le mai putea număra. Afghanistan, Pakistan, Siria, Liban, Tunisia, Libia, Somalia, Mali și Nigeria se numără printre țările musulmane care sunt frecvent lovite de atacuri sinucigașe.

Ce a condus la creșterea numărului atacurilor?

Instabilitatea politică din aceste țări este un factor important. În ciuda presupunerii comune, că ținta atentatelor sinucigașe sunt forțele ocupante, doar 32% dintre atacuri au fost de fapt realizate în țările unde o armată străină era prezentă. 68% dintre atentatele sinucigașe sunt asupra propriilor cetățeni ai țării; cu alte cuvinte, civilii nevinovați sunt în mod copleșitor victimele acestor atacuri.

În țări precum Irak și Siria, atacurile sunt de obicei determinate de diferențele sectare și etnice, în timp ce în Egipt, acestea sunt de obicei realizate din cauza conflictelor dintre forțele seculare naționaliste și grupurile islamice. Atacurile sinucigașe au de obicei ca țintă zone mai aglome-

rate, precum restaurante, piețe, moschei și transportul public; locurile unde civilii pot fi ușor găsiți și unde femeile, copiii și cei bătrâni, sunt țintele specifice în aceste atacuri. Într-adevăr, atacurile pot fi săvârșite chiar atunci când musulmanii se închină în timpul rugăciunilor de vineri, așa cum am văzut în Irak, sau pe timpul desfășurării unor sărbători religioase, ca în Yemen. Acest lucru dă foarte mult de gândit.

Multe grupuri musulmane au condamnat Israelul pentru că și-a trimis trupele într-o moschee din Ierusalim, și chiar l-au denunțat pe acesta ca pe un dușman ce trebuie distrus; totuși, în mod interesant, aceleași grupuri n-au avut nimic de spus în cazul atacului sinucigaș comis într-o moschee unde musulmanii se rugau, ba chiar unele dintre acestea au încurajat astfel de atacuri.

Atunci când autorilor li se cere să explice raționamentul din spatele acțiunilor lor, din cauza educației lor precare și necunoașterii adevăratelor valori morale coranice, care într-adevăr întruchipează iertarea, pacea și iubirea, ei pretind că fac aceste atrocități în numele Islamului. Din acest motiv, explicarea eticii morale a Islamului pe baza Coranului este o prioritate. Este esențial să se înceapă o campanie la nivel mondial în acest scop.

Ce este greșit înțeles despre război în Islam

Un musulman are responsabilitatea de a crede în fiecare verset al Coranului fără excepție

Motivul acestei secțiuni este de a arăta falsa natură a argumentelor fanaticilor care caută să adauge superstiția la Islam și a adversarilor Islamului, care la rândul lor, utilizează incorect ideile neplăcute ale acelor fanatici, cum că unele versete din Coran nu mai sunt valabile (cu siguranță nu se poate spune aceasta despre Coran). Ei citează versetul 106 din Sura Vacii ca dovadă pretinsă a revendicărilor lor:

Dacă Noi anulăm un verset sau îl facem uitat, aducem altul mai bun decât el sau asemenea lui. Nu știi că Dumnezeu este cu putere peste toate? (Coran, 2:106)

Cei care răstălmăcesc cuvintele Coranului au interpretat greșit acest verset ca o așa-zisă dovadă pentru a le permite să-și impună propria lor superstiție. Și-au imaginat necugetat că ei pot invalida anumite versete și chiar înlocui cu hadisuri inventate. Pe de altă parte, unii oponenti ai Islamului susțin că există versete despre utilizarea intoxicanților sau a războiului, versete care nu se mai aplică și caută să-i împartă pe musulmani în cei care aderă la această idee și cei care nu aderă.

Adevărata interpretare a acestui verset este după cum urmează:

Cuvântul arab “ayat” în textul “Dacă Noi anulăm un verset” tradus aici prin verset este la singular care înseamnă defapt semn sau miracol atunci când este utilizat în această formă; în schimb când cuvântul “ayat” apare la singular în Coran acesta este întotdeauna tradus prin cuvintele miracol sau semn, și așa este tradus în toate celelalte versete. Dar cuvântul “ayat” utilizat pentru a face referire la “*versetele*” Coranului nu apare niciodată la forma de singular în Coran.

Prin urmare, aici sensul nu este “versetele Coranului” ci “semne, reguli și Sharia” care s-au întâmplat înainte de revelarea Coranului. Conform acestui verset, unele practici și porunci aplicate de comunitățile precedente, cărora le-au fost trimise cărțile divine, și anume, evreei și creștinii, dar care au fost uitate în timp, fie au fost restabilite, fie abrogate de Coran. Astfel, prin Coran s-a dat naștere unei versiuni similare sau mai bune.

De asemenea, trebuie să ne concentrăm asupra cuvintelor “il facem uitat” din verset. Pentru ca o poruncă să abroge o alta, cea anterioară trebuie să fi fost “uitată”. Dar din moment ce Coranul a rămas neschimbat timp de 1400 de ani, nici nu se pune problema ca un verset să îl înlocuiască pe altul. Poruncile, pe care fanaticii le pretind a fi abrogate, nu au fost uitate; ele sunt încă în Coran. Aceasta arată clar, că abrogarea la care se face referire aici, nu este a unui verset prin altul, ci a poruncilor aparținând comunităților anterioare, care au fost uitate. Poruncile, care au fost trimise societăților anterioare dar “uite”, au fost restabilite în Coran, prin transmiterea către acele comunități a unor versiuni mai faste sau similare. Pe scurt, unele presupuse aserțiuni că

versetele care descriu milostenia, compasiunea, dragostea în Coran și care recomandă „stabilirea de relații bune cu oamenii Cărții Sfinte (evrei și creștini)”, ar fi fost abrogate, nu sunt valabile. Nu există versete anulate. Întregul Coran este valabil până la sfârșitul lumii.

Coranul este o Carte “păstrată”

Așa cum Domnul a confirmat în mod explicit într-un verset, Coranul este o Carte “păstrată”.

Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori! (Coran, 15: 9)

Este imposibil ca unele versete dintr-o carte, care este “păstrată” și ale căror porunci se aplică tuturor musulmanilor să fie considerate ca fiind adevărate, în timp ce altele nu. Perfecțiunea în integralitatea Coranului, minunile sale matematice și științifice, faptul că acesta este un ghid și versetele cu privire la modul în care acesta s-a păstrat, toate acestea infirmă afirmațiile făcute de către fanatici și de către unii adversari ai Islamului.

Aceia care nu cred în Îndemnare, când ea vine la ei, să știe că ea este o carte plină cu putere; Deșertăciunea nu va veni la ea nici dinaintea și nici din urma ei pentru că ea este o revelație de la un Înțelept Vrednic de Laudă. (Coran, 41:41-42)

Să vedem unde au greșit acești oameni.

Greșelile în Diferențierea dintre “Perioada Meccană a Musulmanilor” și “Perioada Medină a Musulmanilor”

Unii opozanți ai Islamului se referă la musulmanii moderați ca la “Musulmanii din perioada meccană.” În opinia lor, perioada când profetul nostru (pfas) a fost la Mecca era o perioadă fără război, dar războaiele au început brusc în urma migrației Profetului Mohamed (pfas) la Medina. Unii oameni pretind, pe această bază, că susținătorii războiului în Islam recunosc doar versetele revelate în perioada medină, în timp ce musulmanii iubitori de pace recunosc numai versetele din perioada meccană. Această idee este pe cât de illogică, pe atât de ignorantă.

Așa cum am văzut deja, condiția prealabilă, esențială, pentru ca un musulman să dobândească identitatea unui musulman este de a crede în toate versetele din Coran, fără excepție. Dacă cineva respinge un singur verset, atunci acesta pierde atributul de a fi musulman așa cum s-a descris în Coran. Prin urmare, nu există nicio posibilitate, în ochii Coranului, a cuiva care spune: “Eu sunt musulman” să discrimineze prin a spune: “Eu recunosc acest verset, dar nu pe acela”.

Este adevărat că nu a existat nicio luptă în perioada meccană din viața Profetului Mohamed (pfas) și că în perioada medină au fost lupte, dar acele versete trimise au legătură exact cu acele bătălii. Dacă vrem să înțelegem motivele pentru acest lucru, trebuie să înțelegem condițiile dificile din vremea Profetului Mohamed (pfas).

Testarea dură a musulmanilor în perioada Meccană

Revelația Profetului Mohamed (pfas) a durat 23 de ani compleți. Pe durata primilor 13 ani, musulmanii au trăit ca o minoritate în societatea păgână din Mecca și au fost supuși unor presiuni enorme. Mulți musulmani au fost supuși torturilor fizice, unii au fost martirizați, casele și bunurile majorității dintre ei au fost jefuite și au fost expuși constant amenințărilor și insultelor.

Musulmanii au trăit ca o minoritate în societatea păgână din Mecca și au fost supuși opresiunii. Mulți musulmani au fost torturați fizic, unii au fost martirizați, celor mai mulți le-au fost jefuite casele și averile și au fost insultați și amenințați în mod constant. Cu toate acestea, musulmanii au continuat să trăiască fără a recurge la violență, păstrând doar distanța față de idolatrii și cerându-le să trăiască în pace.

Totuși musulmanii au continuat să trăiască fără să recurgă la violență, pur și simplu păstrându-se la distanță de păgâni și întotdeauna chemându-i pe calea păcii.

Și totuși agresiunea comunităților păgâne în cauză era necruțătoare.

Inițial, în mintea lor părea că, comunitatea Quraish considera Profetia lui Mohamed (pfas) ca lipsită de importanță. În timp ce continuau să nu creadă, la început nu au protestat împotriva apelului Profetului Mohamed (pfas) atâta timp cât acesta nu a spus nimic împotriva idolilor lor. Pe urmă treptat, oricând îl vedeau pe profet (pfas), aceștia îl atacau verbal. Ei, în mod nechibzuit, i-au batjocorit și insultat pe musulmani. Perioada de “atac verbal” a tribului Quraish a început în acest fel.

Coranul descrie poziția acestora în aceste cuvinte:

**Cei ce sunt nelegiuți au râs de cei care cred,
Iar când au trecut pe lângă ei, și-au făcut semne,
Iar când s-au întors la familiile lor, s-au întors ei batjocorind,
Iar când i-au văzut pe ei, au zis:”Aceștia sunt în rătăcire!” (Coran,
83:29-32)**

Mecca era centrul idolatriei. În fiecare zi, Mecca s-ar fi umplut până la refuz cu oameni venind să viziteze Ka'aba și idolii din jurul ei, quraishiții câștigând astfel o mulțime de bani și prestigiu. Quraishiții au privit răspândirea Islamului în Mecca ca o amenințare, deoarece aceștia credeau că acest lucru ar acționa împotriva propriilor lor interese și ar atrage, de asemenea, ostilitatea altor triburi. De asemenea, ei știau că Islamul îi privea pe toți în mod egal și nu făcea discriminare pe motive de descendență sau bogăție. Prin urmare, membrii de frunte ai quraishiților au crezut că este nevoie să-și ia măsuri de precauție pentru a opri răspândirea Islamului. Aceste “măsuri de precauție” includeau în mod frecvent tortura și chiar uciderea musulmanilor. (*Ibn Hisham, 1/287*)

Păgânii din acea vreme nu au putut face prea mult rău membrilor familiilor puternice și eminente, cum ar fi Hazrat Abu Bakr și Hazrat Uthman, dar

i-au maltratată cu cruzime pe musulmanii săraci și neprotejați. Printre musulmanii de seamă expuși la astfel de maltratări severe se numără Abu Fakih, Khabbab ibn al-Aratt, Bilal ibn Rabah, Suhaib ar-Rumi, Ammar ibn Yasir, Yasir ibn Amir și Sumayyah bint Khayyat.

Această maltratare a musulmanilor a avut loc doar pentru faptul că aceștia aveau credință și predicau Islamul și altora. În pofida tuturor acelor opresiuni, torturi și violențe, musulmanii nu au făcut rău niciodată aceluia care i-au rănit pe ei, care este una dintre cerințele Islamului, și nu au încercat niciodată să se apere, care este cel mai fundamental drept al omului. Văzând că aceștia nu ripostează, quraishiții și-au intensificat agresiunea și torturile. Quraishiții în cauză îi martirizau acum pe musulmani din momentul în care îi vedeau.

Pe măsură ce persecuția s-a înrăutățit, musulmanii, care nu au răspuns la aceasta în nici un fel, și nici măcar nu s-au apărat, deoarece Coranul interzice vărsarea de sânge, s-au văzut incapabili să mai rămână în Mecca. Acest lucru a însemnat migrarea lor spre Medina.

Perioada Medina și bătăliile

Cum atacurile idolatrilor au crescut în severitate la Mecca, musulmanii au migrat către orașul Yathrib (mai târziu cunoscut sub numele de Medina), unde climatul era mult mai liber și mai prietenos, și și-au stabilit aici propria administrație. Chiar și după ce și-au stabilit propriile structuri politice, atacurile pagânilor de la Mecca nu au încetat. Quraishiții i-au urmărit pe musulmani și și-au continuat atacurile violente împotriva lor. Dar profetul Mohamed (pfas) și musulmanii din jurul lui nu s-au angajat niciodată într-o luptă împotriva idolatrilor.

Orice persoană, comunitate sau țară din lume va răspunde dacă este atacată. Ea va răspunde întotdeauna agresorului în “legitimă apărare” sau cel puțin va lua măsuri defensive. Oamenii care acționează în legitimă apărare sunt în mod invariabil exonerati de instanțe, iar țările care se angajează în

luptă în legitimă apărare sunt exonerate conform legii internaționale deoarece au fost supuse unui atac injust, iar viețile oamenilor, familiilor și a celor dragi, sau poporul, teritoriul și onoarea sunt puse în pericol.

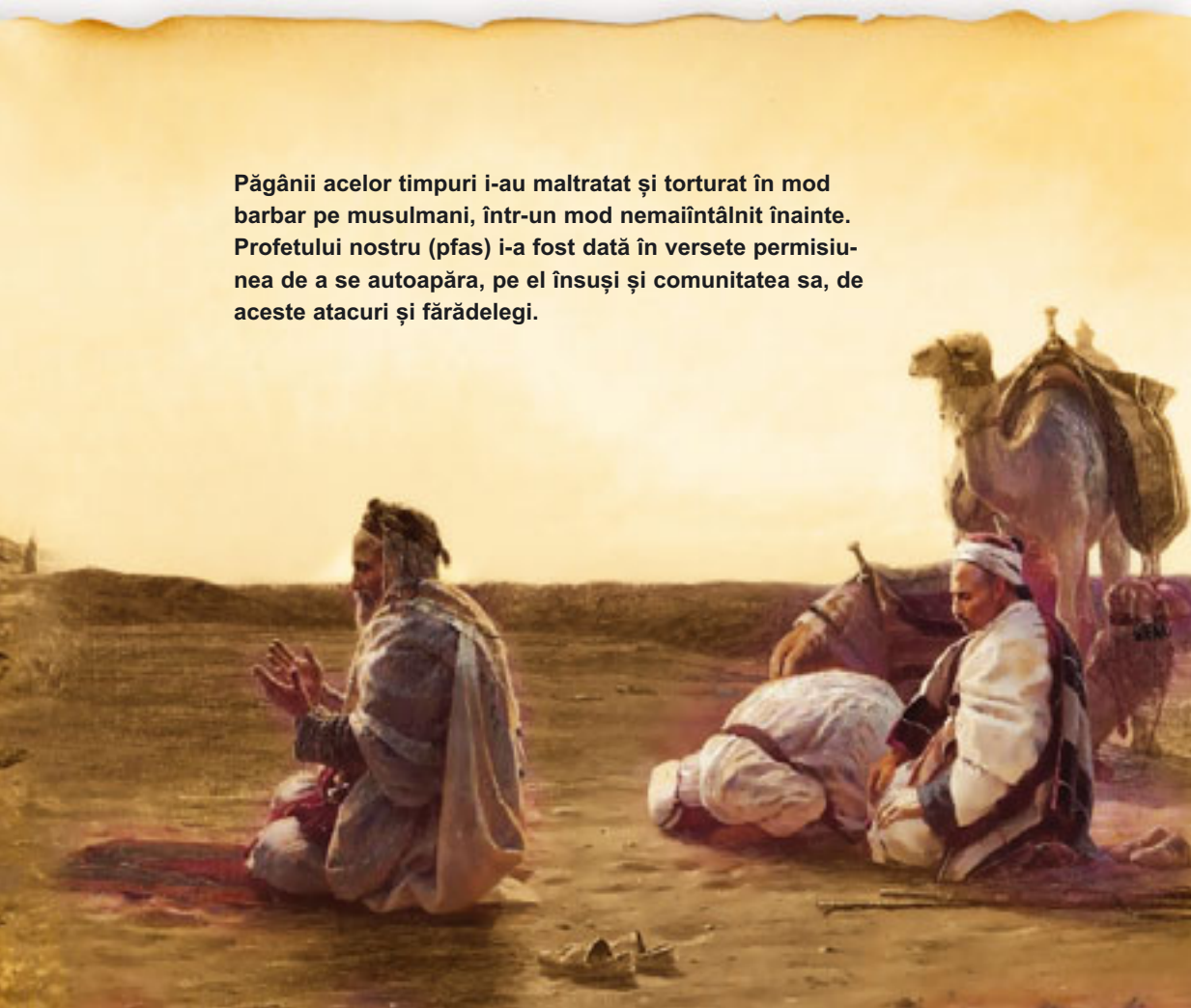
Profetului Mohamed (pfas) i s-a dat permisiunea să acționeze în legitimă apărare pentru el și comunitatea lui în următoarele versete care i-au fost revelate după migrația spre Medina:

Li s-a îngăduit să se apere acelor care sunt atacați, căci ei sunt nedreptățiți. Iar Dumnezeu este în stare să-i ajute pe aceia care au fost scoși din căminele lor pe nedrept, pentru că au zis:”Domnul nostru este Dumnezeu”... (Coran, 22:39-40)

Având aceste versete, comunitatea musulmană care fusese forțată pe nedrept la exil pentru simplu motiv că a spus “Domnul nostru este Dumnezeu” a început să facă pregătiri pentru a se apăra. Așa cum se menționează în mod explicit în verset, “acelora care sunt atacați, căci ei sunt nedreptățiți”, unei comunități musulmane i se permite să se apere; dar nu i s-a spus să atace. Ca urmare a acestui verset, musulmanii au început să se apere și au luptat împotriva comunității feroce care îi ataca pe ei. Versetele dezvăluite după aceea, ce privesc războiul și apărarea, conțin descrieri privind măsurile din timpul luptelor care au avut loc atunci. Cu alte cuvinte, ne este oferită o descriere specială, specifică situației aceluia război particular. Prin urmare, toate

Păgânii acelor timpuri i-au maltrat și torturat în mod barbar pe musulmani, într-un mod nemaîntâlnit înainte. Profetului nostru (pfas) i-a fost dată în versete permisiunea de a se autoapăra, pe el însuși și comunitatea sa, de aceste atacuri și fărădelegi.

versetele despre războiul din Coran au fost special revelate, cu referire la atacurile care au avut loc în acel moment, pentru a ne permite să vedem condițiile dificile ale vremii și dreptatea Profetului Mohamed (pfas).

Cine a luptat împotriva în bătăliile din timpul Profetului (pfas)?

Un lucru important care trebuie amintit în ceea ce privește luptele descrise în Coran este “cealaltă parte” din luptă. Unele surse religioase și istorice spun că luptele purtate în timpul Profetului Mohamed (pfas) erau împotriva evreilor. Unele persoane care au citit aceste surse au mers mai departe și au *căutat* antisemitismul în Coran, pretinzând că versetele revelate în Coran pentru anumite lupte sunt îndreptate în mod general împotriva evreilor. În orice caz, aceasta este o eroare gravă.

Păgânii au fost cei care s-au angajat în această persecuție împotriva Profetului Mohamed (pfas) și a musulmanilor. O mare parte dintre aceștia au fost idolatri. Scopul lor a fost de a evita orice atingere adusă idolilor și credințelor lor perverse. Unii erau ipocriți și politeiști care au plecat din comunitățile de evrei, dar ar fi foarte greșit să ne referim la aceștia ca “evrei”. În același fel în care ar fi greșit să privim un politeist sau un ipocrit care s-a desprins dintr-o comunitate de musulmani ca “musulman”, la fel este greșit să privim politeiștii și ipocriții care au apărut dintre evrei și au început să răspândească violența ca “evrei”. Este imposibil pentru un adevărat evreu să înceapă lupta și să ia viețile credinșilor.

Coranul blestemă antisemitismul. Din acest motiv, cei care caută exprimarea vrăjmășiei față de evrei în Coran se întorc cu mâinile goale. Oamenii care interpretează versetele în cauză ca referindu-se la lupta împotriva evreilor trebuie să înțeleagă acest lucru. Profetul nostru (pfas) s-a bucurat întotdeauna de relațiile bune cu evreii. El i-a tratat cu respect și afecțiune, și este adevărat că, evreii pioși l-au tratat pe profetul Mohamed (pfas) cu același respect și afecțiune. Acest subiect este explicat în detaliu mai târziu, în capitoulul

despre oamenii Cărții. (A se vedea capitolul “Perspectiva Islamului asupra Oamenilor Cărții”)

Descrierea războiului în Coran

Coranul este destul de explicit despre cum și când va fi purtat războiul:

Luptați pe calea lui Dumnezeu împotriva acelor care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Dumnezeu nu-i iubește pe cei care încep lupte! (Coran, 2:190)

Războiul poate fi dus numai **împotriva acelor care îi atacă pe musulmani**; trebuie să fie un război **de apărare**. Este absolut interzis în Coran pentru musulmani să atace cealaltă parte fără niciun motiv. Și într-un război de apărare, civilii, femeile, copiii și proprietățile bătrânilor, bisericile, sinagogile și celelalte locuri sfinte sunt inalienabile/inviolabile.

Ceea ce Dumnezeu poruncește musulmanilor în Coran este că ei trebuie să păstreze întotdeauna dreptatea în prim-plan, chiar dacă sunt supărați pe o comunitate din cauza nedreptăților și a agresiunii sale. Dumnezeu dezvăluie aceasta într-un singur verset:

O, voi cei care credeți! Fiți statornici față de Dumnezeu și martori drepecți! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepecți! Fiți drepecți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Dumnezeu, căci Dumnezeu este Bine Știutor a ceea ce faceți voi! (Coran, 5:8)

De exemplu, într-un verset Dumnezeu le interzice musulmanilor să depășească limitele în ceea ce privește comunitățile care încearcă să-i oprească pe musulmani să intre în Ka'aba, sfătuindu-i să îi trateze pe aceștia și pe oricine altcineva cu bunătate:

... Să nu vă întărate ura împotriva unui neam care v-a împiedicat în drumul spre Moscheea Sacră să-i atacați. Întrajutorați-vă în plinirea faptelor bune și în evlavie, dar nu vă ajutați la păcat și la nedreptate! Și fiți cu frică de Dumnezeu. ... (Coran, 5:2)

Musulmanii sunt avertizați de Dumnezeu cel Atotputernic să nu depășească limitele, chiar dacă au fost împiedicați în mod deliberat de la îndeplinirea obligațiilor lor religioase de Haji (pelerinaj) și au fost tratați în mod incorect. Dumnezeu le poruncește să se poarte corect chiar și în aceste condiții și le poruncește să se poarte bine și să nu fie supărați. Musulmanii au obligația de a se supune acestei porunci din Coran, indiferent de circumstanțe.

Versetul care descrie singura justificare pentru luptă de auto-apărare conține, de asemenea, o altă condiție pe tema războiului: să nu exagereze. Aceasta înseamnă că în cazul unui atac, un musulman trebuie pur și simplu să se apere, nu trebuie să exagereze și nu trebuie să ia alte măsuri decât măsurile de apărare. Cu alte cuvinte, agresiunea, violența, furia și extremismul sunt interzise în Coran.

Alte versete dezvăluie obligația de a se angaja numai în lupta de apărare împotriva agresorilor în următorii termeni:

Dumnezeu nu vă oprește să faceți bine acelor care nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nu v-au alungat din căminele voastre, ba din contră să fiți buni și dreپți, căci Dumnezeu îi iubește pe cei dreپți. Înșă Dumnezeu vă oprește să-i luați ca aliați pe aceia care au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și v-au alungat din căminele voastre și au ajutat la alungarea voastră.... (Coran, 60:8-9)

Există o distincție importantă aici. Este ilegal pentru musulmani să atace oameni care nu i-au atacat niciodată, chiar dacă aceștia se opun puternic musulmanilor în planul ideilor. Un musulman are responsabilitatea de a trata astfel de persoane cu respect și dreptate. Conform acestui verset, musulmanilor le este permis să se angajeze numai într-un război defensiv împotriva oamenilor care îi oprimă din cauza convingerilor lor și care de fapt îi atacă fizic; cu alte cuvinte, împotriva oamenilor care inițiază ostilitățile. Desigur, fiecare se va apăra dacă este atacat. Acesta este dreptul oricărei persoane, națiuni sau țări, și de asemenea este ceea ce trebuie făcut.

Faptul că profetul nostru (pfas) nu a acționat în legitimă apărare până când nu a avut revelația versetelor care să îi permită o astfel de activitate reprezintă un imens sacrificiu de sine și devoțiune religioasă. Până în acel moment, Profetul (pfas) a recurs doar la metode de compromis și a încercat să convingă cealaltă parte, așa cum cere versetul “... **discută cu ei cum e mai frumos ...**” (Coran, 16:125) chiar dacă singurul scop al păgânilor era sacrificiul.

Având această observație importantă făcută, vom examina acum toate versetele pe care *vânzătorii ambulanți de superstiții* și adversarii Islamului caută să le ofere ca dovadă pentru actele de violență comise așa-zis “în numele Islamului”, și vom respinge erorile lor pe acest subiect unul după altul.

Înainte să analizăm aceste versete, trebuie să știm că toate bătăliile descrise în Coran s-au purtat împotriva unei anumite comunități din această regiune, și că aceste condiții speciale sunt exprimate în versete. Acea comunitate era una politeistă, cu care s-a ajuns la o înțelegere. Prin urmare, toate aceste bătălii au fost determinate de comportamentul și agresiunea comunității în

ISLAMUL DENUNȚĂ TERORISMUL

cauză care a încălcat acordurile de pace și de prietenie. Prin urmare, versetele transmise se referă la starea faptelor de la acel moment și descrie acel climat specific.

Pentru a putea înțelege mai bine acest lucru, să analizăm definiția de “politeist” de la momentul respectiv și acordurile încheiate cu aceștia.

Politeiștii cu care s-au încheiat acorduri

Deși, conform unor comentarii ale timpului, cuvântul politeist înseamnă pur și simplu “cei care atribuie egali lui Dumnezeu,” termenul chiar se referă la păgânii care se închină la idoli, care în mod explicit atribuie egali lui Dumnezeu și care cred în nenumărate deități și care nu sunt musulmani, evrei, sabeeni, sau zoroastrieni.

În timp ce Coranul se referă la diferitele religii care au existat în Arabia în timpul venirii Islamului, politeiștii sunt menționați întotdeauna ca un grup separat. Uitându-ne la timpul Profetului Mohamed (pfas), deși era legal să mănânci mâncarea preparată și să te căsătorești cu femei dintre Oamenii Cărții, evrei și creștini; era interzis să te căsătorești cu femei sau să mănânci mâncare gătită de zoroastrieni și sabeeni și de asemenea de politeiști.

După migrarea Profetului Mohamed (pfas) la Medina, el a semnat nenumărate acorduri cu comunitățile de politeiști și cu populațiile ce locuiau în regiune, și întotdeauna i-a invitat să fie uniți pentru a construi pacea, în ciuda atitudinilor extreme ale politeiștilor. Acest lucru a demonstrat că oamenii

puteau trăi în pace cu oameni de credințe, confesiuni și limbi diferite. Una dintre cele mai mari dovezi că el era un mesager al păcii și iubirii este că primul text scris a fost un acord de pace. După capturarea Meccăi, Profetul Mohamed (pfas) i-a eliberat pe toți politeiștii care i-au torturat anterior pe musulmani și i-a tratat cu mare compasiune. Această virtute morală superioară afișată de Profetul Mohamed (pfas) era ceva ce nu se mai văzuse până atunci în societatea arabă, și a fost întâmpinată cu mare simpatie.

Profetul (pfas) este un model de urmat pentru toți musulmanii cu privire la subiectul introducerii justiției în teritoriile cucerite. Profetul Mohamed (pfas) a aplicat justiția revelată în Coran locuitorilor țărilor care au fost preluate și a încheiat înțelegeri cu ei, care să mulțumească ambele părți și pe baza cărora nimeni să nu aibă de suferit nici cea mai mică persecuție. Profetul nostru (pfas) și însoțitorii lui au reprezentat o comunitate care a stabilit dreptatea printre oameni, așa cum este exprimată în versetul: **“Și printre aceia pe care Noi i-am creat se află o comunitate ce călăuzește după adevăr și prin el purcede cu dreptate.”** (Coran, 7:181)

Înțelegerea pe care profetul nostru (pfas) a făcut-o cu poporul creștin din Najran, din sudul peninsulei Arabia, este unul dintre cele mai bune exemple de înțelegere și dreptate.

Unul dintre articolele tratatului prevede următoarele:

“Viața locuitorilor din Najran și din zonele înconjurătoare, religiilor, pământul lor, proprietatea, vitele și aceia dintre ei care sunt prezenți sau absenți, mesagerii și locurile lor de cult se află sub protecția lui Dumnezeu și tutela Profetului Său.” (Pactul din Najran, Articolul 6, http://www.islamicresources.com/Pact_of_Najran.htm)

În urma acordurilor cu toate societățile din acea regiune, Profetul (pfas) a fondat statul Medina prin elaborarea primei constituții în istoria Islamului, Constituția din Medina. Acesta a fost primul și cel mai perfect exemplu al unei constituții democratice și multilaterale.

Prima constituție multilaterală și cea mai democratică care a existat vreodată: Constituția din Medina

Cu Constituția din Medina, prima constituție a statului Medina, profetul nostru (pfas) a adus o ordine democratică și pașnică niciodată întâlnite înainte în Peninsula Arabică într-o comunitate urbană compusă din diferite rase, religii și triburi.

În conformitate cu această constituție, toate comunitățile din Medina urmau să trăiască împreună în pace, să-și aranjeze viața lor în funcție de propria lor credință și convingeri, și aveau puterea de a acționa și de a reglementa propriile instituții și legi. Făcând acest lucru, ei ar fi trăit împreună în pace și unitate cu toate comunitățile din Medina.

Constituția din Medina a fost scrisă în anul 622 d.Hr., sub conducerea profetului Mohamed (pfas) în urmă cu 1,400 de ani, pentru a răspunde cererilor oamenilor de diferite credințe, și a ajuns la noi ca un tratat juridic scris. Drept rezultat, comunitățile care au fost ostile una față de cealaltă timp de 120 de ani și care erau constituite din religii și rase diferite au fost incluse în cadrul acestei constituții. Prin intermediul acestui acord, Profetul (pfas) a demonstrat că conflictul dintre comunitățile care obișnuiau să se atace cu fiecare ocazie, care erau ostile una față de cealaltă și nu au ajuns la un compromis niciodată, ar putea avea un sfârșit și că acestea puteau trăi cu ușurință împreună.

Sub “Constituția din Medina”, fiecare era liber să facă propriile alegeri religioase, politice sau filosofice, fără existența unei presiuni din partea cuiva. Ei puteau fonda o comunitate împreună cu cei care aveau aceleași vederi. Fiecare era liber să își exercite propriul sistem de justiție. Cu toate acestea, niciunul dintre cei care comitea o infracțiune nu era protejat de altcineva. Părțile la acord se ajutau și se susțineau una pe cealaltă, și erau sub protecția Profetului Mohamed (pfas). Neînțelegerile dintre părți erau aduse în fața Trimisului lui Dumnezeu (pfas). Într-adevăr chiar și politeiștii preferau arbitrajul

profetului Mohamed (pfas), deoarece era cea mai corectă persoană dintre toate.

Acest tratat redactat de Profetul nostru (pfas) a fost implementat gradual între anii 622 și 632 d.Hr. Prin acea constituție, oamenii au trecut dincolo de structura tribală bazată pe legături de sânge și de familie, și oameni cu diferite rădăcini geografice, culturale și etnice și s-au reunit pentru a constitui un întreg. De asemenea, Constituția din Medina a stabilit o libertate de credință și

Constituția Medina a fost prima constituție pluralistă și cea mai democratică din istorie, demonstrând atitudinea protectoare a musulmanilor față de drepturile și legile membrilor tuturor celorlalte credințe, chiar și a idolatriilor.

religie foarte amplă. Unul dintre elementele care exprimă această libertate prevede:

“Evreii din Banu'Auf sunt o comunitate, împreună cu credincioșii. Pentru evrei religia lor și pentru musulmani religia lor.” (Constituția din Medina, <http://www.islamic-study.org/jews-prophet-page-2.htm>)

Constituția din Medina constă în 47 de articole. De la articolul 1 până la 23 îi privește pe musulmani, în timp ce în articolele de la 24 până la 47 îi privește pe evreii stabiliți în Medina. Referința făcută la creștini, care erau mult mai puțini ca număr, este de asemenea importantă, atunci când vorbim de participarea membrilor de diferite credințe.

O analiză a Constituției din Medina într-un raport intitulat “A Reassessment of Medina Charter according to Professor Leonard Swidler's Pluralism Perspective” afirmă că Constituția este un document important în afișarea eforturilor Profetului de a uni orașul și de a aduce grupurile împreună în jurul legii, fapt care a fost anunțat în mod explicit oamenilor.

Conform acestui raport, în termeni juridici, fiecare individ avea drepturi egale, se bucura de libertatea de a-și alege propria religie și de a participa la război împreună cu musulmanii, în timp ce le-a fost interzisă angajarea, în orice circumstanță, într-un acord separat cu dușmanul, aceasta arătând efortul de a stabili o solidaritate strictă a grupurilor din Medina. Autorul raportului spune că acest text politic și religios avea ca scop stabilirea unei societăți noi în jurul valorilor de egalitate și libertate. După cum a fost subliniat și în Constituție, superioritatea legii asupra individului a fost pasul de bază în atingerea obiectivului de a asigura o atmosferă de dialog și conviețuire. Articolele constituției au însemnat și responsabilitatea egală a fiecărui individ în apărarea orașului. Conform acestui raport, dat fiind faptul că numele tuturor grupurilor din oraș sunt citate unul câte unul, Constituția - și prin urmare Profetul - au recunoscut toate aceste grupuri din oraș ca entități legale și le-au luat în considerare.

(Kenan Çetinkaya, *Amerika'da Diyalog anlayışı ve Medine Vesikası* [Understanding of Dialogue in America and Medina Charter])

Textul Constituției din Medina arată că Musulmanii au adoptat o atitudine protectivă față de drepturile și legile politeiștilor, și că politeiștii și-au dorit să acționeze alături de musulmani în apărarea Medinei. O astfel de atitudine față de politeiști nu este deloc surprinzătoare deoarece în Coran musulmanii au responsabilitatea de a proteja politeiștii cu care au semnat acorduri chiar cu prețul propriilor lor vieți. (Aceasta va fi prezentat mai detaliat imediat.)

În concluzie, constituția în cauză este privită ca un document extrem de important care conține nucleul unității și uniunii, iubirii și afecțiunii, prieteniei și păcii, și reprezintă un exemplu de dialog dintre musulmani și non-musulmani în general și între musulmani și evrei în particular. Concepția despre iubire și pace a Profetului Mohamed (pfas) s-a bazat pe Coran dar este greu în prezent să identificăm o societate musulmană capabilă să trăiască după același concept. Aceasta este o dovadă extrem de importantă că prima constituție cea mai democratică din istorie a fost scrisă și pusă în aplicare de către Profetul nostru (pfas).

Prin urmare, secțiunile ulterioare ale acestei cărți trebuie evaluate în lumina acestor informații. Practicile de astăzi ale vânzătorilor *ambulanți de superstiții* sunt radical diferite de sfatul Coran, care poruncește ca politeiștii să fie protejați și spune că Oamenii Cărții (evreii și creștinii) se bucură de un statut special în fața musulmanilor, și de practicile profetului Mohamed (pfas), care întotdeauna a avut drept scop pacea și democrația. Chiar dacă este imposibil ca ei să reușească vânzătorii ambulanți de superstiții sunt mereu în căutare de dovezi în Coran pentru a continua conflictul, deși Coranul însuși îndeamnă mereu la pace. Prin urmare, acest fapt important trebuie avut în vedere în timp ce se interpretează versetele despre război.

سخنور قفر فصیح الازمود قفر قفر فصیح الیازمود

44

Handwritten text in Arabic script, likely a religious or philosophical treatise. The text is densely packed and covers most of the page's width. It begins with the title 'سخنور قفر فصیح الازمود قفر قفر فصیح الیازمود' and continues with several lines of prose. The script is clear but shows signs of age and wear.

**Carta profetului Mohamed cu privilegiile creștinilor
(Scrisoarea către călugării mănăstirii Sf. Ecaterina)**

Acesta este un mesaj de la Mohamed İbn Abdullah, ca un legământ pentru cei care adoptă creștinismul, aproape și departe, suntem cu ei.

Cu adevărat eu, servitorii, ajutoarele și adepții mei îi apărăm deoarece

Creștinii sunt cetățenii mei; și prin Dumnezeu voi rezista împotriva a tot ce le displace.

Nici o constrângere n-o să fie asupra lor.

Nici judecătorii lor nu vor fi înlocuiți din funcțiile lor și nici călugării lor din mănăstirile lor.

Nimeni nu va distruge o casă a religiei lor, și nu o va deteriora, sau transporta ceva din ea la casele musulmanilor.

Dacă cineva ia ceva din toate acestea, el va strica legământul lui Dumnezeu și nu se va supune Profetului Lui. Cu adevărat, ei sunt aliații mei și au cartea mea sigură, împotriva a tot ceea ce ei urăsc.

Nimeni nu îi va forța să călătorească sau îi va obliga să lupte.

Musulmanii vor lupta pentru ei.

Dacă o femeie creștină se mărită cu un musulman, aceasta nu trebuie să aibă loc fără aprobarea ei, ea nu trebuie să fie împiedicată să viziteze biserica ei să se roage.

Bisericile lor să fie respectate. Ei nu vor fi nici împiedicați să le repare și nici de la sacralitatea legămintelor lor.

Nici unul din națiune (musulmani) nu va încălca legământul până la Sfârșitul Zilelor (sfârșitul lumii).

Această cartă a privilegiilor a fost onorată și aplicată cu fidelitate de către musulmani de-a lungul secolelor, în toate ținuturile pe care le-au stăpânit.

Versetele despre război și interpretarea acestora

După ce am văzut definiția războiului în Coran, să examinăm versetele despre război care sunt utilizate în mod abuziv de către unii radicaliști și folosite de către unii adversari ai Islamului pentru a critica Islamul:

Examinarea Versetului 191 din Surat al-Baqara:

Omorâți-i unde-i prindeți și alungați-i de acolo de unde v-au alungat! Iar schisma e mai rea decât omorul. Dar nu luptați împotriva lor aproape de Moscheea Al-Haram, doar dacă ei se luptă cu voi în ea. Iar dacă luptă împotriva voastră, omorâți-i, căci aceasta este răsplata celor fără de credință! (Coran, 2:191)

Acest verset a fost transmis după ce musulmanii au fost supuși presiunilor și violențelor severe și au fost forțați să migreze de la Mecca la Medina. Condițiile pe care le-am discutat în detaliu mai sus au apărut, iar musulmanii au primit porunca de a se apăra împotriva atacurilor directe. Au utilizat metodele acelei comunități, care niciodată nu a încetat să-i asuprească, care a refuzat să țină seama de cuvintele plăcute și care s-a dovedit a fi surdă la toate chemările la pace și negociere.

Totuși, versetul conține de asemenea o aducere aminte privind regulile războiului: **“Dar nu luptați împotriva lor aproape de Moscheea Al-Haram, doar dacă ei se luptă cu voi în ea. Iar dacă luptă împotriva voastră, omorâți-i...”** Așa cum am văzut, singura condiție pentru a lupta este ca cealaltă parte să atace mai întâi. Dacă nu pornesc războiul, dacă aceștia nu atacă, atunci este absolut ilegal pentru musulmani să lupte împotriva idolatrilor.

Este, desigur, foarte suspect modul în care radicaliștii și opoziții Islamului, care distorsionează acest verset, cum ignoră această prevedere destul de importantă. Versetul acordă în mod explicit musulmanilor numai dreptul la auto-apărare: versetul prin urmare nu îndeamnă la agresiune și război.

Un alt element important din versete este revelat după cum urmează: “ **Schisma [răzvrătirea, cearta] este mai rea decât uciderea.**” Cea care incită comunitățile este schisma, cea care încurajează ura, răspândește ura, anarhia și teroarea prin angajarea în calomnie și falsități categorice, producând prin aceasta mase ostile de oameni, iar versetul ne spune că *Schisma* este mai rea decât uciderea; astfel, comunitățile care atacă musulmanii sunt cele care se angajează în schisma reală, psihologică și ascunsă, iar răul pe care îl fac este foarte mare. Musulmanii se apără în mod natural atunci când agresiunea este pe primul plan.

Modul în care unii fanatici sunt călăuziți prin zvonuri sau superstiții și declară că indivizii, societățile sau credințele răspândesc schisma și apoi caută dovezi pentru perversiunile lor în versetele coranice este extrem de greșit. Schisma implică acțiuni care vor duce la stricăciune, cum ar fi răspândirea divizării printre musulmani, conducându-i spre pierzanie și păcat pricinuindu-le tot felul de probleme, și care apoi stabilesc infrastructura pentru rebeliunile în masă și angajarea în atacuri fizice și verbale asupra musulmanilor. Prin urmare, pentru a putea stigmatiza pe cineva de schismă, ei trebuie să fi comis una sau mai multe din aceste acțiuni. Aceia care caută să acuze evreii sau Israelul prin acuzarea lor ca fiind angajați în schismă sfidează pe față acest verset.

În conformitate cu Coranul, este un păcat să îi acuzi pe toți evreii sau Israelul de angajare în schismă. Oamenii care răspândesc schisma pot apărea din oricare religie sau țară. Așa cum este imposibil să-i marchezi pe toți arabii, turcii sau musulmanii ca răspânditori ai schismei pentru simplu fapt că există unii arabi, turci sau musulmani care se angajează în schismă, la fel nu se poate pune problema să-i stigmatizezi pe toți evreii sau toți israelienii ca răspânditori ai schismei. Conform Coranului, un musulman poate cina în casa unui evreu, poate fi musafir și prieten, și chiar se poate căsători cu o femeie evreică (acest lucru va fi clarificat în detaliu în capitolul (“Perspectiva Islamului asupra Oamenilor Cărții “). Dat fiind cazul, este imposi-

bil pentru un musulman să stigmatizeze necondiționat un evreu ca răspânditor de schismă. Oamenii care fac astfel de afirmații zdrobitoare nu știu nimic de Coran, așa cum am spus la început, și acționează din ignoranță care rezultă din creșterea lor sub influența a nenumărate hadisuri fabricate în ceea ce privește schisma și evreii. Poziția Oamenilor Cărții conform Coranului va fi examinată la momentul potrivit în capitolele ulterioare.

Examinarea Versetelor 89, 90 și 91 din Surat an-Nisa'

Ei ar vrea ca voi să nu credeți, așa cum nici ei nu cred, astfel încât să fiți deopotrivă. Nu vă luați dintre ei părtași, până ce ei nu vor purcede pe calea lui Dumnezeu! Dar dacă ei întorc spatele, prindeți-I și omorâți-I, oriunde-I veți afla! Și nu vă faceți dintre ei părtaș, nici ajutor – (Coran, 4:89)

Afară de aceea care se unesc la un neam cu care voi aveți un legământ sau vin la voi cu pîpturile prea strânse pentru ca să mai lupte împotriva voastră sau ca să mai lupte împotriva neamului lor. De-ar fi voit Dumnezeu, le-ar fi dat putere asupra voastră atunci când s-ar fi războit cu voi. Dar dacă se depărtează ei de voi și nu luptă împotriva voastră și vă arată supunere, Dumnezeu nu vă mai dă vouă cale împotriva lor. (Coran, 4:90)

Veți găsi pe alții care vor voi să aibă încrederea voastră și să aibă și încrederea neamului lor. De fiecare dată când vor fi îndemnați la ispită, ei se vor lăsa împinși spre ea. Dacă însă nu vor sta departe de voi și nu vă vor arăta supunere și nu vor opri mâinile lor de la lupta împotriva voastră, atunci prindeți-i și omorâți-i, oriunde i-ați afla! Asupra acestora noi vă dăm dovadă sigură. (Coran, 4:91)

Aceste versete se referă la ipocriți. Aceștia spun că sunt musulmani, trăiesc printre musulmani și par a fi unul dintre ei, dar de fapt ascund o mare ostilitate față de Dumnezeu și Islam, și caută să îi înjunghie pe musulmani pe la spate. Dumnezeu dezvăluie că cei care mor ca ipocriții sunt aruncați în cel mai mic cerc al iadului. După cum se poate observa, din cauza naturii sale cu două fețe și trădătoare, ipocrizia este un model uman deosebit de periculos și demn de dispreț, destul de diferit de negativiști sau de politeiști.

În versetul 89 din Surat An-Nisa este interzis de a-i adopta pe ipocriți ca prieteni, pe cei care abandonează musulmanii și care se străduiesc să îi determine pe musulmani să cadă în aceleași perversiuni ca și ei. Ceea ce justifică lupta împotriva lor este situația în care ipocriții în cauză se angajează în atacuri fizice asupra musulmanilor. Putem vedea aceasta din versetul care urmează, versetului 90. După cum reiese din cuvintele” **Dar dacă se depărtează ei de voi și nu luptă împotriva voastră și vă arată supunere,**” comunitatea care nu se implică în atacuri nu are nicio vină. Este destul de clar că comunitatea a căreiucidere este permisă este una care a declarat mai întâi război musulmanilor. Aici, musulmanilor li se dă în mod clar dreptul de a se apăra în fața atacurilor.

În plus, versetul 90 al Surat an-Nisa' este o altă manifestare a limbajului drept, iertător și afectuos din Coran, care întotdeauna favorizează pacea. Unii ipocriți, care până atunci au înjunghiat întotdeauna musulmanii pe la spate și i-au trădat, dar care mai târziu au adoptat o atitudine pașnică față de musulmani sunt de asemenea imuni, așa cum putem vedea din cuvintele: **“Afară de aceia care se unesc la un neam cu care voi aveți un legământ sau vin la voi cu piepturile prea strânse pentru ca să mai lupte împotriva voastră sau ca să mai lupte împotriva neamului lor.”** În același verset Dumnezeu spune: **“Dar dacă se depărtează ei de voi și nu luptă împotriva voastră și vă arată supunere, Dumnezeu nu vă mai dă vouă cale împotriva lor”,** subliniind din nou imunitatea lor. Aceasta este însăși definiția justiției.

Versetul 91 conține o situație descrisă pe baza aceluiași condiții. Ipocriții

care se căiesc și care spun că nu vor să lupte revin mai târziu la schismă și încep din nou să atace musulmanii. În acel caz, este reamintită prevederea privind războiul din Coran, spunând că acești oameni nu vor fi atinși câtă vreme ei nu atacă, dar dacă o fac atunci legitima apărare este justificată.

Trebuie să ne amintim că situația descrisă în verset a fost una specifică, care a apărut în timpul bătăliei de la Uhud și îi privește pe acești ipocriți care s-au angajat în trădare pe câmpul de luptă.

Examinarea Versetului 5 al Surat at-Tawba:

Iar când se vor încheia lunile sfinte, atunci omorâți-i pe idolatri oriunde îi aflați! Prindeți-i, împresurați-i și întindeți-le lor orice cursă! Însă dacă ei se căiesc, împlinesc Rugăciunea și achită Dania, atunci dați-le lor drumul, căci Dumnezeu este Iertător, Îndurător. (Coran, 9:5)

Pentru a înțelege condițiile din versetul de mai sus trebuie să începem să citim de la versetul 1 al Surat at-Tawba; în acest fel putem vedea că politeștii care merită să fie contra-atacați nu sunt “toți politeștii”, ci doar aceia care comit atacuri violente asupra musulmanilor și care apoi **vin să încheie acorduri** pentru a nu lupta în timpul lunilor sfinte. Politeștii aceștia sunt cei care au încercat cu viclenie să vâneze musulmanii și au continuat să îi atace în timpul lunilor sfinte și au omorât musulmani, **deși au făcut un acord echitabil cu musulmanii și au știut foarte bine că musulmanii nu vor intra în război în timpul lunilor sacre.**

În aceste condiții, în acest verset li se acordă dreptul musulmanilor de a se apăra împotriva atacurilor sălbatice. Așa cum se arată în verset, deși politeștii au desfășurat atacurile lor sălbatice în lunile sacre, musulmanii nu au răspuns în timpul acestor luni, după cum a poruncit Dumnezeu. Ei au demonstrat răbdare în timpul acelor luni și au început să se apere numai după ce s-au terminat acele luni sacre. De asemenea, vom vedea că versetul descrie metoda care trebuie să fie adoptată în apărare: blocare, asediu și pândă pe

toate drumurile. Condițiile primare în războaie, pe baza legilor internaționale, sunt asediul și blocarea. Căile de acces sunt ocupate și apărate, iar cealaltă parte este astfel împiedicată să se deplaseze. Prin urmare, acest verset descrie metoda adoptată, care este acum privită ca legitimă în temeiul legii internaționale. Singura diferență este aceea că nu musulmanii sunt aceia care atacă; ei încearcă pur și simplu să pună capăt atacurilor împotriva lor.

De asemenea, în acest verset nu se pune problema implicării în vreo luptă împotriva acelor care își încetează atacurile și se căiesc. Aceștia trebuie eliberați; acest lucru este explicit.

Când ne uităm la următorul verset, găsim o afirmație foarte importantă, care descrie spiritul iubitor și protector al Coranului. Acest verset elimină toate afirmațiile făcute despre musulmani de către oponenții Islamului. Versetul ne spune:

Și dacă vreunul dintre idolatri te roagă să-i dai adăpost, dă-i lui adăpost, pentru ca el să audă vorbele lui Dumnezeu, apoi ajută-l să ajungă la locul său de adăpost! Aceasta pentru că ei sunt neam care nu știi.
(Coran, 9:6)

Prin acest verset, musulmanii sunt sfătuiți să ajute un politeist (idolatriu) care are nevoie de adăpost și are nevoie de ajutorul lor, chiar dacă astfel își pun în pericol propriile lor vieți. Versetul chiar sugerează că un astfel de musulman ar trebui să fie el **însuși un scut** pentru a-i proteja pe astfel de politești. Altfel spus, el are responsabilitatea de a-și risca propria viață pentru a o proteja pe a altcuiva care-L neagă pe Dumnezeu și de a-i oferi siguranță.

Aceasta este ceea ce poruncește Coranul. Conform acelei porunci, nimeni nu trebuie ucis pentru că nu crede în Dumnezeu. Dimpotrivă, cei în cauză trebuie protejați, chiar cu prețul vieții musulmanilor. Prin urmare, justificarea războiului nu are nimic de-a face cu credința sau lipsa credinței în Dumnezeu a celeilalte părți sau cu faptul că aceasta aparține unei alte credințe. Războiul este justificat atunci când cealaltă parte se angajează în atacuri și tortura, și ia viețile oamenilor.

Un alt fapt precizat în verset este acela că toți oamenii vor fi sub protecția musulmanilor atâta timp cât nu se angajează într-un comportament extrem, indiferent de religia, limba, etnia sau credințele lor. Un musulman are responsabilitatea de a îi proteja pe Oamenii Cărții sau pe un ateu sau un comunist, în același mod în care ar face-o pentru alți musulmani; aceasta reprezintă o cerință pentru a fi un musulman; aceasta este descrierea unui musulman în Coran. Dacă cineva spune, “sunt musulman,” el trebuie să fie protector cu ceilalți.

Examinarea Versetului 13 al Surat at-Tawba:

Nu vreți voi să luptați împotriva unor oameni care și-au încălcat jurămintele și au vrut să-l alunge pe Trimis și v-au atacat mai întâi pe voi?! Oare vă temeți de ei? Însă mai drept este să vă temeți de Dumnezeu, dacă sunteți dreptcredincioși! (Coran, 9:13)

Acest verset din Coran este un alt verset din cele care arată poruncile în ceea ce privește lupta. Când o comunitate politeistă care a ajuns la un armistițiu cu musulmanii - cu alte cuvinte, care a trăit în pace cu ei așa cum se cere conform înțelegerilor - rupe acel armistițiu și începe să atace, când aceștia au încercat să-l forțeze pe Profetul nostru (pfas) să-și părăsească propriul pământ și să plece în exil și când, după cum versetul confirmă în mod explicit, au **inițiat ostilitățile**, musulmanii au dreptul să riposteze împotriva lor.

Examinarea Versetului 33 din Surat al-Ma'ida:

Iară răsplata acelor care luptă împotriva lui Dumnezeu și a Trimisului Său, și caută să semene pe pământ stricăciune, este că ei vor muri omorâți sau răstigniți pe cruce sau li se vor tăia mâinile și picioarele cruciș sau vor fi alungați din țară. Aceasta va fi pentru ei rușine în lumea de acum, iar în Lumea de Apoi vor avea parte de chin mare, (Coran, 5:33)

Subiectul pe care l-am subliniat în mod deosebit în toate versetele despre război se observă și în acest verset. Caracteristicile comunității împotriva căreia se poartă lupta sunt prezentate în detaliu aici: ei duc război cu Dumnezeu și cu Trimisul Său și pleacă în lume “semănând stricăciune”. Acești oameni pur și simplu nu se implică în atacuri fizice asupra musulmanilor; ei răspândesc stricăciunea în întreaga lume. Versetul ne vorbește despre o comunitate care reprezintă o problemă pentru întreaga lume, pe care toată lumea o privește ca pe o societate perversă, coruptă și războinică.

Ca în toate războaiele, uciderea este posibilă atunci când o comunitate care a declarat în mod activ război musulmanilor opune rezistență, atât timp cât aceasta reprezintă ultima soluție, iar una dintre măsurile care pot fi impuse este de a-i forța pe acești oameni să plece de pe pământurile lor. Altfel spus, conform versetelor din Coran, musulmanilor li se permite să facă lucruri care în mod normal sunt interzise – cum ar fi uciderea și trimiterea oamenilor în exil – numai în cazul unei situații de război.

Examinarea Versetului 57 din Surat al-Anfal:

Așadar, dacă tu îi dovedești în război, alungă-i sperându-i cu ei pe cei care vin în urma lor! Poate că ei își vor aduce aminte! (Coran, 8:57)

De asemenea, trebuie să evaluăm acest verset în lumina perspectivei și a dovezii pe care le-am examinat în detaliu. Nu trebuie uitat că perioada mediană, când au fost transmise pe pământ unele versete, era o perioadă cu lupte intense. Acest lucru a fost pur și simplu rezultatul unei nedreptăți comise împotriva musulmanilor, “care au fost scoși din căminele lor pe nedrept, pentru că ei au zis: “Domnul nostru este Dumnezeu!”...” (Coran, 22:40) (Sura Pelerinajului) după cum se menționează într-unul dintre versete. Mai mult, în versete se spune, ”Dar dacă se depărtează ei de voi și nu luptă împotriva voastră și vă arată supunere, Dumnezeu nu vă mai dă vouă cale

împotriva lor.” (Coran, 4:90) (Sura Femeilor). Musulmanii au responsabilitatea de a opri lupta și de a nu insulta cealaltă parte atunci când se ajunge la sfârșitul conflictului.

Examinând câteva versete dinainte de versetul 57 din Surat al-Anfal, vedem că sunt menționate comunitățile cu care musulmanii au ajuns la o înțelegere. Așa cum se declară în aproape fiecare verset în care se dă permisiunea la legitima apărare, aceste comunități sunt cele care au rupt armistițiul lor cu musulmanii și care imediat apoi i-au atacat.

Este important să se producă un curent de descurajare în fața acestei comunități, care se angajează în atacuri, unul după altul, care refuză să asculte de glasul rațiunii și care crează corupție (stricăciune) prin ruperea constantă a acordurilor de pace, pentru că odată ce s-a întâmplat aceasta, acele comunități care au devenit obișnuite să răspândească corupția nu vor mai avea puterea de a face acest lucru iar acelor grupuri de politeiști care se pregăteau să le urmeze exemplul și să creeze corupție și să înceapă să atace le va lipsi curajul de a face aceste lucruri. Aceasta reprezintă o măsură de precauție, necesară și importantă, împotriva acelei comunități care rupe fiecare tratat de pace, și una care va preveni conflictele ulterioare.

În aproape toate constituțiile țărilor lumii și în dreptul internațional se acordă o mare importanță sancțiunilor care sunt “descurajatoare”. Scopul este de a preveni comiterea unei infracțiuni de către aceeași sau de către o altă persoană. Aceste precauții din dreptul internațional sunt extrem de bine-venite, și este nedrept, și o încălcare a bunului simț și a corectitudinii, ca oamenii care le consideră necesare pentru statele de drept să se opună acelorăși măsuri atunci când vine vorba de Islam.

Examinarea Versetului 4 din Surah Mohamed:

Atunci când îi întâlniți în luptă pe aceia care nu cred, loviți gâturile lor, iar când îi slăbiți pe ei, legați-i strașnic în lanțuri! Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârșește. Astfel, iar de ar voi Dumnezeu, El s-ar răzbuna pe ei. Însă El vă încearcă pe unii prin alții. Iar acelor care sunt uciși pe calea lui Dumnezeu El nu le va lăsa faptele lor să fie în deșert. (Coran, 47:4)

Ca și în cazul altor versete, ceea ce accentuează acest verset este prezența unui climat de război. Tratatul a fost rupt, politeștii au trecut la ofensivă și nu există în prezent nicio alternativă, decât de a răspunde la această agresiune. Ceea ce descrie acest verset sunt regulile internaționale de război. În plus, acesta descrie și ceva care nu se aplică în conformitate cu normele internaționale de război: eliberarea prizonierilor de îndată ce lupta a încetat. Cu toate acestea, prizonierii de război sunt încă reținuți la Guantanamo Bay în Cuba, chiar dacă războiul din Afganistan s-a terminat iar organizații precum U.N. și NATO privesc aceasta ca pe ceva legitim. Dar Coranul nu privește această ilegalitate ca pe ceva legitim: În opinia Islamului, toți prizonierii trebuie eliberați imediat ce lupta s-a încheiat.

Versetele ce privesc războiul descriu în mod clar războaie defensive, conform condițiilor acelor timpuri, care sunt purtate numai împotriva politeștilor și ipocriților care inițiază ostilitățile și răspândesc schisma și stricăciunea.

Principalele motive pentru care aceste versete sunt greșit interpretate și utilizate în politicile de furie și ură ale radicaliștilor sunt faptul că Islamului i-au fost adăugate sute de hadisuri false și perspectivele false a unor analiști. Cu toate acestea, Coranul trebuie să fie citit cu o minte curată și luminată, și golită de toate hadisurile false și de alte superstiții. Când sunt analizate în lumina realităților războiului din acele timpuri, semnificația acestor fraze este extrem de clară.

Conform legii islamice, războiul este permis numai în scopuri defensive, iar deținuții trebuie să fie eliberați atunci când acesta se încheie. Aceasta reprezintă o practică care nici măcar nu se găsește în dreptul internațional al războiului. Într-adevăr, deținuții din conflictele trecute sunt încă ținuți în închisori în condiții dure, cum ar fi în Guantanamo Bay.

Nu există justificare pentru război în Islam

Aceia care afirmă că Islamul s-a răspândit prin război și că este o religie militantă (cu siguranță, Islamul nu este așa) trebuie să realizeze că o astfel de perspectivă este de fapt diametral opusă învățăturilor Islamului. Toate concepțiile greșite cu privire la Islam provin de la hadisurile fabricate, superstițiile și interpretările ale unor așa-zisi învățați care au apărut după revelația Coranului și moartea profetului Mohamed (pfas). Pe baza acestor hadisuri fabricate, greșit interpretate, unele grupuri radicale, au venit cu explicații pentru justificarea războiului. Așa au găsit așa-numita justificare a atacurilor asupra non-musulmanilor, și chiar asupra acelor musulamni care aveau vederi diferite.

Așa cum am explicat anterior în detaliu, nu există în Coran nicio justificare pentru a o ataca pe cealaltă parte. Coranul oferă cea mai fină descriere a democrației și a libertăților. Într-un climat de democrație și libertate nu se pune problema denunțării celeilalte părți ca inamic sau a reducerii la tăcere a acesteia. Acel climat este unul în care fiecare este respectat și toată lumea poate vorbi liber iar Sharia Islamică descrie chiar acest mediu. Prin urmare, nu există justificare pentru război ofensiv în Coran. Totuși, conform shariei inventate de cei care urmează superstițiile, există nenumărate motive de a lupta, de a ataca și de a omorî. Să examinăm acest fapt prin cuvintele din versetele Coranului:

Războiul nu poate fi purtat pentru a obliga convertirea la Islam

Cei care utilizează războiul, forța sau constrângerea pentru a impune cuiva Islamul, trădează Coranul. Una dintre afirmațiile cele mai explicite în Coran este că: **“nu este silire la credință”**

Nu este silire la credință.... (Coran, 2:256)

Aceasta este o poruncă explicită a Coranului. Niciun musuman nu poate

să nu se supună acelei porunci și să forțeze pe oricine altcineva să fie devotat. Acest lucru este interzis în mod expres în Coran.

Profetul nostru (pfas) este numai un consilier. El are o responsabilitate de a predica și de a prezenta comunității Islamul, ultima religie dezvăluită. În acele timpuri, unii dintre cei care au auzit despre Islam din gura Profetului Mohamed (pfas) și a altor musulmani au început să creadă, în timp ce alții nu. Așa cum este prevăzut în mod explicit de Coran, nici Profetul (pfas) și nici ceilalți musulmani care erau cu el nu au recurs vreodată la constrângere. Profetului Mohamed (pfas) i se amintește în Coran; **“Deci îndeamnă! Tu ești**

numai un îndemnător. Tu nu ai putere asupra lor ca să-i silești la credință.” (Coran, 88:21-22)

Constrângerea este, prin urmare, absolut interzisă.

Conform Coranului, toți musulmanii au datoria de a spune oamenilor despre valorile morale ale Islamului, dar nimeni nu poate folosi constrângerea și nu poate spune, “Trebuie să devii musulman” sau “Trebuie să îndeplinești ritualurile religioase”. Scopul Coranului este de a aduce lumii iubirea și pacea. O astfel de constrângere este prin urmare incompatibilă cu Coranul.

Alte versete în care constrângerea este interzisă spun:

Spune: “Adevărul vine de la Domnul vostru! Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă! ...” (Coran, 18:29)

Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși? (Coran, 10:99)

Noi știm bine ce spun ei. Tu nu ești pus siluitor peste ei. Și îndeamnă-I prin Coran pe acela care se teme de amenințarea Mea! (Coran, 50:45)

Spune: “O, voi, necredincioșilor! Eu nu ador ceea ce adorați. Și nici voi nu adorați ceea ce ador eu. Nici adorarea mea nu este asemeni adorării voastre, Și nici adorarea voastră nu este asemenea adorării mele!

Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea! (Coran, 109:1-6)

Din moment ce forța și constrângerea sunt interzise în Coran, nu există nicio justificare pentru război, agresiune, dușmănie sau furie. Ce altceva, în afară de convertire, ar putea musulmanii obliga comunitățile politeiste să facă? Este clar că este ilegal ca cineva să fie forțat să se convertească. Prin urmare, **conform cu Islamul din Coran, impunerea Islamului nu poate fi niciodată un pretext pentru război.**

Războiul nu poate fi purtat pentru Superioritatea Ideologică sau Etnică

Islamul respectă toate ideologiile, toate națiunile, toate grupurile etnice, toate ideile și toate credințele. Islamul este o religie în care toate ideile sunt ascultate și care permite libertatea maxim posibilă a ideilor. **Desigur, războiul provocat din cauza oricărui conflict de idei sau conflict de etnie este imposibil într-o credință cu așa concepție excelentă a democrației și a libertății.**

Războiul nu poate fi purtat de către un conducător musulman în scopul răspândirii regulilor Islamului

Conform Coranului un lider musulman trebuie să fie cineva care îi pri-

mește în comunitatea pe care o conduce și pe creștini, iudei, atei, comuniști, agnostici, budiști și pe oamenii care aderă la alte credințe și sisteme ideologice. El trebuie să implementeze libertatea deplină a ideilor. El trebuie să permită oamenilor libertatea deplină.

Conflictul, calomnia și oamenii ipocriți apar acolo unde nu există libertăți. El trebuie să împiedice asta și să facă ceea ce cere Coranul. După cum se menționează în versetul **“O voi cei care credeți! Fiți făptuitori neclintiți ai dreptății, martori înaintea lui Dumnezeu, chiar împotriva voastră, împotriva părinților și rudelor voastre.”** (Coran', 4:135) (Sura Femeilor) fiecare credincios are responsabilitatea de a apăra justiția fără a ține seama de indivizi, credințe și origini, chiar dacă acest lucru funcționează împotriva lui însuși.

Războiul nu poate fi purtat pentru a-i elimina pe aceia priviți ca “Dușmani”

Cum pot exista dușmani în Islam? Islamul este o religie care cere ca toți oamenii să fie egali și frați. Potrivit Islamului, indiferent de culoarea, limba, religia, rasa, cetățenia sau poziția socială a cuiva, el este demn de respect, pur și simplu pentru faptul că este o entitate cu suflet. Așa cum spun toate religiile revelate, ființele umane sunt frați, așa cum suntem toți copiii Profetului Adam (pfas). Acest principiu de fraternitate este o cerință a credinței religioase.

Islamul este opus tuturor ideologiilor de tip fascist și ideilor și filosofiilor darwiniste/materialiste care se bazează pe superioritatea rasială și împărțirea oamenilor în false categorii, cum ar fi “avansat” și “primitiv”. Prin urmare, Islamul se angajează într-o luptă intelectuală și rațională împotriva acestor conflicte, pe care aceste ideologii le aduc cu ele, și le respinge.

Regula Islamului conform căreia toate ființele umane merită respect reprezintă baza tuturor relațiilor dintre oameni. În opinia Islamului, chiar și cineva care acționează greșit are întotdeauna potențialul de a fi îndreptat pe

direcția binelui. Este prin urmare imposibil pentru un musulman să aibă dușmani. Fiecare musulman are reponsabilitatea de a-i trata pe alții cu afecțiune și de a le spune despre virtuțile morale, de a nu-și face dușmani și de a nu complota pentru a-i trage în jos.

Deși nu există nicio distincție între oameni pe tema superiorității când acestea sunt menționați în Coran, folosirea termenului de “fiii lui Adam” arată că, din această privință, toți oamenii sunt creați egali:

Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat. (Coran, 17:70)

Faptul că o religie este văzută de mulți ca o religie a războiului, chiar dacă, așa cum s-a recapitulat mai sus, nu există pretexte, provine în întregime din practicile vânzătorilor ambulanz de superstiții. Unii oameni se înșeală în privința Islamului deoarece aceștia pur și simplu nu cunosc aceste clarificări și

sunt doar martori la practicile radicalilor. Oamenii cu un mod de gândire radical nu sunt conștienți că aplică porunci în afara Coranului și că adoptă o altă credință, destul de diferită față de adevăratul Islam. Totuși, religia Islamului și sharia islamică se bazează pe versetele coranice. Alte surse care se bazează pe hadisurile fabricate și pe superstiții nu au nicio valabilitate pentru un adevărat musulman. Și atunci, își doresc musulmanii sinceri, care urmează Coranul, război? Nu.

Cine dorește războiul?

Industria de armament este întotdeauna menținută în viață de către anumite grupuri. De asemenea, este singurul sector care nu este afectat de crizele economice. Este un sector vibrant, în care cererea și oferta nu se termină niciodată și în care noutățile sunt întotdeauna puse pe piață. Modul în care se menține acest sector în viață este fără nici o îndoială “purtarea războaielor”. În acest scop, o masă ignorantă de oameni, care-și privesc propria credință ca pe una a războiului și care sunt gata să ucidă și să fie uciși, cu alte cuvinte grupările radicale care apar în numele Islamului, sunt provocate.

Unii neoconservatori și adversari ai Islamului din Occident au dreptate în întregime cu privire la violența răspândită de radicali. Totuși, acești oameni greșesc când vine vorba de unii lideri, cum ar fi Osama bin Laden. Astfel de așa-numiți lideri sunt în general oameni fără niciun interes legat de Islam și musulmani, dar care sunt pregătiți sub supravegherea diferitelor servicii de informații. Aceștia sunt implicați imediat, ori de câte ori se dorește un climat turbulent sau de război. Își petrec timpul în baruri și cafenele, în țările occidentale, dar când primesc comanda, își lasă barba să crească, își schimbă hainele și limba, își asumă un aspect tipic din Orientul Mijlociu și încep să lucreze la punerea în aplicare a superstiției pe care au învățat-o de-a lungul anilor.

Acest scenariu a devenit realitate de multe ori; Osama bin Laden a fost doar unul dintre actorii acestui scenariu. Venirea lui Hazrat Mahdi (pfas), cel mai mare eveniment de la Sfârșitul Zilelor prezis de Profetul Mohamed

(pfas), și așteptările sincere ale musulmanilor cu privire la acest subiect au fost folosite de unele cercuri pentru a da impresia că însuși bin Laden era Mahdi, depunându-se eforturi pentru a-i convinge pe mulți oameni de acest lucru. Călătoria pe care a început-o bin Laden a afectat nu doar Afganistanul, ci întreaga lume musulmană; scenariul a fost ca aceasta să se încheie cu imagini ale cadavrului lui bin Laden. Acest final a fost probabil cea mai percutantă parte a întregului plan. În conformitate cu acest plan, lumea musulmană văzând că Mahdi al lor este mort și-ar pierde orice speranțe și așteptări. Acesta a fost un scenariu sistematic care viza slăbirea și exploatarea în continuare a lumii islamice.

Persoanele cu mentalități radicale sunt fără îndoială vinovate în ceea ce privește acest subiect, dar nu trebuie să ignorăm forțele care le hrănesc. Într-

**VIOLENȚA,
URA ȘI LIPSA
DE IUBIRE SUNT
CARACTERISTICILE
RADICALILOR. EI NU-ȘI
AU LOCUL ÎN ISLAM.**

Unii lideri religioși sunt pioni activați atunci când este necesar să se creeze război și tulburări. Ei sunt supravegheați de către diverse servicii de informații și joacă un rol în declanșarea războiului, misiune cu care sunt însărcinați.

un moment în care industria de armament este atât de puternică, războiul servește întotdeauna intereselor unor oameni. De regulă grupările radicale sunt cele care sunt stimulate să lupte, dar sforile sunt trase de către cei care au nevoie de război pentru îndeplinirea propriilor lor scopuri bolnave. Aceste grupări gata de război, din cauza ignoranței, sunt o “acoperire” ideală pentru aceste forțe din spatele scenei; aceste grupări sunt doar pionii care pot fi trimiși cu ușurință la război.

Desigur, acest lucru nu scuză crimele celor care au căzut în ghearele grupărilor radicale și a vânzătorilor ambulanzii de superstiții, și care împărțiți în secte s-au declarat inamici, unul pe altul, dar nici această realitate importantă nu ar trebui să fie ignorată. Într-adevăr, diferite organizații care în mod deschis organizează și gestionează proteste și revolte, în special în țările musulmane, nu au nici o ezitare cu privire la exprimarea în mod deschis a Țelurilor lor.

Având în vedere aceasta, pentru ca acolo să fie pace, trebuie urmărit beneficiul întregii omeniri, mai degrabă decât avantajul personal, trebuie ca foamea de pământ și dușmăniile să se încheie, iar mentalitatea fanatică trebuie eliminată. Adevăratele credințe, valorile religioase morale, credincioșii și Coranul sunt toate esențiale pentru acel final. Conflictelor bazate pe dorința de avantaj politic sau material, teritoriu sau ideologic cresc mereu și presupun dimensiunile cele mai teribile. Toate acestea se pot elimina prin educație adecvată, în adevărata înțelegere a credinței, folosind Coranul ca punct de referință. Această educație poate elimina toate aceste erori și poate absorbi toate dușmăniile. Odată ce mentalitatea oamenilor se schimbă, nu va mai exista niciun motiv de ostilitate sau de război, iar singura modalitate de a realiza această schimbare de mentalitate este educația în conformitate cu moralitatea Coranului.

Un motiv important care alimentează radicalismul: Guantanamo

Forma revizuită în mod cuprinzător a unui raport al CIA a fost publicată la începutul anului 2015. Raportul a atras atenția întregii lumi. Deși se cunoaște faptul că SUA i-a supus pe prizonierii deținuți pe motive de suspiciune unor torturi severe, mai ales după 11 septembrie, acest raport a documentat tortura.

Lumea știa deja, mai mult sau mai puțin, modul în care serviciile de informații au acționat în SUA după 11 Septembrie prin intermediul imaginilor din faimoasa închisoare Abu Ghraib, a tehnicilor de

Tortura este o formă de opresiune ce contrazice și valorile creștine. Un creștin sincer nu poate considera niciodată acest lucru ca fiind rezonabil

persecuție dezvoltate în Guantanamo și a declarațiilor și mărturiilor prizonierilor eliberați. Tortura este o practică care a fost folosită chiar și înainte de 11 septembrie în unele zone din SUA, dar întreaga lume a văzut în acest raport, în detaliu, ce metode de tortură noi au fost inventate și ce fonduri au fost alocate pentru a plăti experți care să pună în aplicare aceste tehnici. Deci, ce beneficii au adus de fapt anii de tortură SUA și lumii libere?

Putem răspunde cu ușurință la această întrebare cu cuvintele “chiar nimic”. Senatorul american Harry Reid admite că tortura nu a reușit nimic altceva decât să dea SUA un renume negativ.¹ Cercetătorii au confirmat – în urma examinării a unui număr uluitor de 6 milioane de pagini cu documente CIA – că agenția nu a obținut nicio informație vitală.

Este un fapt bine cunoscut că este aproape imposibil să se obțină informații în timp real sau exacte cu privire la organi-

zațiile teroriste radicale din partea liderilor sau membrilor săi. Teroriștii în posesia unor astfel de informații fie vor trage în forțele de securitate, militare sau de poliție, fie se sinucid dacă sunt pe cale să fie capturați. Acest lucru s-a întâmplat, din nou și din nou. Totuși, examinarea profilului oamenilor capturați și închiși de SUA arată că majoritatea nu au opus rezistență la momentul arestării, și informațiile obținute de la aceste persoane, sunt în mare parte acuze produse imaginar pentru a scăpa cât mai repede de tortură.

Un alt punct asupra căruia trebuie să ne concentrăm sunt valorile pe care SUA luptă să le protejeze, și acea tortură nu are nici un loc printre aceste valori. SUA dorește ca propriul popor să fie liber, să nu se teamă de atac și să construiască o țară în care propriile valori tradiționale sunt conservate în pace și liniște, iar în acest scop cheltuiește mii de miliarde de dolari pe justiție și sacrifică mii de vieți tinere pe câmpul de luptă la nevoie. Cu toate acestea, din păcate, nu se poate obține un rezultat complet.

După cum știm toți, deși SUA este guvernată de o Constituție seculară, aceasta se descrie ca o societate creștină și este mult mai conservatoare decât Europa. Oare nu Biblia, sfânta scriptură a acelei comunități conservatoare, poruncește iubirea, compasiunea, iertarea și unitatea? Ce creștini ar putea să susțină ideea că o persoană care a comis o crimă merită să fie torturată sălbatic până la moarte?

Calea protejării de către Statele Unite a acestor frumoase valori morale, este de a rămâne fideli acestor valori, chiar și când condițiile devin mai grele.

Tortura nu este un mijloc de luptă, ci o cultură a cruzimii. Informațiile colectate prin tortură pe parcursul a 12 ani de război nu au ajutat la eliminarea și nici măcar la slăbirea aces-

tor grupări ale terorii ca al-Qaeda sau Talibanii. Dimpotrivă, organizațiile teroriste au devenit chiar și mai puternice, și, s-au răspândit în mai multe părți ale lumii³ și au devenit chiar și mai amenințătoare prin înființarea unor noi grupări. Atacurile efectuate de SUA au dus la moartea a zeci de civili, și în loc să combată printr-o campanie intelectuală cauzele care au condus la apariția al-Qaeda, SUA caută să-i elimine prin mijloace militare pe acei oameni influențați de aceste cauze. Aceasta a condus la o lărgire a sferei de activități a organizației teroriste, prin încurajarea altor sub-grupuri de a i se alătura.⁴

Repetarea acelei acțiuni nu se poate preveni răspunzând la o acțiune distructivă cu o metodă și mai distructivă. Violența va conduce întotdeauna la mai multă violență, și vărsarea de sânge la mai multă vărsare de sânge. Prin urmare, recurgerea la tehnici din ce în ce mai radicale în lupta împotriva terorii radicale va avea ca rezultat un cerc vicios care confirmă revendicările acelor organizații teroriste și le consolidează baza. Aceasta va însemna perpetuarea unor conflicte continue, fără sfârșit. Trebuie să ne întoarcem la o fundație bazată pe afecțiune comună și dragoste, dacă dorim ca generațiile viitoare să trăiască într-un climat uman unde drepturile omului sunt respectate.

1. <http://www.startribune.com/politics/national/285227921.html>

2. <http://www.nytimes.com/2014/12/10/world/senate-intelligence-committee-cia-torture-report.html>

3. "La 10 Ani după 9/11", *Perspective și Probleme*, editată de către Rachel E. Utley, Chapter 2, "Ten Years of Britain's War Against Al Qaeda," (10 ani de Război între Marea Britanie și Al Qaeda), Warren Chin.

4. <http://www.foreignaffairs.com/articles/67467/leah-farrall/how-al-qaeda-works>

A decorative golden column with intricate scrollwork is positioned on the left side of the page. At the bottom left, there is a large, light-colored flower with yellow stamens and green leaves. The background is a gradient from white to a golden yellow at the top.

*Spune: “A venit Adevărul și
a pierit deșertăciunea! Deșertăciunea
este sortită să piară!”
(Coran, 17:81)*

EROAREA RADICALISMULUI ȘI ADEVĂRUL

Există o altă idee, pe care trebuie s-o examinăm împreună cu cea de teroare; și anume, fenomenul radicalismului.

Radicalismul înseamnă susținerea schimbărilor revoluționare distructive bruște în orice domeniu și aplicarea unei politici stricte fără compromisuri pentru a le atinge. Radicaliștii sunt caracterizați de dorința lor de schimbare revoluționară și de atitudinea rigidă, uneori agresivă, pe care o adoptă.

În această problemă, la fel ca în fiecare domeniu a vieții, ghidul pentru musulmani constă în versetele din Coran și viața profetului Mohamed (pfas). Când ne uităm la radicalism în lumina Coranului, vedem că nu are nimic de-a face cu felul în care Dumnezeu poruncește credincioșilor să se comporte. Când Dumnezeu descrie un credincios în Coran, El îl descrie ca pe o persoană iubitoare, o persoană care vorbește frumos, care urăște conflictele și certurile, care se apropie chiar și de cei mai ostili cu caldură și prietenie.

Un exemplu pentru a ne ghida în această chestiune este porunca dată de Dumnezeu profetului Moise (pfas) și lui Aaron (pfas) să meargă la Faraon și să vorbească cu el cu blândețe:

Duceți-vă la Faraon, căci el a întrecut orice măsură! Și spunți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme! (Coran, 20:43-44)

Faraonul a fost unul dintre cei mai cruzi și necredincioși rebeli al timpului său. El a fost un despot care l-a negat pe Dumnezeu și în mod ignorant s-a închinat la idoli; mai mult, el a supus credincioșii (israeliții acelor vremuri) la cruzimi teribile și crimă. Dar Dumnezeu a poruncit profeților lui să meargă la acest om ostil și să îi vorbească cu blândețe.

Veți observa că calea arătată de Dumnezeu era de dialog prietenos, și nu calea conflictului cu cuvinte tăioase, sloganuri furioase și proteste agitate.

Câteva exemple de cuvinte plăcute în vorbire în Coran

Există alte câteva exemple care arată musulmanilor cum să se comporte, pe care le găsim în dialogul dintre Șu'aib (pfas) și cei ce nu recunosc credința. Acest dialog este relatat în Coran astfel:

Și l-am trimis Noi la neamul Madyan pe fratele lor Șu'aib, care le-a zis: "O, neam al meu! Adorați-L voi pe Dumnezeu, căci nu există altă divinitate în afară de El! Și nu micșorați măsura și greutatea! Eu vă văd într-un bine, dar eu mă tem pentru voi de chinul unei zile care le va cuprinde pe toate.

O, neam al meu! Dați măsura și greutatea întregă, cu dreptate, și nu le scădeți oamenilor din lucrurile convenite lor și nu purcedeți pe pământ ca stricători!

Ceea ce vă rămâne din partea lui Dumnezeu este mai bun pentru voi, dacă sunteți credincioși. Iar eu nu sunt păzitor peste voi!"

Au zis ei, "O, Șu'aib! Oare rugăciunile tale îți poruncesc ca noi să ne lepădăm de ceea ce au adorat părinții noștri și să nu facem ceea ce voim cu averile noastre? Tu doară ești milostiv și chibzuit!"

**A zis el: “O, neam al meu!
Vedeți voi dacă eu am o
dovadă limpede de la Domnul
meu, care mi-a dăruit din partea Sa avere fru-
moasă? Eu nu voiesc să fac ceea ce vă opresc vouă. Eu nu voiesc decât
îndreptarea voastră, atâta cât pot. Iar izbânda mea nu este decât de
la Dumnezeu. În El mă încred și la El mă întorc. (Coran, 11:84-88)**

Când examinăm ce spune el, vedem că Profetul Șu'aib (pfas) a invitat oamenii să creadă în Dumnezeu și să adopte principiile morale înalte și a făcut acest lucru cu umilință și prietenie. Putem explica unele dintre motivele din spatele lucrurilor spuse în aceste versete:

- Când Profetul Șu'aib spune oamenilor **“Iar eu sunt păzitor peste voi”**, acesta nu dorește să îi domine; singura lui intenție este să îi informeze de adevărul pe care Dumnezeu L-a dezvăluit.
- **“Tu doară ești milostiv și chibzuit”**: Aceste cuvinte ale celor care neagă credința către Profetul Șu'aib arată caracterul său cald, blând și politicos și că acest lucru a fost deosebit de apreciat de aceștia.
- **“O, neam al meu! Vedeți voi dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu”** “Această expresie folosită de Profetul Șu'aib arată că el îi cheamă pe cei care neagă credința să-și folosească inteligența și conștiința. Cu alte cuvinte, el nu folosește presiunea insistentă, ci pune sub semnul întrebării ideile dintr-o poziție opusă și îi invită să judece și să ajungă la o concluzie bazată pe propria lor conștiință liberă.
- **“Eu nu voiesc să fac ceea ce vă opresc vouă”**. Interdicția Profetului Șu'aib de aici nu este de fapt o interdicție. El explică faptul că unele acte sunt păcătoase și îi invită pe oameni să le abandoneze. Mai mult, când Profetul Șu'aib spune **“Eu nu voiesc să fac ceea ce vă opresc vouă”**, scopul său nu este de a se certa cu oamenii; el nu dorește să îi facă să se simtă inconfortabili și să îi incite la ceartă: el vrea numai să îi invite la credință și la practicarea principiilor morale înalte.

Dacă examinați Coranul veți vedea că dispoziția caldă, blândă și plină de compasiune i-a

caracterizat pe toți profetii.

Dumnezeu a dezvăluit că Profetul Abraham (pfas) era **“milos și blând”**. (Coran, 9:114) și într-un alt verset, principiile morale ale Profetului Mohamed (pfas) sunt descrise astfel:

Și datorită îndurării lui Dumnezeu, tu Mohamed, ai fost așa de blând cu ei! Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta. Deci iartă-le lor și roagă-te lui Dumnezeu pentru iertarea lor! Sfătuiește-te cu ei asupra treburilor, dar odată ce ai luat o hotărâre, încrede-te în Dumnezeu! Dumnezeu îi iubește cu adevărat pe cei care se încred în El. (Coran, 3:159)

Dumnezeu poruncește oamenilor să evite cuvintele furioase

O caracteristică evidentă a radicalismului este furia sa. Această dispoziție poate fi văzută clar în discursurile, scrierile și demonstrațiile radicaliștilor. Totuși, furia nu este un atribut al musulmanilor. Când Dumnezeu îi descrie pe credincioși în Coran El descrie, **“Care dau milostenii atât atunci când au parte de belșug, cât și atunci când sunt la necaz, care-și stăpânesc mânia și care iartă oamenilor, căci Dumnezeu îi iubește pe cei care plinesc fapte bune.”** (Coran, 3:134)

Nu există nicio situație în care un musulman să afișeze furia. Fiecare musulman, desigur, vrea ca ceilalți oameni să creadă în Dumnezeu și să trăiască în conformitate cu principiile morale, dar acest lucru este posibil numai prin harul lui Dumnezeu. Indiferent ce vom face noi, indiferent cât de mult ne străduim să explicăm adevărul oamenilor, inimile oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu. Dumnezeu amintește musulmanilor despre acest fapt foarte important în acest verset, **“... Și oare nu știu cei care cred că Dumnezeu dacă ar voi i-ar călăuzi pe toți oamenii?...”** (Coran, 13:31)

Prin urmare, este datoria unui musulman să explice faptele și să-i invite pe oameni să le accepte. Dacă oamenii acceptă sau nu invitația aceasta ține numai de propria lor conștiință. Dumnezeu dezvăluie acest adevăr în Coran când spune că nu există constrângere în religie.

Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre calea cea dreaptă și rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut și crede în Dumnezeu, acela s-a prins de cea mai trainică toartă Islamul, care nu se sparge niciodată. Și Dumnezeu este Cel care Aude totul, Atoateștiutor. (Coran, 2:256)

Prin urmare, nu există nicio constrângere în a-i face pe oameni să creadă și să devină musulmani, sau în a-i face pe musulmani să-și practice rugăciunile și să se ferească de păcat. Există doar un sfat. Dumnezeu dezvăluie în câteva versete adresate Trimisului lui Dumnezeu (pfas) că musulmanii nu sunt asupritori:

Noi știm bine ce spun ei. Tu nu ești pus siluitor peste ei. Și îndeamnă-l prin Coran

pe acela care se teme de
amenințarea Mea! (Coran,
50:45)

Spune: “O, oameni! V-a venit Adevărul de
la Domnul vostru și acela care se călău-
zește, este călăuzit doar pentru sine, iar
acela care rătăcește, el duce în rătăcire
numai sufletul său! Iar eu nu sunt păzitor
peste voi!” (Coran, 10:108)

Musulmanii sunt responsabili numai de
explicarea moralității religioase, ei nu aplică nicio
presiune sau constrângere asupra nimănui și sunt
îndemnați să vorbească cu blândețe chiar și celor
mai tiranici negativiști. Aceste persoane nu pot fi
radicaliști, deoarece radicalismul reprezintă opu-
sul acelor calități pe care le-am enumerat. Într-
adevăr radicalismul este un curent islamic de gân-
dire și de poziție politică care a intrat în lumea
islamică din exterior. Când examinăm fenomenele
sociale, descrise în termeni de radicalism,
observăm că acestea sunt de fapt o colecție de
metode și pronunțări utilizate de către comuniști,
sau o expresie a “furiei fanatice” (Coran, 48:26)
care nu-și are locul în adevăratul Islam.

Cum poate fie întrerupt cercul vicios al radicalismului și terorii?

După cum se menționează în secțiunile anterioare, după 13 ani de operațiuni militare din Afganistan în Libia și din Nigeria în Irak se observă un fapt concret; grupările radicale teroriste nu au fost eliminate prin forță militară, violență și opresiune, ci dimpotrivă, au devenit și mai puternice.

Mai mult decât atât, tot felul de operațiuni militare, inclusiv loviturile aeriene și operațiunile la sol **nu conduc decât la moartea mai multor civili, la deteriorarea orașelor și distrugerea infrastructurii, ceea ce are ca rezultat instalarea furiei în țările vizate, iar de acea furie beneficiază cel mai mult organizațiile radicale.** Cheltuieli de miliarde de dolari se fac pentru a pregăti noi oponenți, oferindu-se astfel resurse umane pentru organizațiile teroriste, aceasta este cea mai nedorită situație.

Deși uciderea liderilor organizațiilor teroriste este prezentată ca o tehnică eficientă de unii analiști militari, privind dintr-o perspectivă mai largă, de fapt aceasta nu are niciun rezultat. În mod evident, uciderea lui Osama bin Laden nu a însemnat sfârșitul al-Qaeda.

În afară de aceasta, organizațiile **teroriste sunt capabile de a transforma cu dibăcie în propagandă chiar și aceste atacuri armate împotriva lor.** Ei portretizează atacurile împotriva lor, ca dovadă a așa-zisei naturi drepte a cauzei lor. Din acest motiv, organizațiile fie devin mai puternice, fie își continuă activitățile în subteran, fapt ce face inefficientă acțiunea militară împotriva lor.

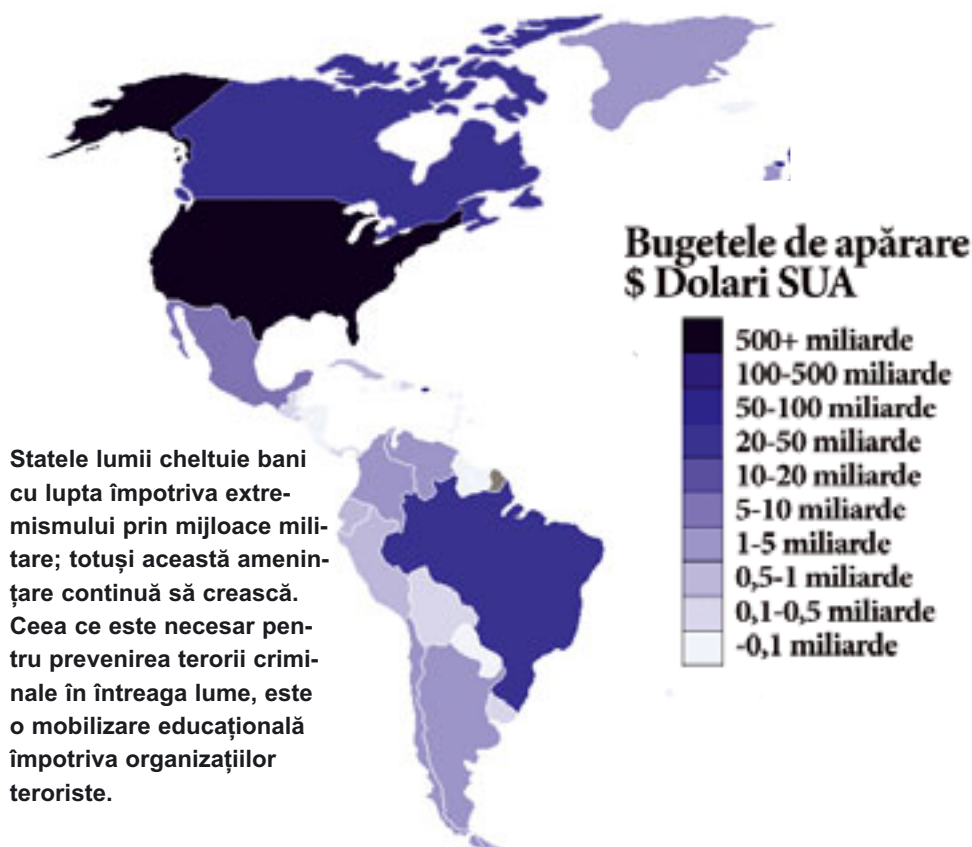
În scopul de a rupe spirala terorii, trebuie să se facă îmbunătățiri socio-economice și politice, cum ar fi asigurarea punerii în aplicare a proceselor democratice, trebuie în mod clar aduse în prim-plan în regiunile unde sunt activități teroriste. Pentru ca toate aceste lucruri să se întâmple, totuși, este esențial să eliminăm ignoranța care se află la originea tuturor erorilor modului de gândire radical. Acest lucru se poate face prin intermediul unor activități educaționale și culturale. **Trebuie pusă în aplicare educația corectă cu**

RADICALISM

idei clare, care ar fi mult mai economică decât cheltuielile de trilioane de dolari pe armament, urmate de cheltuirea a mai multor miliarde pe ajutor umanitar, și care este o metodă ce va produce rezultate infinit mai bune.

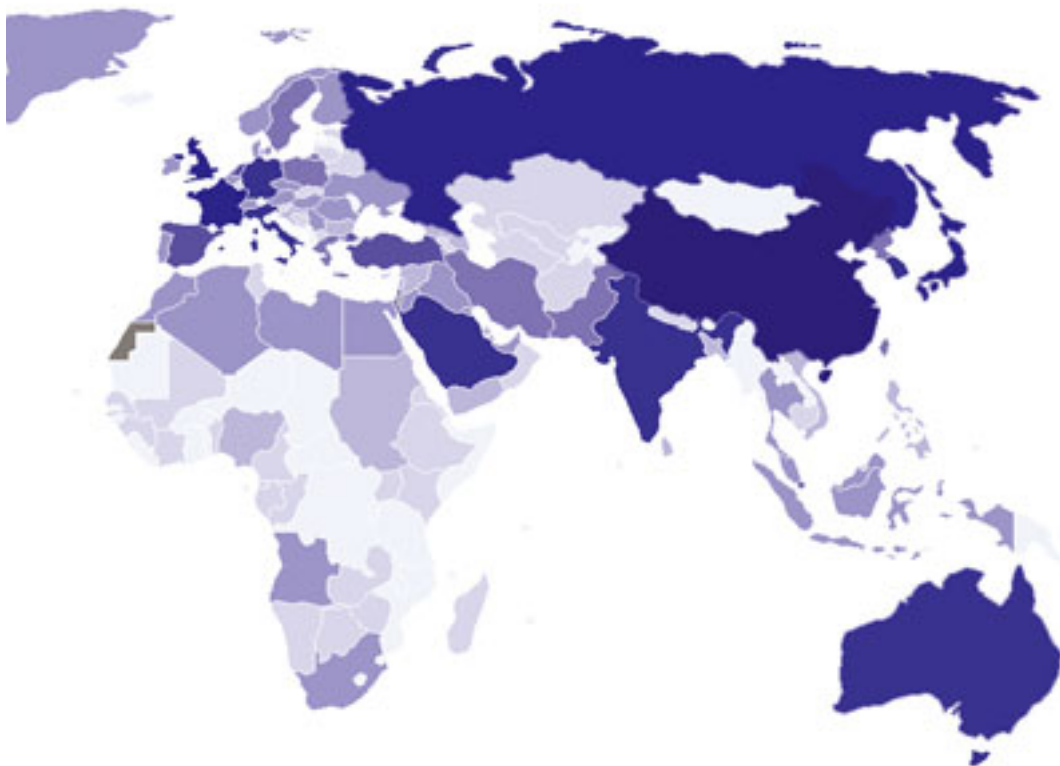
Este posibil să-i oprim pe acești militanți înainte de a se transforma în ucigași prin măsuri de precauție luate împotriva bazelor intelectuale și filosofice ale acestor organizații. Mai mult, apoi ar fi posibil să împiedicăm noi recrutări ale acelor organizații. Nicio organizație teroristă nu ar putea rezista vreodată unei astfel de lupte intelectuale, via televiziune, radio și internet. **O mișcare care își pierde baza sa intelectuală nu poate supraviețui.** Statele ar

trebui, fie să preia această sarcină, fie să sprijine organizațiile neguvernamentale care se pun la dispoziție pentru această sarcină.

Ceea ce va împiedica teroarea scandalosă, pe care o întâlnim peste tot în lume, este o mobilizare educațională împotriva tuturor organizațiilor teroriste, indiferent de rădăcinile lor ideologice.

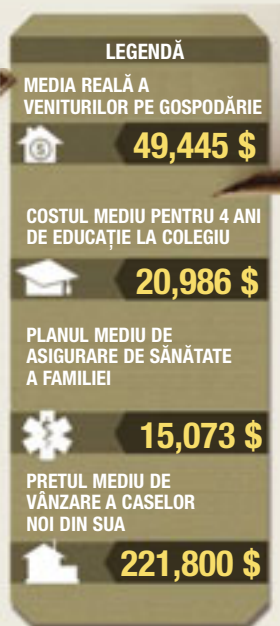
NATO continuă să cheltuie bani în lupta împotriva extremismului prin forță armată; și totuși de ce această amenințare continuă să crească? Răspunsul este dat de direcția în care finanțele sunt direcționate. Încercarea de a lupta împotriva unei ideologii extremiste numai cu forța fizică va avea rezultate puține, dar va crește numărul de susținători ai acestei ideologii. Cum campania militară în regiune costă mai multe vieți omenești nevinovate,

rudele și cercul apropiat al acelor care au murit în aceste atacuri vor fi motivate să se alăture extremiștilor datorită resentimentelor lor față de Vest.

Trebuie să li se pună capăt acestor mișcări periculoase și bazele lor ideologice ar trebui anihilate în toată lumea. Ca o chestiune de fapt, acest lucru este ceva ce se poate face numai de către națiunile din Orientul Mijlociu, cu ajutorul aliaților lor occidentali. În acest sens, pentru a eradica radicalismul și efectele sale la nivel global, precum și pentru a susține idealurile pozitive ale omenirii, cum ar fi democrația, pluralismul și drepturile omului, educația este cel mai important pas. Pentru a împiedica proliferarea radicalismului – o amenințare majoră la adresa securității globale – liderii mondiali ar trebui să înțeleagă nevoia urgentă a unei campanii intelectuale și să caute modalități de a corecta ignoranța prin eforturi intelectuale.

ADEVĂRATUL COST AL CHELTUIELILOR CU ECHIPAMENTE MILITARE ȘI CE ALTCEVA S-AR FI PUTUT CUMPĂRA

Bugetul militar al SUA a crescut cu 104%, timp de 11 ani consecutivi. De la o cheltuială de 354 miliarde \$ în 2001 s-a ajuns la 721 miliarde \$ în 2011.

Banii cheltuiți pe armată ar putea fi investiți în schimb în sănătate și educație, creându-se noi locuri de muncă pentru mii de oameni.

Aceste două pagini prezintă câteva exemple privind modul în care cheltuielile militare ar fi putut fi consumate în alte domenii.

ECHIPAMENTUL UNUI SOLDAT

17,500 \$

0.35

VENITURILE MEDII PE GOSPODĂRIE

0.83

EDUCAȚIA PE 4 ANI

1.16

ASIGURAREA DE SĂNĂTATE A FAMILIEI

0.08

LOCUINȚELE

RACHETE DE CROAZIERĂ

830,000 \$

16.8

VENITURILE MEDII PE GOSPODĂRIE

39.6

EDUCAȚIA PE 4 ANI

55

ASIGURAREA DE SĂNĂTATE A FAMILIEI

3.7

LOCUINȚELE

TANCURI ABRAMS

6,210,000 \$

125.6

VENITURILE MEDII PE GOSPODĂRIE

295.9

EDUCAȚIA PE 4 ANI

412

ASIGURAREA DE SĂNĂTATE A FAMILIEI

28

LOCUINȚELE

F 22 RAPTOR
150,000,000 \$

3,033.7

VENITURILE MEDII PE GOSPODĂRIE

7,147.6

EDUCAȚIA PE 4 ANI

9,951.6

ASIGURAREA DE SĂNĂTATE A FAMILIEI

676.3

LOCUINȚELE

BOMBARDIER B 2 STEALTH
1,01 MILIARDE \$

20,426.7

VENITURILE MEDII PE GOSPODĂRIE

48,127.3

EDUCAȚIA PE 4 ANI

67,007.2

ASIGURAREA DE SĂNĂTATE A FAMILIEI

4,553.7

LOCUINȚELE

SUBMARINUL VIRGINIA CLASS
2,3 MILIARDE \$

46,516.3

VENITURILE MEDII PE GOSPODĂRIE

109,596.9

EDUCAȚIA PE 4 ANI

152,590.7

ASIGURAREA DE SĂNĂTATE A FAMILIEI

10,369.7

LOCUINȚELE

GERALD A. FORD PORTAVION DE AERONAVE CLASS
13,5 MILIARDE \$

273,030.6

VENITURILE MEDII PE GOSPODĂRIE

643,286

EDUCAȚIA PE 4 ANI

895,641.2

ASIGURAREA DE SĂNĂTATE A FAMILIEI

60,865.6

LOCUINȚELE

CHELTUIELI ANUALE PENTRU PROGRAMUL DE ARME NUCLEARE ÎN SUA
52 MILIARDE \$

1,051,673.5

VENITURILE MEDII PE GOSPODĂRIE

2,477,842.3

EDUCAȚIA PE 4 ANI

3,449,842.3

ASIGURAREA DE SĂNĂTATE A FAMILIEI

234,445.4

LOCUINȚELE

Atacul Charlie Hebdo: un exemplu care arată importanța combaterii terorismului în mod rațional

Unul dintre cele mai oribile acte de terorism radical pe care l-am descris în această carte este fără îndoială uciderea celor 12 angajați ai revistei satirice Charlie Hebdo din Paris. După acest atac, sinagogile, moscheile, organizațiile islamice, magazinele kosher și cimitirele au fost de asemenea sub amenințare. Atacul comis asupra unei reuniuni ce a avut loc în Danemarca, pentru a-i comemora pe angajații Charlie Hebdo a subliniat încă o dată gravitatea situației.

Pare să se fi format un cerc vicios al urii și acest ciclu rănește oameni obișnuiți, nevinovați. Radicaliștii fiecărei filosofii au potențialul de a face Europa de nelocuit pentru toată lumea, și mai ales pentru minorități, cum ar fi musulmanii și evreii. Terorismul, anarhia și violența sunt prin urmare cele mai mari probleme ale acestui secol. În special lumea islamică suferă cel mai mult din cauza acestei suferințe. Totuși, trebuie să reamintim încă o dată că terorismul nu are nici o religie.

Se pare că s-a format un cerc vicios al urii iar acest ciclu îi rănește cel mai tare pe oamenii obișnuiți, nevinovați.

Terorismul și violența sunt rezultatele inevitabile ale unui sistem educațional care crede că ființele umane sunt simple animale care luptă pentru viața lor într-un cadru crud; acest sistem îi învață pe oameni cruzimea, egoismul, și neîndurarea. În acest sistem, altruismul, cooperarea, compasiunea și iubirea nu sunt valoroase. Un om devine puternic numai dacă el este crud și egoist. Când o persoană slabă sufletește este educată în acest fel și în special dacă nu știe cum să-și folosească conștiința, aceasta va fi influențată ușor de orice ideologie care vede “violența ca mijloc de a se afirma și de a-și obține drepturile sale”. Să rezumăm, o persoană care este instruită în acest sistem educațional poate fi convinsă să adopte căile teroriștilor, câteodată prin principiile comuniste și câteodată prin influențele radicale care se dau drept islamice. Din acest motiv, prima măsură pe care lumea trebuie s-o ia împotriva terorismului este repararea acestui sistem greșit de educație.

Este adevărat că conținutul revistei Charlie Hebdo și a altor publicații similare ofensează musulmanii. Această revistă a publicat conținut care ofensează nu numai musulmanii, dar și creștinii, evreii, budiștii și mulți alți oameni. Totuși, ce trebuie să facă un musulman în fața unei astfel de situații este să recurgă la acțiuni juridice să ceară ca valorile sale să nu mai fie ofensate. Chiar și mai bine, el îi poate aborda pe ofensatori (sau pe cei cu idei similare) într-un mod prietenos și le poate explica - într-un mod amabil - că atitudinea lor nu este plăcută, că umorul poate fi făcut într-un stil mai elegant, și îi poate încuraja să adopte în schimb o atitudine mult mai iubitoare și mai plină de compasiune. Ei pot scrie și vorbi despre faptul că aceste idei greșite ar trebui limitate și să informeze lumea întregă despre aceste fapte. Totuși, un musulman care respectă Coranul nu poate ucide niciodată o altă persoană doar pentru că cealaltă persoană nu urmează Islamul.

Pe de altă parte, peste tot în întreaga lume, sunt comise crime și desfășurate acte brutale în numele Islamului iar victimele acestor acte oribile sunt cel mai adesea musulmani. Zeci de musulmani își pierd viața zi de zi, ca urmare a atacurilor teroriste comise în întreaga lume.

Ar trebui să se țină seama de faptul că ceea ce trăiesc acești oameni nu este un Islam bazat pe Coran, ci radicalism. Radicalismul care a apărut după moartea Profetului Mohamed (pfas) a produs reguli care nu există în religie și, folosind numele lui Dumnezeu și al Profetului (pfas), a creat o întreagă nouă religie. Acest sistem care s-a dezvoltat pe baza hadisurilor fabricate nu are loc pentru iubire, compasiune, prietenie, respect pentru femei, pace, frumusețe, artă sau știință; cu alte cuvinte, pentru lucrurile care aduc bucurie oamenilor. Există loc numai pentru opresiune, constrângere, cruzime și violență. Sistemul radicalist urmărește practic să îngroape oamenii de vii și să ia tot ce este frumos, folosind numele Islamului.

Conținutul revistei Charlie Hebdo și a altor publicații similare i-au ofensat pe musulmani. Cu toate acestea, ceea ce ar trebui să facă un musulman este să recurgă la acțiuni în justiție. Mai bine de atât, el le poate explica cu amabilitate ofensatorilor că umorul poate fi făcut într-un stil mai elegant, și poate să-i încurajeze să adopte în schimb o atitudine mai iubitoare și plină de compasiune.

Prin urmare, este deosebit de important ca în eforturile de a explica faptul că Islamul este o religie a păcii, explicațiile să fie bazate pe Coran. Este imposibil tehnic ca o persoană care apăra o versiune a Islamului care este plină de superstiții radicale, hadisuri și povestiri fabricate să vorbească despre pace și iubire.

Acest adevăr oferă îndrumare nu numai musulmanilor dar și lumii occidentale care dorește să oprească terorismul: Calea de a opri așa-numitul terorism islamic este eradicarea intelectuală a ideilor care îl hrănesc. Atâta timp cât starea de spirit radicală persistă, bombardarea lumii musulmane cu drone, trimiterea de trupe, uciderea liderilor teroriști sau riposta la violență cu mai multă violență, nu vor eradica terorismul. Dimpotrivă, îl vor alimenta și îl vor face un monstru și mai mare. Orice lucru care ar exacerba ura și ostilitatea trebuie evitat cu grijă, și trebuie construit mai degrabă un mediu al ideilor decât unul al armelor.

Deci să repetăm: teroarea este inacceptabilă sub orice formă. În particular, echivalarea Islamului, care consideră uciderea unei persoane ca fiind echivalentă cu uciderea întregii omeniri, cu teroarea, este una dintre cele mai teribile tragedii ale secolului nostru. Cu toate acestea, teroarea nu va dispărea prin organizarea de marșuri de protest pe străzi, nici prin condamnarea de către politicieni și nici doar prin repetarea frazei ”Islamul este o religie a păcii”. Faptul că Islamul este o religie a păcii se află în Coran, și acest fapt trebuie vestit lumii, în mod persistent și cu deplină dovadă de susținere, prin educație. De asemenea, lumea islamică trebuie curățată de nonsens: sprijinul occidental este desigur important pentru acest lucru, dar cei care trebuie să o facă sunt musulmanii.

De ce oamenii se alătură organizațiilor teroriste radicale?

Experții privind terorismul, agenții serviciilor de informații, scriitorii, editorii și analiștii din Vest caută constant răspunsul la o singură întrebare: De ce oamenii se alătură organizațiilor radicale?

Ei vin cu numeroase teorii; vorbesc despre copiii săraci din suburbiile orașelor, despre oamenii needucați și ignoranți și despre tineri plictisiți în căutare de aventură. Unii descriu acest fenomen ca fiind “forța de atracție a politicii utopice”, în timp ce alții susțin că acești oameni vor să “scrie o poveste a lor”.

**CU SIGURANȚĂ, ISLAMUL
ESTE MAI PRESUS DECÂT
IMAGINILE AFIȘATE.**

Mijloacele de comunicare din prezent permit grupărilor teroriste radicale să-și instruiască adeptii în întregime pe internet, având astfel acces la fiecare colț al lumii, în sens ideologic. În fața acestei amenințări, nu există decât o singură metodă viabilă: Ducerea unei lupte intelectuale, utilizând astfel internetul, canalele TV și radio mai bine decât radicalii.)

Oricum, aceste teorii au fost abandonate în mare parte deoarece, treptat, s-a realizat că multe astfel de grupuri conțin un număr mare de oameni bogați, oameni cu carieră, cadre universitare, medici și ingineri, precum și faptul că mulți dintre membrii lor provin din medii înstărite.

Unii au declarat că cei care se alătură unor astfel de organizații au “probleme mentale”. Răspunsul la această afirmație a venit de la John Horgan, psiholog și profesor la Universitatea din Massachusetts, în cadrul Centrului Lowell pentru Terorism și Studii de Securitate: *“Din cauza a ceea ce fac teroriștii, considerăm că acest lucru poate fi explicat prin patologia acestor oameni, dar încercarea de a explica terorismul ca boală mintală este înșelătoare.”*²

Horgan și alții au trebuit să elimine toate posibilitățile pe care le-au avut ca ipoteze; nici sărăcia, nici plictiseala, nici bolile mintale nu pot explica de ce oamenii din aproape fiecare țară din lume sunt atât de hotărâți să depășească o seamă de dificultăți majore, pentru a deveni parte a unui sistem în care oamenii mor și sunt uciși cu ușurință. Nimeni nu s-ar arunca într-un război, lăsându-și în urmă familia și tot ce deține, de dragul de “a scrie o poveste”. Nu ar accepta niciodată moartea atât de repede și necondiționat.

Oamenii din întreaga lume se alătură grupărilor radicale, din țările europene până în Kazakhstan, din Australia până în Somalia și din Rusia până în Tunisia. Numărul oamenilor care se alătură acestor grupuri este permanent în creștere. Țările europene, cum ar fi Franța și Germania, conduc listele acestor cifre.

Să vedem acum care este adevăratul răspuns la tulburătoarea întrebare: Îndepărtarea de Coran și adevăratele învățături ale Islamului și adoptarea ulterioară a unei interpretări denaturate a Islamului i-a determinat pe unii musulmani să întoarcă spatele libertății, artei și științei și i-a radicalizat într-o măsură semnificativă. Cum infrastructura ideologică a radicalismului s-a răspândit într-o manieră necontrolată (și, uneori, într-o manieră controlată de anumite forțe sub acoperire), acesta a început să amenințe o serie largă de teritorii, inclusiv Europa. Radicalismul care a izbucnit a declanșat islamofor-

Se crede că în Siria au intrat aproximativ 15.000 de luptători din cel puțin 80 de țări pentru a ajuta la răsturnarea regimului lui al-Assad. În acest moment Europa se afla într-o stare de frică abjectă și de paranoia cu privire la membrii organizațiilor radicale care se pot întoarce în țările lor de origine și pot să continue să comită acte de teroare în propriile lor țări.

Deși susținătorii islamofobiei nu reușesc să vadă că ei continuă să încurajeze radicalismul într-o manieră pe care nu și-au dorit-o niciodată.

Pe măsură ce crește numărul celor care văd ca soluție distrugerea Islamului și a musulmanilor, a celor care nu îi vor pe musulmani în țara lor și care stau și privesc cum opresiunea musulmanilor în lume, se incită în continuare la ură. Imaginile terifiante lăsate în urmă de forțele de intervenție ale coaliției în Afganistan și Irak au fost, pentru mulți, ultima picătură. Nimeni nu a putut sau nu a rămas neafectat de uciderea familiilor și distrugerea caselor, fără discernământ, de către puterile occidentale. Barbaria incită inevitabil la ură.

Scopul coaliției occidentale poate fi în mod real acela de a instala propria versiune a democrației în aceste țări. Cu toate acestea, metoda utilizată este atât de greșită că a afectat nu doar Orientul Mijlociu, dar și Occidentul. Aceia care doresc să înțeleagă de ce atât de mulți oameni s-au alăturat grupărilor radicale din Europa și de ce sinuciderea este așa o problemă majoră în armata SUA, trebuie să facă o analiză profundă a caracterului eronat al politicilor urmate.

Deci, care ar trebui să fie soluția? Grupările radicale urmează o ideologie deviantă pe care mulți oameni din lume o cred adevărată. Adepții acelei ideologii nu se pot opune grupărilor în cauză deoarece, în sine, ei pur și simplu nu cred că se află pe o cale greșită. Această problemă adânc înrădăcinată poate fi rezolvată numai prin renunțarea completă de către lumea islamică la sursele bazate pe nonsens și întoarcerea sa la Coran, iar persoana care va înfăptui aceasta este Hazrat Mahdi (pfas).

Într-o mare măsură, grupările radicale reușesc să producă acest efect prin

În fiecare lună, mai mult de 1000 de luptători străini se alătură luptei în Siria. Nici chiar atacurile aeriene nu par să schimbe această stare de lucruri. Problema radicalismului poate fi rezolvată numai prin renunțarea completă a lumii islamice la sursele bazate pe absurdități și întoarcerea sa înapoi la Coran.

intermediul internetului. Ei folosesc rețelele virtuale, excelând în mijloacele de propagandă persuasivă. Ajung pe cinci continente și adună susținători. Atrag oamenii de partea lor, poate cu doar câteva rânduri scurte. Cu alte cuvinte, prin educație.

Horgan rezumă acel efect în aceste cuvinte: *“Ei au devenit adepți ai rețelor virtuale întrucât astfel ajung la persoane nemulțumite pe scară globală.”*

Ceea ce trebuie făcut este să se utilizeze aceleași mijloace pentru a arăta oamenilor cu dovezi din Coran falsă natură a acelei religii a superstiției, făcând uz de acest instrument de comunicare puternică cum este internetul. Rămâne de dovedit, folosind propria carte sfântă a Islamului, că Islamul respinge barbaria și învață iubirea și pacea. Dacă Occidentul va face asta, nu este nevoie desigur să mai amintim nimănui că aceasta are mai multe mijloace la dispoziția sa decât grupările radicale. Doar imagiți-vă că toată media internațională, care este în general sub controlul Occidentului, va oferi o astfel de educație cu voce tare! Ar dura doar câteva secunde pentru ca lumea să audă adevărul.

Islamofobia, ascensiunea extremei drepte și mișcările xenofobe ce alimentează radicalismul

Cu toate că frica cunoscută sub numele de “islamofobie” a apărut în întreaga lume, în urma atacurilor din 11 septembrie 2001, rădăcinile sale se duc până la Cruciade, sau chiar și mai înainte. Islamul s-a răspândit acum în întreaga lume: musulmanii reprezintă 6 procente din populația Europei, mai mult de 45 de milioane. Până în 2050, se estimează că musulmanii vor reprezenta cam 20 % din populație și unul din cinci oameni în Europa va fi musulman — unul din principalele motive de creștere a Islamofobiei în rândul europenilor în ultimii ani.

Totuși, mecanismele de declanșare reale din spatele creșterii Islamofobiei sunt grupările radicale teroriste care au apărut în numele Islamului. Aceste

organizații radicale, cu mentalitățile lor perverse, îndepărtate de esența Islamului, au provocat o mare frică și ură față de Islam.

De asemenea, diverse cercuri opuse Islamului au jucat un rol uimitor de eficient în plantarea acestei frici în mințile oamenilor și aceasta a condus la o industrie virtuală a activităților și discuțiilor Islamofobe și la apariția unui aparat industrial, de informații și de securitate în valoare de mii de miliarde de dolari. Această industrie are ca scop prevenirea ascensiunii lumii Islamice, care deține centre economice și financiare puternice, resurse energetice majore și bogății subterane.

Politicile adoptate de guvernele occidentale, în special după 11 septembrie, care în general vizau musulmanii, și legile care au trecut în acel context, au accelerat ascensiunea Islamofobiei. Partidele de extremă dreapta au jucat

Islamofobia este o formă de rasism și Europa asistă la o tendință de creștere a acesteia. Cu toate acestea, motivul real din spatele creșterii islamofobiei este existența grupărilor radicale care au apărut în numele Islamului. Aceste grupări, care nu au nimic de a face esența Islamului, au provocat frică și ură față de Islam.

un rol major în încurajarea opoziției față de Islam. Aceste partide folosesc discursul islamofob pentru a aduna voturi, devin puternice pe spatele acestui discurs și țintesc în special migrații musulmani.

Migrații musulmani din Europa, trebuie să combată xenofobia precum și islamofobia. Mentalitatea etnocentrică care îi consideră ca fiind diferiți, îi exclude, îi disprețuiește și îi supune ambelor atacuri, fizice și psihologice, pe motiv că migrații le amenință viața lor culturală și socială, este în creștere în multe țări europene. Atacurile împreună cu agresiunile fizice, pietrele aruncate în moschei și la locurile de muncă, aruncarea de cocktail-uri Molotov, bătăile angajatorilor și a lucrătorilor, svasticile și sloganurile insultătoare scrise pe ziduri, vandalizarea cimitirelor, atacurile asupra caselor și familiile bătu-

te și amenințate cu abuzuri verbale, sunt unele dintre faptele la care musulmanii din Europa sunt adesea supuși.

Cu toate acestea, ca toți ceilalți migranți, musulmanii sunt oameni care își părăsesc casele lor și caută să se integreze în țările în care merg, aducând o mare contribuție economică la noile lor societăți. Discriminarea și ostilitatea față de aceștia sunt în întregime incompatibile cu drepturile omului și cu democrația modernă, precum și faptul de a fi nedreptăți și intoleranți cu ei.

Cu toate acestea, ar fi la fel de greșit să se considere că ostilitatea față de Islam și musulmani în Europa se încadrează într-o singură categorie. Oamenii care gândesc că musulmanii iau joburile și celelalte beneficii de la occidentali, aceia care profită în mod deliberat de aceste preocupări, pentru a încuraja ostilitatea față de Islam și musulmani, sau aceia care cred că prin creșterea numărului de musulmani creștinismul va fi eliminat și/sau cultura occidentală va degenera și aceia care echivalează Islamul cu teroarea și radicalismul, toți trebuie luați în considerare separat. Există doar o singură cale de a depăși toate aceste temeri; adevărații musulmani trebuie să descrie credința lor cu răbdare și modestie și să explice și să arate că Islamul curățat de toate absurditățile este modern, compatibil cu știința, democrația și logica, iluminat, progresist, se opune terorii și îndeamnă la iubire, fraternitate și pace. Ei trebuie să explice că musulmanii nu au nicio intenție de a îndepărta

creștinismul și că Coranul îi laudă pe creștini. Ei trebuie să explice că mentalitatea ce corespunde atacurilor teroriste, masacrelor și suicidului, care este împotriva artei, științei și a frumuseții și care este ostilă față de alte credințe nu derivă din Islam, ci din fanatici înșelați, slabi și eronat ghidați.

Vestul, are de asemenea o mare responsabilitate: Primul lucru pe care Vestul trebuie să îl facă este să introducă măsuri legale împotriva activităților islamofobe și rasiste. Islamofobia trebuie privită ca o crimă a urii în același fel în care este anti-semitismul. Prioritatea Vestului trebuie să fie dezvoltarea

unei culturi bazată pe iubire, respect, prietenie și frăție, fără a-i disprețui pe cei care nu fac parte din ea. Țările vestice, organizațiile internaționale și organizațiile societății civile trebuie să dea dovadă urgentă de sensibilitate cu privire la acest subiect. Este o chestiune de cea mai mare urgență, în termeni de pace mondială, ca o nouă legislație să fie introdusă și ca publicul să fie educat astfel încât noile generații să fie eliberate de aceste prejudecăți.

În Coran nu există nici o distincție între rase; Coranul recomandă ca oamenii de diferite credințe să trăiască împreună în aceeași societate, în pace și fericire. Astfel, pot fi puse bazele unei lumi în care oamenii vor fi capabili să trăiască împreună în pace, indiferent de rasa sau religia din care fac parte, în care toate pervertirile rasiste vor fi respinse și în care se vor lua în considerare drepturile tuturor și toată lumea va fi respectată.

Operațiunile militare nu oferă o soluție pentru terorism

Dacă ne uităm înapoi la istorie, vom vedea că Operațiunile nu au adus nici o soluție pentru terorism. Operațiunea Eagle Claw este unul dintre exemplele în acest sens. Operațiunea pusă în scenă de către armata SUA în aprilie 1980 pentru eliberarea celor 52 de cetățeni americani ținuți ostatici în ambasada SUA din Iran s-a încheiat dezastruos din cauza unei furtuni de nisip bruscă. Un accident în timpul alimentării în drum spre USS Nimitz, centrul operațiunii, a dus la distrugerea unui avion C-130 Hercules și a unui elicopter SUA. Armata SUA a pierdut opt soldați, două avioane militare și un transportor, și a trebuit să se retragă din regiune, fără a efectua operațiunea.

Un alt exemplu a avut loc în Somalia. O operațiune din 1994, sub comanda generalului William F. Garrison, s-a încheiat cu un eșec și moartea a 24 de soldați pakistanezi și a 19 soldați

americani în luptele din Mogadishu. Forța de menținere a păcii ONU și trupele SUA s-au retras din regiune în 3 martie 1995, ca urmare a pierderilor în creștere.

Istoria militară SUA este plină de astfel de operațiuni de salvare eșuate, chiar dacă nu au fost întotdeauna atât de notorii ca acestea două. Un astfel de incident a avut loc în mijlocul lui decembrie 2014, în satul Dafaar în provincia yemenită Abva. O operațiune de salvare efectuată de către forțele speciale SUA, s-a încheiat cu uciderea a doi ostatici de către militanți, unul în vârstă de 33 de ani, americanul foto-ziaristul Luke Somers, și profesorul sud-african Pierre Korkie. Un comandant local al-Qaeda, diverși militanți, o femeie și un copil în vârstă de 10 ani, și-au pierdut, de asemenea, viața.

Chuck Hagel cel care la acea vreme era Secretarul Apărării SUA, a confirmat că acest lucru s-a întâmplat în timpul unei operațiuni de salvare a ostaticilor. Somers și Korkie au fost ținuți ostatici în Yemen pentru mai bine de un an.

SUA a condus și operațiunile militare cu drone în Yemen începând 2002. Cu toate acestea multe dintre aceste operațiuni s-au încheiat cu un eșec, cu moartea a numeroși civili. În 2014, au murit 13 civili și 20 oameni au fost răniți într-un atac aerian asupra ținutelor al-Qaeda în orașul yemenit Rada. Deci ce trebuie făcut acum când aceste țări sunt în imposibilitatea de a opri continuarea activităților teroriste pe teritoriul lor iar intervențiile militare externe duc la moartea oamenilor nevinovați?

Trebuie reiterat faptul că, în primul rând și înainte de toate, trebuie dusă o luptă intelectuală împotriva organizațiilor teroriste care folosesc violența în numele Islamului. Distorsiunile în modul de gândire a membrilor acestor organizații trebuie

declarate în mod explicit. Toți liderii de opinie și politicienii trebuie să afirme cu tărie că în Coran, se afirmă explicit că musulmanii trebuie să invite oameni la valorile morale ale Islamului doar cu cuvinte blânde, fără a folosi forța și constrângerea. Acești oameni pot fi chemați la adevărata cale doar spunându-le despre libertatea credinței găsită în valorile morale islamice.

Toți musulmanii, șiiții sau sunniții, trebuie să spună că violența nu este o cale prin care să-și caute drepturile lor și că aceasta este o violare flagrantă a valorilor morale coranice. Oamenii au nevoie să li se spună că valorile morale nu pot fi îmbrățișate prin acte de teroare, că astfel de acte doar vor crește numărul dușmanilor Islamului și că ei vor provoca în mod invariabil un rău chiar mai mare asupra musulmanilor.

Pentru elevii din școli trebuie să fie prevăzute ore menite a submina infrastructura intelectuală a organizațiilor teroriste; trebuie studiate cărțile și articolele, și trebuie ținute conferințe și seminarii academice. Aceasta este singura cale prin care terorismul poate fi eradicat din lume. Această metodă poate seca mlaștina în care teroriștii se scaldă.

În prezent, există organizații radicale și extensii ale acestora care operează pe un teritoriu larg, din Asia Centrală până în Caucaz, din Africa până în Balcani, cât și din Europa până în SUA.

Singurul motiv pentru care radicalismul este capabil să adune susținători din culturi și zone geografice atât de diferite sunt tehnicile de pregătire, instruirea și propaganda, pe care le pun în aplicare pe oameni care sunt cel mai adesea ignoranți față de religie și care abordează problemele mai degrabă emoțional, decât cu intelectul lor. Internetul și rețelele sociale virtuale

sunt instrumente de comunicare globale, cel mai adesea folosite de către organizațiile radicale pentru educație și propagandă. Prin urmare, este evident că trebuie să fie dezvoltate mijloace diferite împotriva radicalismului, altele decât uzul forței și armele.

Cu toate acestea, cele mai populare instituții strategice ale Occidentului, grupuri de reflecție și consilieri politici nu au reușit să vină cu nicio alternativă la producerea în mod constant de noi strategii militare. Pentru a fi mai preciși, n-au avut nici măcar odată ideea că ar putea exista o alternativă la sacrificarea în masă. Au ignorat întotdeauna credința și ideologia în apariția unor fenomene sociologice, cum ar fi radicalismul.

Singurul mod de a pune capăt terorii, violenței și uciderii, care provin dintr-o concepție distorsionată a Islamului bazată pe referințe superstițioase, interpretări distorsionate, hadisuri și porunci false care sunt total în contradicție cu Coranul, este informarea întregii lumi islamice despre adevăratul islam bazat pe Coran, în cel mai delicat mod posibil, și corectarea acestor credințe și înțelegeri false în lumina și sub îndrumarea Coranului.

Toți musulmanii trebuie să respingă în totalitate atitudinea furioasă, inflexibilă argumentativ, care este împotriva însăși naturii Coranului și să adopte în locul ei o atitudine prietenoasă, blândă, afectuosă, calmă și plină de compasiune. Musulmanii trebuie să dea un exemplu lumii și să fie admirați pentru maturitatea, compasiunea, moderația, modestia și pacea lor. Musulmanii trebuie să trăiască Islamul în cel mai bun mod posibil și să prezinte lumii moralitatea islamică, nu numai prin aceste lucruri, dar și prin realizările lor în domeniile științei, culturii, artei, esteticii și ordinii sociale și în alte domenii.

ACTELE VIOLENTE ALE ISIS NU
SUNT COMPATIBILE CU CORANUL

ISIS ESTE O ORGANIZAȚIE TERRORISTĂ CARE NU ARE NICIO CONEXIUNE CU ADEVĂRATUL ISLAM

Ne confruntăm cu un terorism teribil, care varsă râuri de sânge în lumea islamică, atacă civili în mijlocul Europei și în locațiile cele mai populate din SUA, și amenință întreaga lume, fără a ține cont de nicio religie, rasă sau ideologie. Această atrocitate hidoasă își face simțită prezența, uneori, ca PKK, uneori, ca Boko Haram, uneori, ca Al-Qaeda, uneori ca YPG, uneori ca miliții šiite și uneori ca ISIS. Organizațiile teroriste amintite seamănă cu tentaculele unei caracatițe, toate acestea fiind controlate de un singur gând. Să atace civili, să sfâșie Orientul Mijlociu, încercând în același timp să facă imposibilă viața celor din Occident. Ei văd vărsarea de sânge nevinovat ca o metodă esențială.

Una dintre cele mai atroce organizații de acest fel este ISIS, apărută așazis în numele Islamului, dar care a masacrat cel mai mare număr de musulmani. Cu toate acestea, cu siguranță terorismul nu-și găsește locul în religia

Islamului, așa cum se spune cu adevărat în Coran. Așa-numitele referințe islamice, pe care le exploatează ISIS pentru a-și justifica terorismul brutal, sunt de fapt niște superstiții inventate și o intoleranță ce au pătruns în Islam mai târziu, dar care nu sunt conforme cu Coranul și nu au nicio relevanță pentru religia islamică comunicată și practică de Profetul Mahomed (pfas).

Faptul că pe cărțile de identitate ale teroriștilor este trecut "Musulman" și că aceștia poartă nume musulmane nu-i face pe acești sălbatici, care omoară copii nevinovați fără remușcare, musulmani. Iar crimele lor nu pot fi botezate "terorism islamic."

Conform valorilor morale coranice, un musulman este obligat să-i trateze pe ceilalți oameni, indiferent dacă sunt sau nu musulmani, în mod cinstit și cu blândețe, și să "interzică stricăciunea pe pământ".

"Dumnezeu însă nu iubește stricăciunea." (Coran, 2:205)

Uciderea unui suflet nevinovat este unul dintre cele mai clare exemple

de manifestare a stricăciunii. Uciderea unei singure persoane este o ticăloșie la fel de mare precum uciderea întregii umanități.

Că cel care ucide un suflet nevinovat de uciderea unui alt suflet sau de o altă stricăciune pe pământ, este ca și când i-ar ucide pe toți oamenii, iar cel care lasă în viață un suflet este ca și cum i-ar lăsa în viață pe toți oamenii. (Coran, 5:32)

Coranul îi consideră pe cei ce comit masacre în numele Islamului, numindu-le *“jihad”*, criminali. Niciun musulman care se ghidează după versetele din Coran și practicile profetului nostru (pfas) nu poate comite o astfel de ticăloșie.

Islamul cheamă la iubire, milă și pace. În ceea ce privește credința, Islamul le permite oamenilor libertate completă, într-un mod care este precis și clar. Versetele ce tratează această problemă nu lasă loc de nicio interpretare.

Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea! (Coran, 109:6)

Nu este silire la credință. (Coran, 2:256)

Dumnezeu îi îndeamnă pe toți oamenii să adopte ca model valorile morale islamice, urmând ca mila, compasiunea, buna înțelegere și pacea să domnească peste întreaga lume:

O, voi, cei ce credeți! Intrați în Islam pe deplin și nu urmați pașii lui Șeitan. (Coran, 2:208)

CUM POATE FI PREVENIT TERORISMUL ISIS, PRESUPUS A FI COMIS ÎN NUMELE ÎN ISLAMULUI?

Singura modalitate de a elimina terorismul radical este reinstaurarea spiritului Coranului în lumea islamică. Celor care cred și îi fac și pe alții să creadă că soluția constă în violență și terrorism, ar trebui să li se spună că:

Sunna (cuvintele și învățăturile) Profetului Mahomed (pfas) este Coranul iar Coranul este suficient,

Coranul este clar și ușor de înțeles, și că ar trebui să urmeze Coranul și nu interpretările unor așa-numiți cărturari,

Coranul predică în principal iertarea, iubirea și mila,

Nu există nicio constrângere în Islam, și fiecare persoană are libertatea de opinie și de credință,

Coranul consideră crima un păcat grav,

Musulmanii au obligația de a stabili și de a menține pacea,

Coranul poruncește tratament corect în toate situațiile,

Musulmanii ar trebui să-i invite pe ceilalți să îmbrățișeze valorile morale islamice numai prin elocvență, nu prin constrângere sau forță,

Și că așa-numitele hadith-uri care sunt folosite ca justificare pentru violență sunt de fapt fabricate și false.

Creșterea gradului de conștientizare a comunității islamice printr-o educație bazată pe concepția coranică, care cheamă la iubire și pace, îi va lipsi de toate mijloacele pe liderii radicali care incită la violență musulmani.

Instituirea pe pământ a domniei iubirii și păcii, așa cum a poruncit Dumnezeu, va trimite în mod irevocabil terorismul la coșul istoriei.

Fericirea, dreptatea, bunăstarea economică și starea de bine pot fi atinse numai prin pace și unitate.

Religiile monoteiste propovăduiesc dragostea.

Este timpul ca toată lumea să realizeze că pacea constă în adoptarea unei abordări umane bazată pe morala religiei.

DA IUBIRII
NU URII

Exemple de compasiune, afecțiune și umanitate în istoria Islamului

Pentru a rezuma faptele pe care le-am prezentat până acum, credința Islamului așa cum s-a descris în Coran este o religie a păcii, iubirii și compasiunii. Acest adevăr este acceptat și de mulți istorici și teologi non-musulmani. Unul dintre aceștia este istoricul britanic Karen Armstrong, o fostă călugăriță și un expert în istoria Orientului Mijlociu. În cartea ei *Războiul Sfânt* (eng. Holy War), în care examinează istoria celor trei religii divine, ea face următoarele comentarii:

... Cuvântul “Islam” provine din aceeași rădăcină arabă ca și cuvântul “pace” și Coranul condamnă războiul ca o stare anormală a lucrurilor, opusă voinței lui Dumnezeu ... Islamul nu justifică războiul total, agresiv, de exterminare ... Islamul recunoaște că războiul este inevitabil și, uneori, o obligație pozitivă pentru a pune capăt opresiunii și suferinței. Coranul ne învață că războiul trebuie să fie limitat și că trebuie dus într-un mod cât uman posibil. Mohamed a trebuit să lupte nu numai cu mecca-

nii, ci și cu triburile evreiești din zonă și cu triburile creștine din Siria, care au plănuit o ofensivă împotriva lui în alianță cu evreii. Totuși, acest lucru nu l-a făcut pe Mohamed să-i denunțe pe Oamenii Cărții. Musulmanii au fost forțați să se apere, dar ei nu duceau un “război sfânt” împotriva religiei vrăjmașilor lor. Atunci când Mohamed i-a trimis sclavul eliberat Zaid împotriva creștinilor în fruntea unei armate musulmane, el le-a spus să lupte pentru cauza lui Dumnezeu cu curaj, dar prin metode umane. Ei nu trebuiau să-i molesteze pe preoți, călugări și călugărițe, și nici pe oamenii slabi și neajutorați care nu puteau să lupte. Nu trebuiau să-i masacreze pe civili și nici măcar să taie un singur copac și să dărâme o singură clădire.³

De asemenea, califii care i-au urmat Profetului Mohamed (pfas) au fost foarte preciși în exercitarea justiției. În țările cucerite, atât populațiile indigene, cât și noii veniți au dus o viață în pace și securitate. Abu Bakr , primul calif, a cerut oamenilor săi să adopte o atitudine de justete și compasiune în aceste țări. Toate aceste atitudini au fost în concordanță cu valorile Coranului.

Abu Bakr a dat următoarea comandă armatei, lui înainte de prima expediție siriană:

O, oameni, opriți-vă ca să vă dau zece reguli pentru a le păstra în inimă: Nu comiteți trădare și nici nu vă abateți de la calea cea dreaptă. Nu trebuie să mutilați și nici să ucideți copii, vârstnici sau femei. Nu distrugeți palmierii și nici nu le dați foc și nu tăiați niciun pom roditor. Nu trebuie să ucideți turmele de animale sau cămilele, cu excepția celor pentru sacrificare pentru subzistența voastră. Probabil veți trece pe lângă oameni care s-au dedicat vieții monahale; lăsați-i în pace să-și vadă de viața lor. De asemenea, probabil veți găsi oameni care vă vor oferi mese felurite. Puteți mânca; dar nu uitați să menționați numele lui Dumnezeu.⁴

Omar ibn Al-Khattab, care ia urmat lui Abu Bakr, a fost faimos pentru modul în care a făcut dreptate și a încheiat tratate cu localnicii din țările cucerite. Fiecare dintre aceste înțelegeri s-a dovedit a fi un exemplu de compasiune și dreptate. De exemplu, în declarația sa prin care se acorda protecție creștinilor din Ierusalim și Lod, el a garantat că bisericile nu vor fi demolate și că musulmanii nu se vor închina în biserici în grupuri. Omar a acordat aceleași condiții creștinilor din Betleem.

În timpul cuceririi orașului Medina, declarația de protecție acordată patriarhului nestorian Isho'yab al III-lea (650-660 d.Hr.) a garantat din nou că bisericile nu vor fi demolate și că nicio clădire nu va fi transformată într-o casă sau o moschee.⁵ Cea mai remarcabilă este scrisoarea scrisă de patriarh, episcopului de Fars (Persia) după cucerire, în sensul că în aceasta sunt descrise înțelegerea și compasiunea arătate de către conducătorii musulmani Oamenilor Cărții, cu cuvintele unui creștin:

Arabii, cărora Dumnezeu le-a dat în acest moment guvernarea lumii ... nu persecută religia creștină. Într-adevăr, ei o apără, îi cinstesc pe preoții noștri și pe sfinții Domnului și conferă avantaje bisericilor și mănăstirilor.⁶

Ierusalim, care este sacru pentru musulmani, evrei și creștini, trebuie să fie un loc în care toți credincioșii să-și amintească de Dumnezeu cu bucurie și iubire.

Documentul următor al lui Omar ne arată tipul de înțelegere și conceptul justiției pe care Dumnezeu îl acordă omului, cu condiția ca el să adopte tră-săturile de caracter descrise în Coran:

Aceasta este garanția pe care Umar, robul lui Dumnezeu, comandantul credincioșilor, o acordă locuitorilor din Aelia. El acordă tuturor, fie bolnavi sau sănătoși, siguranță pentru viața lor, bunurile lor, bisericile și crucile lor și pentru tot ceea ce privește religia lor. Bisericile lor nu vor fi schimbate în locuințe și nici distruse și nici acestea și nici privilegiile lor nu vor fi în nici un fel diminuate, nici cruciile locuitorilor și niciunul din bunurilor lor, iar asupra lor nu va fi nicio constrângere în problema credinței lor și niciunul dintre ei nu va fi vătămat.⁷

Toate acestea sunt exemple foarte importante, care dezvăluie modul în care înțeleg adevărații credincioși dreptatea și compasiunea. Într-un verset Dumnezeu poruncește următoarele:

Dumnezeu vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate! Cât de minunat este acest lucru la care vă povățuiește Dumnezeu! Dumnezeu este Cel care Aude Totul [și] Cel care Vede Totul! (Coran, 4:58)

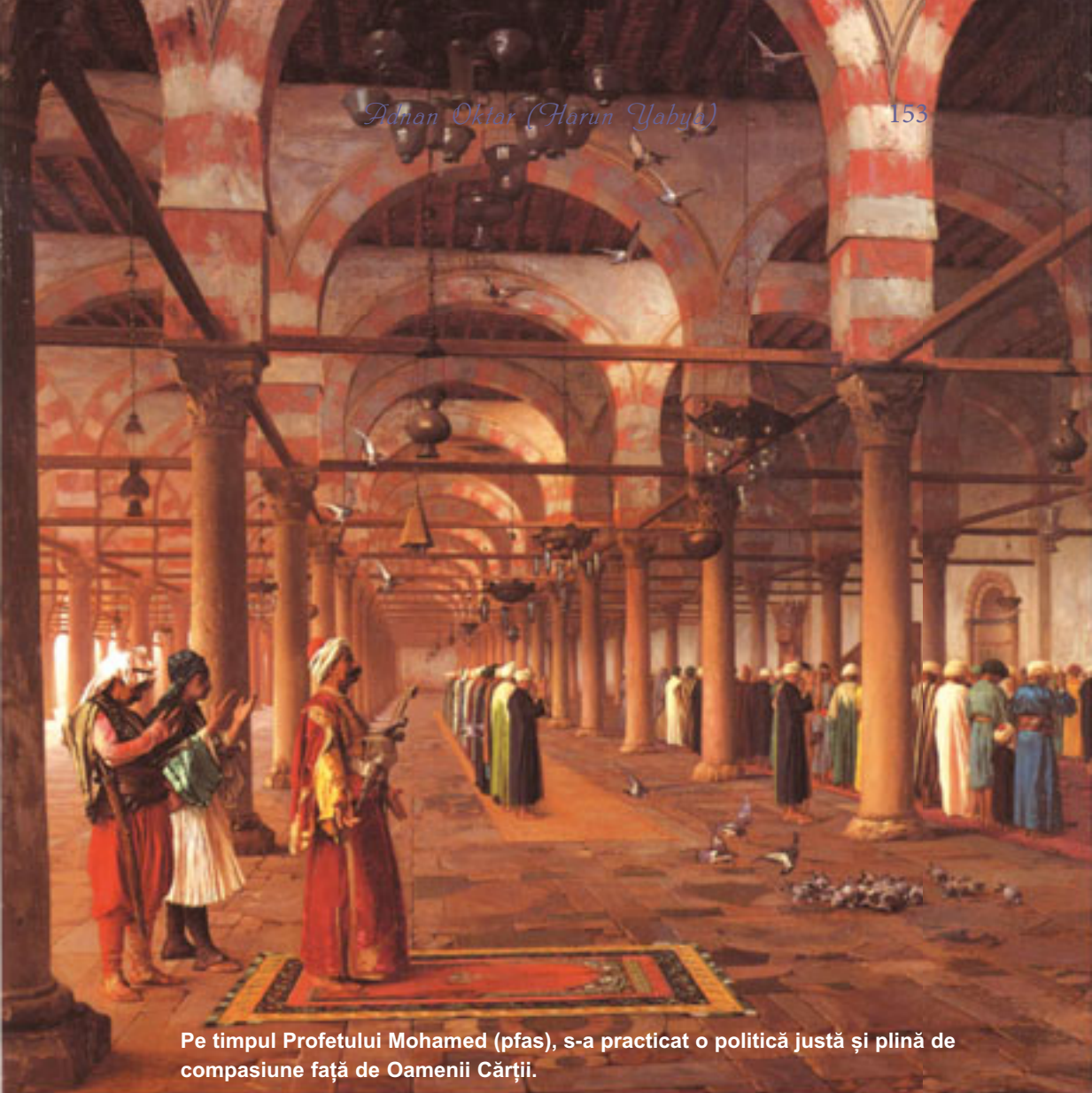
Canon Taylor, unul dintre liderii misionari ai Bisericii Anglicane, exprimă frumusețea revelată de moralitatea islamică într-unul din discursurile sale, după cum urmează:

[Islamul] a relevat dogmele fundamentale ale religiei – cum ar fi: unitatea și măreția lui Dumnezeu, că Dumnezeu este milostiv și just, că Dumnezeu cere ascultare față de voia Lui, resemnare și credință. A proclamat responsabilitatea omului față de o viață viitoare, de o zi a judecării și că peste cei răi o să cadă pedeapsă aspră; și a întărit îndatoririle de rugăciune, milostenie, post și bunăvoință. El dă la o parte virtuțile artificiale, nebuniile și înșelătoriile religioase, sentimentele morale pervertite și subtilitățile verbale ale celor care participă la dispute teologice ... Dă speranță sclavilor, omenirii fraternitate și recunoașterea dovezilor fundamentale ale naturii umane.⁸

Afirmația falsă că oamenii din țările cucerite s-au convertit la Islam sub amenințare a fost, de asemenea, infirmată de cercetătorii occidentali, iar dreptatea și atitudinea plină de compasiune a musulmanilor a fost confirmată. L.Browne, un cercetător occidental, exprimă această situație în următoarele cuvinte:

De altfel, aceste fapte bine stabilite elimină ideea atât de des întâlnită în scrierile creștine, conform căreia, musulmanii, oriunde s-au dus, au forțat oamenii să accepte Islamul sub amenințarea sabiei.⁹

În cartea sa *Perspectivele Islamului*, Browne continuă să spună că motivul real din spatele cuceririlor musulmanilor a fost frăția Islamului. Marea majo-

Pe timpul Profetului Mohamed (pfas), s-a practicat o politică justă și plină de compasiune față de Oamenii Cărții.

ritate a administratorilor musulmani care au domnit peste ținuturile musulmane de-a lungul timpului au continuat să trateze membrii altor religii cu cea mai mare compasiune și respect. În interiorul granițelor tuturor statelor islamice, atât evreii, cât și creștinii trăiau în condiții de siguranță și s-au bucurat de libertate.

De asemenea, domnia Turcilor Selgiucizi și cea a Imperiului Otoman au fost marcate de dreptate și compasiune, conform perspectivei Islamului. În cartea sa, *Propovăduirea Islamului*, Thomas Arnold explică dorința creștini-

Imperiul Otoman, un stat musulman, a acordat supușilor săi libertate religioasă. Astfel, în provinciile otomane exista un mozaic multi-cultural pașnic. Statul și-a protejat cetățenii săi în conformitate cu învățătura morală musulmană, asistându-i pe săraci indiferent de religia practică.

lor de a intra sub dominația selgiucizilor datorită acestei atitudini:

De asemenea, același sentiment de securitate a vieții religioase sub dominația musulmană i-a făcut pe mulți dintre creștinii din Asia Mică, cam în același timp, să salute apariția turcilor selgiucizi și să-i considere ca eliberatori ai lor ... În timpul domniei lui Mihail VIII (1261-1282), turcii erau adesea invitați să ia în stăpânire orașele mai mici din interiorul Asiei Mici de către locuitorii acestora, ca să scape de

tirania imperiului; și de multe ori, atât bogații, cât și săracii au emigrat în teritoriile stăpânite de turci.¹⁰

Malik Shah, conducătorul Imperiului Islamic Selgiuc la momentul de apogeu al acestuia, i-a abordat pe locuitorii din ținuturile cucerite cu multă compasiune și dreptate și, astfel, aceștia și-au amintit de el cu respect și dragoste. Toți istoricii obiectivi se referă în lucrările lor la dreptatea și compasiunea lui Malik Shah. De asemenea, compasiunea sa a dus la nașterea unor sentimente de iubire față de el în inimile Oamenilor Cărții. Din acest motiv, fără precedent în istorie, multe orașe au intrat sub dominația lui Malik Shah din propria lor voință. De asemenea, Sir Thomas Arnold îl menționează pe Odo de Diogilo, un călugăr din St. Denis, care a participat la a doua cruciadă în calitate de capelan privat al lui Ludovic al VII-lea și care se referă în memoriile sale la justiția administrată de către musulmani, indiferent de apartenența religioasă a supușilor. Pe baza istorisirii grafice a lui Odo de Diogilo, Sir Thomas Arnold scrie:

Situația supraviețuitorilor ar fi fost complet fără speranță, dacă vederea suferinței lor nu ar fi înmuiat inimile Mohamedanilor, [îndemnându-i] la milă. Ei i-au îngrijit pe bolnavi și i-au ajutat pe cei săraci și înfometați cu larghețe (dărnicie, generozitate). Unii chiar au cumpărat bani francezi pe care grecii i-au obținut de la pelerini prin forță sau viclenie și i-au distribuit cu generozitate printre cei nevoiași. Atât de mare a fost contrastul dintre tratamentul blând pe care pelerinii l-au primit de la [ei] și cruzimea coreligionarilor lor, grecii, care i-au supus la muncă forțată, i-au bătut și i-au jefuit de pușinul pe care încă îl mai aveau, că mulți dintre ei au îmbrățișat în mod voluntar credința eliberatorilor lor. După cum vechiul cronicar [Odo de Diogilo] spune: “Evitându-i pe coreligionarii lor care au fost atât de cruzi cu ei, s-au dus în siguranță în rândul celor necredincioși care au avut milă de ei, și, după cum am auzit, mai mult de trei mii s-au alăturat turcilor atunci când aceștia s-au retras.”¹¹

Aceste afirmații ale istoricilor arată că administratorii musulmani care au adoptat cu adevărat moralitatea Islamului au condus întotdeauna cu compasiune și dreptate. De asemenea, istoria Imperiului Otoman, care a condus provincii pe trei continente, timp de secole, abundă în exemple de justiție dreaptă.

Modul în care evreei s-au stabilit în ținuturile otomane în vremea sultanului Baiazid al II-lea, după ce au fost masacrați și exilați din regatele catolice a Spaniei și Portugaliei, este un foarte bun exemplu de compasiune pe care moralitatea islamică o aduce cu ea. Monarhii catolici, care conduceau o mare parte din Spania la momentul respectiv au pus o presiune mare pe evreei care au locuit anterior în pace sub dominația musulmană în Andaluzia. În timp ce musulmanii, creștinii și evreei au fost capabili să trăiască împreună în pace în Andaluzia, monarhii catolici au încercat să forțeze întreaga țară să devină creștină, și au declarat război musulmanilor în timp ce pe evrei i-au asuprit. Ca rezultat, ultimul conducător musulman din regiunea Granada, din sudul Spaniei, a fost înlăturat în 1492. Musulmanii au fost supuși unui masacru teribil, iar acei evrei care au refuzat să-și schimbe religia au fost trimiși în exil.

Un grup din acești evrei fără patrie a căutat adăpost în Imperiul Otoman, iar statul le-a permis să facă acest lucru. Flota otomană, sub comanda lui Kemal Reis, i-a adus pe evreei exilați și pe acei musulmani care au supraviețuit masacrului în provinciile otomane.

Sultanul Baiazid al II-lea a intrat în istorie ca unul dintre cei mai pioși credincioși, iar în primăvara lui 1492 i-a colonizat pe acești evrei care fuseseră expulzați din Spania în anumite părți ale imperiului său, în jurul orașului Edirne și în Tesalonic, din Grecia de astăzi. Cei mai mulți dintre cei 25.000 de evrei turci care trăiesc în Turcia de astăzi sunt urmașii acelor evrei spanioli. Ei practică religia și obiceiurile lor, pe care le-au adus din Spania în urmă cu aproximativ 500 de ani și continuă să trăiască în cel mai conforta-

În 1492, evreii care au refuzat să se convertească la creștinism au fost exilați din Spania, de către Regele Ferdinand și Regina Isabella (stânga). Evreii au fost acceptați de către Imperiul Otoman, un paradis al dreptății și compasiunii islamice.

bil mod posibil, cu propriile lor școli, propriile spitale, cămine de bătrâni, asociații culturale și ziare. În aceeași măsură în care aceștia sunt comercianți și oameni de afaceri, comunitatea lor are reprezentanți în numeroase profesii, din domeniile tehnice până la publicitate, cu cercuri intelectuale care se dezvoltă din ce în ce mai mult. În timp ce comunitățile evreiești din multe țări din Europa au au fost expuse timp de secole la teama de atacuri rasiste antisemite, cele din Turcia au trăit în pace și securitate. Acest singur exemplu este suficient pentru a demonstra compasiunea pe care Islamul o aduce cu el și modul în care înțelege conceptul de justiție.

Compasiunea și afecțiunea afișate de sultanul Baiazid al II-lea se aplică tuturor sultanilor otomani. Atunci când Sultanul Mehmet Cuceritorul a cucerit Istanbulul, el a permis creștinilor și evreilor să trăiască liber acolo. André Miquel, cunoscut pentru lucrările valoroase pe care le-a scris despre

Sultanul Baiazid al II-lea a fost un musulman devotat. El i-a primit pe evreii care au fugit de persecuția spaniolă și le-a dat libertatea de a-și practica religia lor în ținuturile musulmane.

practicile juste și pline de compasiune ale musulmanilor și ale lumii islamice, spune:

Comunitățile creștine au trăit într-o stare de administrare bună de care nu au beneficiat în timpul perioadelor bizantine și latine. Ele nu au fost supuse niciodată unor persecuții sistematice. Dimpotrivă, imperiul și mai ales Istanbulul a devenit un refugiu pentru evreii spanioli care au fost torturați. Oamenii nu au fost niciodată islamizați cu forța; mișcările de islamizare au avut loc ca urmare a unor procese sociale.¹²

De asemenea, ne-musulmanilor li s-au acordat mai multe drepturi și în statele islamice pre-otomane. Profesorul de Religie și Relații Internaționale John L. Esposito, de la Universitatea Georgetown, descrie modul în care evre-

Sultanul Mehmet Cuceritorul a acordat multe concesi Patriarhiei. Sub dominația turcă, patriarhul s-a bucurat de autonomie pentru prima dată în istorie. În imagine îl vedem pe Sultanul Mehmet Cuceritorul primindu-l pe Patriarh.

ii și creștinii care au intrat sub administrarea statelor musulmane au beneficiat de o înțelegere extraordinară:

Pentru mai multe populații non-musulmane din teritoriile bizantine și persane deja aservite conducătorilor străini, stăpânirea islamică a însemnat mai degrabă o schimbare de conducători, de multe ori cei noi dând dovadă de mai multă flexibilitate și toleranță, decât o pierdere a independenței. Multe dintre aceste populații s-au bucurat de o mai mare autonomie locală și de multe ori au plătit impozite mai mici ... Islamul s-a dovedit o religie mai tolerantă, oferind o mai mare libertate religioasă pentru evreii și creștinii indigeni.¹³

A decorative golden column with intricate carvings is positioned on the left side of the page. At the top, there is a golden banner with a textured, shimmering surface. In the bottom left corner, there is a large, light-colored flower with several petals and a yellow center, along with a green leaf. The background is a plain, light color.

*Cei care cred și nu amestecă
puritatea credinței lor cu nedreptatea,
aceia sunt în siguranță...*
(Coran, 6:82)

ADEVĂRATA FAȚĂ A TERORIȘTILOR CARE ACȚIONEAZĂ ÎN NUMELE RELIGIEI

Toate aceste exemple arată că organizarea unor acte de teroare împotriva unor oameni nevinovați este cu totul împotriva Islamului și nici un musulman care ia ca ghid versetele din Coran și practicile Profetului Mohamed (pfas) nu ar putea comite vreodată astfel de infracțiuni. Din contră, musulmanii sunt responsabili pentru stoparea acestor oameni, adică să îndepărteze “răul de pe pământ” și să aducă pacea și securitatea tuturor oamenilor din întreaga lume.

Nu este posibil să vorbim despre “teroare Creștină”, “teroare Evreiască” sau “teroare Islamică”. Într-adevăr, o examinare a motivațiilor autorilor acestor acte, indiferent de credința lor, arată că terorismul în cauză nu este un fenomen religios, ci unul social.

Cruciații: barbarii care și-au călcat propria lor religie

Așa cum s-a menționat anterior, adevăratul mesaj al unei religii sau a unui sistem de credințe poate fi făcut uneori de propriii săi pseudo-adeși. Cruciații, a căror perioadă constituie un episod întunecat din istoria Creștinismului, sunt un exemplu de astfel de distorsiune.

Cruciații erau Creștini Europeni care au efectuat expediții începând cu sfârșitul secolului al 11-lea pentru a recupera Țara Sfântă (Palestina și zona înconjurătoare) de la musulmani. Ei au pornit cu un așa-numit scop religios, dar au pustiit fiecare acru de teren pe unde au ajuns și au intrat răspândind frica oriunde s-au dus. De-a lungul călătoriei lor au supus civili la execuții în masă și au jefuit multe orașe și sate. Cucerirea de către ei a Ierusalimului, unde musulmanii, evreii și creștinii trăiau în pace sub dominație islamică, a devenit scena unei vărsări de sânge imense. I-au masacrat pe toți musulmanii și evreii din oraș, fără milă.

Conform unui istoric, **“I-au omorât pe toți Sarazinii și Turcii pe care i-au găsit... fie bărbat sau femeie.”**¹⁴ Unul dintre cruciați, Raimond de Agui-les, martor ocular, s-a lăudat cu aceste violențe:

*Minunate lucruri s-au văzut. Unii din oamenii noștri (iar acest lucru a fost mai milostiv) le tăiau capul inamicilor lor; alții trăgeau în ei cu săgeți, astfel încât cădeau din turnuri; alții îi torturau mai mult timp aruncându-i în foc. **Pe străzile orașului se vedeau grămezi de capete, mâini și picioare.** Trebuia să-ți croiești drum peste corpurile de oameni și cai. Dar acestea au fost nimic, în comparație cu ceea ce s-a întâmplat la Templul lui Solomon, un loc în care în mod normal se cântă slujbe... în Templul lui Solomon și în porticulul său, **călăreților le ajungea sângele până la genunchi și la căpăstrul cailor.***¹⁵

*În două zile, armata Cruciaților a omorât 40.000 de Musulmani în modul barbaric descris mai sus.*¹⁶

Barbaria Cruciaților a fost atât de excesivă încât, în timpul celei de-a Patra Cruciade, aceștia au jefuit Constantinopolul (Istanbulul de azi), un oraș Creștin, și au furat obiectele din aur din biserici.

Desigur, toată această barbarie a fost cu totul împotriva esenței Creștinismului. Creștinismul, conform Evangheliei, este un **“mesaj al dragostei”**. În Evanghelia după Marcu Profetul Iisus (pfas) le-a spus adeptilor **“Iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei ce vă prigonesc”** (Marcu, 5:44). În evanghelia după Luca, se spune că Profetul Iisus (pfas) a spus, **“iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.”** (Luca, 6:29) Niciunde în Evangheliile nu există nicio referire la legitimitatea violenței; astfel, uciderea unor oameni nevinovați este de neimaginat. În Biblie se poate găsi conceptul de “uciderea celui nevinovat”; dar numai în încercarea crudului rege Irod de-a-l omori pe Profetul Iisus (pfas), în timp ce era copil.

Dacă creștinismul este o religie bazată pe iubire care nu poate găzdui nicio formă de violență, cum de-au înfăptuit Cruciații Creștini unele dintre cele mai violente fapte din istorie? Motivul principal pentru aceasta a fost fap-

tul că Cruciatații erau constituiți în principal din oameni ignorați. Aceste mase, care nu știau aproape nimic despre religia lor, care probabil nu au citit sau nici măcar nu au văzut niciodată Biblia în viața lor, și pentru care în cea mai mare parte valorile morale ale Bibliei erau complet necunoscute, au fost împinse în barbarie cu sloganurile Cruciataților îndocrinante care au prezentat această violență în mod fals ca fiind “Voia lui Dumnezeu”. Folosind această metodă frauduloasă, mulți au fost încurajați să comită fapte îngrozitoare strict interzise de Dumnezeu.

Merită menționat faptul că în acea perioadă, Creștinii din Est – locuitorii Bizanțului, de exemplu – care erau din punct de vedere cultural mult mai avansați decât Creștinii din Vest, au îmbrățișat valori mult mai umane. Atât înainte, cât și după cuceririle Cruciataților, Creștinii Ortodocși au reușit să trăiască împreună cu Musulmanii. Conform lui Terry Jones, comentatorul BBC, odată cu retragerea Cruciataților din Orientul Mijlociu, “viața civilizată a început din nou și membrii celor trei religii monoteiste au revenit la coexistența pașnică.”¹⁷

Exemplul Cruciărilor indică un fenomen general. Cu cât adepții unei ideologii sunt mai necivilizați, mai subdezvoltați intelectual și mai ignoranți, cu atât este mai mare probabilitatea ca ei să recurgă la violență. Acest lucru este valabil și pentru ideologii care nu au nimic de a face cu religia. Toate mișcările comuniste din întreaga lume sunt predispuse la violență. Cu toate acestea, cel mai sălbatic și mai însetat de sânge dintre acestea a fost regimul Khmerilor Roșii din Cambodgia. Acest lucru s-a întâmplat din cauza faptului că ei erau cei mai ignoranți.

În același mod, oamenii ignoranți pot susține orice idee adoptând violența până la punctul nebuniei, astfel aceștia pot implica, de asemenea, violența în religiile Divine, care sunt absolut opuse violenței. La fel ca în lumile creștină și evreiască, în lumea islamică au avut loc astfel de situații și încă mai au loc și astăzi.

Este esențial să ne referim la caracterul Beduinilor din timpul Profetului (pfas), pentru a înțelege adevărata față a celor care comit acte de teroare în numele religiei:

Creștinismul este o religie bazată pe dragoste, dar Cruciății au realizat unele dintre cele mai violente fapte din istorie. Aceste mase, care nu știau aproape nimic despre religia lor, și care, probabil, nu au citit nicio dată în viața lor Biblia, au fost conduse în barbarie cu sloganuri îndocrinante care au prezentat în mod fals această violență ca fiind "Voia lui Dumnezeu".

Caracterul beduin în Coran

În perioada Profetului Mohamed (pfas), existau două structuri sociale de bază în Arabia. Orașenii și Beduinii (arabii din deșert). În orașele arabe a înflorit o cultură sofisticată. Relațiile comerciale au creat o legătură a orașelor cu lumea exterioară, fapt ce a contribuit la formarea bunelor maniere printre arabii care locuiau în orașe. Ei au rafinat valori estetice, au îmbrățișat literatura și în special poezia. Pe de altă parte, arabii din deșert erau triburi nomade care trăiau în deșert și care aveau o cultură foarte brută. Nu au cunoscut deloc artele și literatura, cei mai mulți dintre ei dezvoltând un caracter nerafinat.

Islamul s-a născut și s-a dezvoltat printre locuitorii Meccăi, cel mai important oraș din peninsulă. Totuși, pe măsură ce Islamul s-a răspândit în restul peninsulei, toate triburile din Arabia l-au îmbrățișat. Desigur, printre aceste triburi s-au aflat și Beduinii, care erau într-un anume fel problematici: fondul lor cultural i-a împiedicat pe unii dintre ei să înțeleagă profunzimea și spiritul nobil al Islamului. Despre aceasta, Dumnezeu afirmă următoarele într-un verset:

Beduinii sunt mult mai împietriți în necredința și fățarnicia lor și mai îndreptății să nu cunoască perceptele pe care Dumnezeu le-a revelat Trimisului Său. Iar Dumnezeu este Atoateștiutor, Înțelept. (Coran, 9:97)

Unii dintre Beduinii care erau “mult mai împietriți în necredința și fățarnicie” și predispuși să nu asculte poruncile lui Dumnezeu, au devenit parte a comunității Islamului în timpul Profetului (pfas). Dar în perioadele următoare, din cauza interpretărilor și atitudinilor greșite, unii dintre aceștia au dat naștere unor mișcări incompatibile cu valorile morale ale Islamului.

Secta denumită “Kharigiții” care a rezultat din rândul Beduinilor a fost un exemplu. Trăsătura cea mai distinctivă a acestei secte perverse (care a fost denumită “Kharigiții”, literalmente “cei care au ieșit”, deoarece ei au deviat

A photograph showing a person riding a brown horse through golden sand dunes. The rider is wearing dark clothing and a cap. The horse is in motion, kicking up sand. The dunes are smooth and have fine ripples on their surface. The lighting is warm, suggesting a sunset or sunrise.

Pe timpul Profetului Mohamed (pfas) beduinii erau triburi nomade din deșert. Din cauza condițiilor dure în care au trăit, au ajuns să aibă o cultură dură și aspră.

puternic de la practicile Sunite), a fost natura lor sălbatică și fanatică. “Kharigiții”, care au înțeles prea puțin din esența Islamului sau din virtuțile și valorile Coranului, au purtat războaie împotriva tuturor celorlalți Musulmani bazându-și războaiele pe câteva din versetele Coranului pe care le-au interpretat în mod distorsionat. Mai mult, ei au întreprins “acte de terorism”. Hazrat Ali (pfas), care a fost unul dintre cei mai apropiați însoțitori ai Profetului (pfas) și care a fost descris ca “poarta orașului cunoașterii” a fost asasinat de un Kharigit.

Cu alte cuvinte, așa cum Cruciații au distorsionat și au interpretat în mod greșit Creștinismul ca pe o învățătură a brutalității, unele grupuri pervertite ce au apărut în lumea Islamică au interpretat greșit Islamul și au apelat la brutalitate. Ceea ce au în comun aceste secte și Cruciații este ignoranța, natura lor nerafinată, incultura și lipsa adevăratei înțelegeri a religiei lor. Violența la care au apelat a rezultat din această lipsă de înțelegere și nu din religia pe care ei au clamat că au îmbrățișat-o. Ei nici măcar nu știau izvoarele de bază ale religiei lor și acționau pe baza credințelor superstițioase pe care le-au inventat.

Este complet greșit să se creadă că caracterul Beduin a fost limitat în timp și nu mai există. Astăzi, prezența oamenilor cu același caracter este notabilă. Acești oameni, care nu plac pe nimeni altcineva decât pe ei însăși sau pe grupul din care fac parte, și care încearcă să descrie utilizarea violenței împotriva celor care nu împărtășesc credința lor ca fiind o cerință religioasă, găzduiesc numeroase erori logice. Denunțarea oamenilor ca fiind necredincioși și interpretările eronate a legii talionului asupra acestora sunt astfel de exemple.

Raționamentul corupt al celor care au vărsat sânge în numele Islamului

În lumea Islamică, unii Musulmani care cred în același Dumnezeu, care îl acceptă pe Profetul Mohamed (pfas) ca trimisul Său și Coranul ca adevărata Carte se acuză unii pe alții de separarea de credință și de infidelitate și seucid unii pe alții. Omorârea în masă a šiitilor și distrugerea moscheilor šiite care au avut loc recent au atras atenția asupra devianței radicale în lumea Islamică. Atacurile unor grupuri šiite împotriva sunniților în unele regiuni, cum ar fi în Irak, au contribuit, de asemenea, la această imagine: Cu toate acestea, această stare de spirit sângeroasă nu se limitează numai la aceste organizații radicale, și nici nu este o boală nouă.

Responsabili pentru acei musulmani uciși în Egipt, numai pentru că erau Șiiti, sau pentru cei uciși și târâți pe străzile din Irak, numai pentru că erau Suniți, sunt hotărârile sau fatwalele (sentințele) emise de unii așa-numiți savanți care pretind că vorbesc în numele Islamului. Acești așa-numiți savanți vorbesc în moscheile lor sau apar pe canalele de televiziune și atrag în această brutalitate, prin fatwalele lor, în majoritate oameni ignoranți. În Orientul Mijlociu, acest concept eronat de religie bazată pe superstiții se întâlnește în lupta acerbă dintre Șiiti și Suniții din cadrul aceleiași țări. Între timp, de asemenea, ele sunt întâlnite și în războaiele sectare între țări, care sunt purtate prin intermediul unor grupuri și organizații interpușe. Bineînțeles că actele de violență comise de către aceste grupuri sunt greșite. Dar această greșală nu poate fi corectată fără o revenire la Coran, esența credinței.

Denunțarea oamenilor ca necredincioși

Acest spirit nemilos al dezbinării, consideră vărsarea sângelui celui nevinovat ca un “act de adorare”, refuză să acorde dreptul la viață celor care nu aderă la propria lor înțelegere a credinței și provoacă răspândirea acestei tulburări care varsă neîncetat sânge în țările Islamice. Una dintre problemele de la baza acestei ideologii deviante este numită “takfir”:

“Takfir” înseamnă declararea unei persoane [sau a unui grup] ca necredincioasă (kafir), acuzând-o de separarea de credința Islamică. În cazul în care grupurile menționate ca “takfiri” ajung la acest verdict cu privire la o per-

Kuwait (bombardamentul Moscheii Imam Ja'far as-Sadiq)

Atac asupra unei moschei în Yemen

Masacrul de la Camp Speicher, unde au fost uciși circa 1.700 de cadeți șiiți ai Forțelor Aeriene Irakiene

soană sau un grup, de asemenea, ei declară că este obligatoriu ca acești oameni să fie uciși, în conformitate cu modul lor de înțelegere bigot, ne-islamic, bazat pe superstiții. Cu toate acestea, în Coran, Dumnezeu nu acordă niciunei ființe umane dreptul de a respinge sau de a nu accepta adeziunea cuiva la Islam. Pe de altă parte, chiar și în cazul în care o persoană servește conform credinței sale păgânismului, pedeapsa ei o va decide Dumnezeu.

Și pentru orice lucru ați fi cu neînțelegere, judecata asupra lui se află la Dumnezeu... (Coran, 42:10)

... Judecata nu este decât la Dumnezeu! El v-a poruncit să nu-L adorați decât pe El! Aceasta este religia cea dreaptă, însă cei mai mulți oameni nu știu. (Coran, 12:40)

În zilele noastre, unele grupuri Sunite îi declară pe Șiiți necredincioși în timp ce la rândul lor Șiiți îi declară pe Suniți drept necredincioși. Vedem că își menționează numele unul altuia cu ură, că nu se roagă împreună și că în multe regiuni se ucid unul pe altul într-o luptă aprigă. Argumentarea takfirului care a intrat în religia Islamului nu se regăsește în Coran; această seditiu-

În zilele noastre, unele grupuri sunnite îi declară pe șiiți necredincioși în timp ce șiiții îi declară pe suniți necredincioși. Noi vedem că ei nu se roagă împreună. Cu toate acestea, logica takfirului (excomunicării) care a intrat în religia islamică, nu se regăsește în Coran.

ne (răzvrătire) se bazează pe așa-numitul hadis cunoscut sub numele de “al-Firqat al-Najiyah” (Secta Salvată) atribuit Profetului nostru (pfas). Cea mai des citată parte a acestui hadis fals - una care face parte din diferite relatări, dar nu are niciun fundament în versetele din Coran - este următoarea:

“Națiunea mea se va împărți în șaptezeci și trei de secte, dintre care toți vor fi în Iad cu excepția unui singur grup: ceea ce Eu și Însoțitorii mei urmează.”

Acest raționament apare în diferite relatări cu diverse adăugiri sau lipsuri. De exemplu, în at-Tirmidhi nu se menționează “dintre care toți vor fi în Iad cu excepția unui singur grup”. În Hakim, acest hadis este relatat foarte pe scurt spunând, “**Națiunea mea se va împărți în șaptezeci și trei de secte; cea mai mare parte va acționa pe cont propriu și va considera ceea ce este legiuit drept nelegiuit, și va considera ceea ce este nelegiuit drept legiuit.**” (Al-Mustadrak, 4/430)

Dezintegrarea și fragmentarea care se vede în lumea Islamică este rezultatul unui mod de gândire care nu găsește Coranul ca fiind suficient și încercă să înfăptuiască o formă diferită a Islamului prin superstiții, bigotism, hadisuri și tradiții fabricate. În loc să urmeze exemplul musulmanilor din timpul Profetului Mohamed (pfas), astfel de grupuri bigote și fanatice concep propriile lor născociri despre ceea ce este legiuit și nelegiuit și cred numai în propriile lor conjecturi(supoziții); ei îi declară pe ceilalți musulmani care practică Islamul într-un mod diferit drept apostatați. Cu toate acestea, Dumnezeu a interzis destul de clar în Coran motivele pentru un astfel de mod de gândire:

O, voi cei care credeți! Dacă purcedeți la luptă pe Calea lui Dumnezeu, luați bine seama și nu spuneți aceluia care vă dă vouă binețe [cu Es-salamu ‘aleikum (Pace)]: “Tu nu ești credincios!”, râvnind voi la bunurile acestei vieți lumești, căci Dumnezeu are prăzi multe. Așa ați fost voi mai înainte, dar Dumnezeu v-a binecuvântat cu harul Lui. ...
(Coran, 4:94)

În hadisele de încredere , se vede că Profetul nostru (pfas) i-a învățat pe Musulmani să evite să se acuze unul pe celălalt de necredință:

... cel ce numește pe oricine drept necredincios sau dușman al Domnului, și de fapt nu este așa, acest lucru va cădea asupra lui. (Sahih Muslim, Cartea 1, Hadisul 118)

... a blestema un credincios este ca și cum l-ai ucide, și oricine acuză un credincios de necredință, este ca și cum l-ar fi omorât.” (Sahih Bukhari, Cartea 73, Hadisul 126)

Oricine se roagă ca noi și privește la Qibla noastră și mănâncă animalele noastre sacrificate este un musulman și se află sub protecția lui Dumnezeu și a Apostolului Său. Așa că nu-L trăda pe Dumnezeu prin trădarea celor care sunt în protecția Sa. (Sahih Bukhari, Cartea 8, Hadisul 386)

Orice persoană care l-a numit pe fratele său: O necredinciosul (de fapt, a înfăptuit un act prin care această necredință) se va întoarce la unul dintre ei. Dacă ar fi fost așa, după cum a afirmat (atunci necredința omului a fost confirmată, dar dacă nu era adevărat), atunci s-a întors la el (la

omul care l-a etichetat pe fratele său Musulman). (Sahih Muslim, Cartea 1, Hadisul 117)

Când un om îl numește pe fratele său necredincios, se întoarce (cel puțin) la unul dintre ei. (Sahih Muslim, Cartea 1, Hadisul 116)

În timpul Profetului Mohamed (pfas) au existat ipocriți, cei care nu au avut credință în inimile lor și au deviat de la calea dreaptă: Dumnezeu ne-a informat în multe versete din Coran că au existat oameni care nu erau mulțumiți de judecata Profetului (pfas), care au afișat anomalii în conduita și moralitatea lor și chiar și unii care s-au ascuns în necredință. Cu toate acestea, Profetul nostru (pfas) a continuat comunicarea religioasă și a depus eforturi pentru a întări credința fiecăruia, fără excepție, și niciodată nu i-a acuzat de necredință. Nu este posibil ca un slujitor al lui Dumnezeu să judece orice persoană cu privire la credința lui sau să-l pedepsească pe baza acesteia.

Dumnezeu ne informează că cearta între musulmani sau disputa între aceștia este o greșeală pentru care va da socoteală în viața de apoi:

Tu nu ești răspunzător cu nimic pentru aceia care și-au fărâmițat religia lor în secte. Soarta lor depinde numai de Dumnezeu. Și apoi El Le va vesti ceea ce au făcut. (Coran, 6:159)

În Coran suntem informați că musulmanii trebuie să fie uniți, că trebuie să trăiască ca frații, că trebuie să fie nedespărțiți, că trebuie să fie prieteni, că trebuie să păstreze rândurile precum zidurile bine construite și că nu trebuie să se certe:

Să fiți supuși lui Dumnezeu și Trimisului Său și nu vă certati, ca să nu pierdeți și să nu piară forța voastră! Și fiți răbdători, căci Dumnezeu este bun cu cei răbdători! (Coran, 8:46)

Nu fiți asemenea acelor care s-au scindat și au fost cu neînțelegere după ce le-au venit semnele limpezi, căci aceia vor avea parte de chin cumplit! (Coran, 3:105)

În loc să contribuie la unitatea Musulmanilor, cei care fac declarații de separare și de ură sau dau fatwa prin care îi declară pe alții ca fiind necredincioși incită Musulmanii la violență și vărsare de sânge. Cei care poartă așa-zisul jihad împotriva fraților lor Musulmani în baza declarațiilor conducătorilor sectelor lor se află într-o eroare gravă, pe care nu o vor putea explica în viața viitoare. Dumnezeu poruncește să se facă pace între Musulmani după cum urmează:

Dreptcredincioșii sunt frați. Deci împăcați-i pe cei doi frați ai voștri și fiți cu frică de Dumnezeu! Poate că veți afla îndurare! (Coran, 49:10)

Interpretarea greșită a Qisas (legea talionului)

Poruncile din Coran sunt menite să elimine pedepsele arbitrate care rezultă din răzbunare și ranchiună personală, evenimente comune în societatea arabă din timpul Profetului Mohamed (pfas). Principiul de descurajare prevalent în întregul Coran este, de asemenea, vizibil în porunca “qisas” și protejează viața prin prevenirea și eliminarea crimei:

“O, voi cei care credeți, v-a fost prescris talionul pentru cei uciși: slobod pentru slobod, rob pentru rob, muiere pentru muiere. Iar celui căruia i s-a iertat din partea fratelui său ceva, i se arată bunăvoință, iar despăgubirea se îndeplinește după cuviință. Aceasta este o ușurare de la Domnul vostru și o îndurare, iar cel care mai vatămă după aceea va avea parte de osândă dureroasă. (Coran, 2:178)

Ceea ce este important în acest verset cu privire la legea talionului este faptul că încurajează iertarea și grațierea, și ne spune că acestea sunt forme mai bune de comportament. În acest sens, există în schimb pentru noi viață.

Există anumite cerințe pentru răzbunare, în ceea ce privește modul de aplicare a acesteia - și de către cine precum și împotriva cui. În Coran, Dumnezeu explică faptul că cei care au dreptul la represalii sunt “rudele apropiate”:

Și nu luați sufletul pe care Dumnezeu l-a socotit oprit, decât pe drept! Dacă cineva a fost omorât pe nedrept, atunci dăm Noi putere celui mai înrudit cu el, însă acesta să nu se întreacă în omor... (Coran, 17:33)

În plus față de aceasta, așa cum se explică în Coran 5:178, rudele apropiate menționate anterior au opțiunea de a renunța la răzbuna-

re și de a cere compensații, fapt care favorizează iertarea. Într-un alt verset, Dumnezeu explică faptul că este de preferat iertarea:

Răsplata pentru un rău este un rău deopotrivă cu el. Însă răsplata aceleia care iartă și caută împăcare se află la Dumnezeu. El nu-i iubește pe cei nelegiuiți! (Coran, 42:40)

Așa cum se vede clar în versetele din Coran, cea mai bună atitudine este iertarea și corectarea. Se explică faptul că acest tip de comportament a fost favorizat de Dumnezeu chiar și înainte de Islam:

Și Noi am prescris, pentru ei, în ea [Tora]: suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, nas pentru nas, ureche pentru ureche, dinte pentru dinte și rănila după legea talionului. Dacă, însă, cineva renunță la aceasta în semn de milostenie, ea va fi ispășire pentru el. Iar aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Dumnezeu, aceia sunt nelegiuiți. (Coran, 5:45)

În viziunea Coranului, este greșit să răspunzi răului cu rău

Atunci când liderii organizațiilor teroriste care abuzează de religia Islamului, sau clerul care caută să-i legitimeze, sunt întrebați de ce emit fatwa care să permită astfel de masacre și atentate sinucigașe, ei spun că este o răzbunare pentru atacurile asupra Musulmanilor. Este adevărat că Musulmanii au fost masacrați în diferite părți ale lumii, nedreptățiți, oprimați și tratați incorect; cu toate acestea, Dumnezeu interzice să se răspundă la tiranie cu tiranie. Modul în care iertarea este recomandată în poruncile cu privire la legea talionului este o reflectare a acestui fapt.

În viziunea Islamului, vina este personală, iar răzbunarea nu trebuie aplicată pe baza unor sentimente arbitrate de vendetă

Dumnezeu interzice nelegiuirea în Coran. Mai mult decât atât, Islamul afirmă principiul “individualității crimei.” Bombardarea populației, atacarea oamenilor indiferent dacă ei sunt civili nevinovați, copii, femei sau bătrâni nu

este altceva decât o crimă pură. De asemenea, omorârea oamenilor pur și simplu din cauza naționalității, credinței, sau sectei lor sau răzbunarea pe baza unor astfel de motive este complet împotriva Islamului. Să te superi pe opresiunea conducătorilor unei țări și să desfășori atacuri teroriste împotriva oamenilor nevinovați ai acelei țări este contrar Coranului.

Conform legii războiului în Islam acesta trebuie să fie drept, și purtat întotdeauna cu scopul de a stabili pacea, compromisul și iertarea. Obiectivul este de a asigura întotdeauna continuitatea vieții pentru sine, cât și pentru alții. Din aceste motive, principiul “răzbunării” pe care Dumnezeu l-a permis doar ca un principiu de descurajare a uciderii deliberate, și numai în baza anumitor restricții și condiții, și în detrimentul căruia ar trebui aleasă iertarea, nu poate fi aplicat împotriva unor persoane sau societăți pe baza unor gânduri personale de vendetă.

Poruncile din Coran sunt foarte clare, dar existența unor oameni care caută să perpetueze teroarea în numele religiei face ca investigarea psihologiei terorii să fie esențială:

Metodele teroriste și psihologia bolnavă

Conceptul de teroare are un sens mai larg în limba de azi. În general, se referă la conflictele armate desfășurate de grupuri ideologice radicale. În general, teroare înseamnă intimidare. Dar această intimidare cuprinde un domeniu larg, inclusiv întreaga viață a oamenilor care simt o amenințare intensă de frică și de violență. Teroarea include intimidarea intensă și sistematică concepută pentru a-i face pe oameni să adopte un anumit mod de gândire și un anumit comportament, precum și orice tip de act violent efectuat pentru a produce această intimidare. Dar, în orice situație, ținta terorismului este, în mod direct sau indirect, cetățenii înșiși.

Organizațiile teroriste folosesc teroarea pentru a obține sprijin. Intimidarea pe care o folosesc este calculată pentru a-și crește puterea și pentru a câștiga astfel sprijinul unei părți sau a tuturor cetățenilor.

Primul lucru la care se gândesc oamenii atunci când se menționează cuvântul “teroare” este, în general, teroarea cunoscută sub numele de “teroare de stânga”, dar, de asemenea, există și un tip de teroare ce se întâlnește în țările din lumea a treia și este practică de regimurile dictatoriale. De fapt, în aceste cazuri avem de a face cu o aplicare masivă a tacticilor teroriste de stânga. Dictatorul sau grupul aflat la putere are un comportament opresiv, folosind puterea numai pentru câștigul personal, iar din acest motiv apar diferite tipuri de opoziție socială. În această situație, regimul dictatorial apelează

Pentru teroriști, uciderea oamenilor, distrugerile și haosul reprezintă un mod de viață. Pentru ei, vărsarea de sânge este un act deliberat. Ei pot împușca nevinovați, pot arunca bombe asupra copiilor sau pot arunca în aer o casă fără nici un sentiment de compasiune.

întotdeauna la aceeași formulă, pentru a arăta că este mai puternic decât opoziția; ei inaugurează folosirea terorii, astfel încât cetățenii se tem, iar puterea regimului este consolidată.

Pe de altă parte, organizațiile teroriste, în conformitate cu ideologiile care le îmbrățișează, susțin că scopul lor este de a elimina un guvern și pe administratorii săi, pe care îl consideră ca fiind ilegal și crud, și că realizând ceea ce și-au propus ei vor obține un mod de viață mai fericit și mai drept. Cu toate acestea, acest lucru nu reprezintă o pretenție realistă. În Coran, în primele versete din Surat Al-Baqara, Dumnezeu dă această comandă pentru cei care gândesc în modul respectiv:

Dacă li se spune lor: “Nu faceți stricăciune pe pământ!,” ei zic, “Noi, doară, suntem făcători de bine.” Însă ei sunt cei făcători de stricăciune, dar nu-și dau seama. (Coran, 2:11-12)

Pentru teroriști, uciderea de oameni este un mod de viață. Ei pot trage în oameni nevinovați, fără milă și pot arunca bombe asupra copiilor. Pentru ei vărsarea de sânge este o plăcere. Ei au încetat să mai fie ființe umane și s-au transformat în fiare sălbatice, demente. Dacă careva dintre ei arată cea mai mică urmă de compasiune, aceștia îl consideră laș sau trădător și-l înlătură. Adesea, își folosesc armele unul împotriva celuilalt și desfășoară epurări sângeroase împotriva facțiunilor interne în propria lor organizație.

Terorismul nu este altceva decât o sursă total diabolică de vărsare de sânge. Oricine susține acest ciclu al sălbăticiei, apară un sistem satanic. În cazul în care un terorist folosește un limbaj și simboluri religioase, acest lucru nu trebuie să inducă în eroare pe nimeni. Teroriștii care se ascund sub mantia religiei false sunt de două ori vinovați, atât pentru sângele pe care l-au vărsat, cât și pentru propaganda anti-religioasă pe care au răspândit-o în timp ce au comis aceste crime în numele religiei.

Teroarea și religia sunt complet opuse una alteia. Terorismul adoptă calea agresiunii, uciderii, conflictului, cruzimii și a suferinței. Dar, conform Cora-

nului, toate aceste lucruri sunt forme de opresiune. Lui Dumnezeu îi place pacea, armonia, bunăvoința și compromisul. El interzice teroarea și orice fel de act care nu promovează pacea și îi condamnă pe cei care comit astfel de acte:

Iar aceia care încalcă făgăduința făcută lui Dumnezeu, după legământul față de El, și vor rupe ceea ce Dumnezeu va porunci să fie unit și vor semăna rău pe pământ, aceia vor avea parte de blestem și vor avea parte de rea casă [veșnică]. (Coran, 13:25)

Trăsătura de bază pe care o au în comun teroarea și cei care sunt infectați cu cruzimea acesteia este faptul că frica și dragostea de Dumnezeu este ceva cu totul străin pentru ei. Inimile lor au devenit de piatră iar ei au devenit bolnavi spiritual.

Un terorist nu are milă, singurul său scop fiind distrugerea

Fondatorul Anarhismului Rusesc, Mihail Bakunin și discipolul său Nechayev au definit teroristul “ideal” în modul următor:

Întreaga operă a existenței sale [a revoluționarului], nu numai în cuvinte, ci și în fapte, se află în război cu ordinea existentă a societății, precum și cu întreaga așa-zisă lume civilizată, cu legile, cu bunele moravuri și obiceiuri, el este un oponent care nu admite compromisuri ... El cunoaște doar o singură știință; știința distrugerii.¹⁸

Așa cum se înțelege din aceste cuvinte ale lui Bakunin și Nechayev, teroriștii sunt oameni care și-au rupt relațiile cu orice instituție materială și spirituală, respingând prin aceasta orice valoare morală, și care văd aceste instituții ca impedimente în calea împlinirii proiectelor lor. De asemenea, Bakunin a spus, “Zi și noapte el [revoluționarul] are doar un singur gând, un singur scop: distrugerea fără milă; în timp ce el, cu sânge rece și fără odihnă, urmărește acest scop, el însuși trebuie să fie gata să moară în orice moment și gata să ucidă cu propriile sale mâini pe oricare care caută să-i contracareze obiec-

Adnan Oktar (Harun Yahya)

Teroriștii își consideră actele distructive mijloace de propagandă; ei speră să răspândească frica prin nimicirea oamenilor și a bunurilor.

tivele”. În lucrarea sa *Bazele Revoluției Sociale*, există o descriere a modului în care trebuie să fie o persoană pentru a fi terorist:

*Riguros cu el însuși, el trebuie să fie, de asemenea, la fel și cu ceilalți. Toate sentimentele slabe de legătură, prietenie, dragoste și mulțumire trebuie să fie suprimate prin singura pasiune rece, a muncii revoluționare.*¹⁹

Aceste cuvinte expun fața întunecată a terorismului și arată că este complet opus religiei Islamului, care se bazează pe pace, compasiune și iubire.

Islamul condamnă toate actele de teroare și violență, și face la fel și în cazul atacului de la Boston

Atacul terorist oribil de la Maratonul din Boston, SUA, din 2013 a fost condamnat de toți musulmanii adevărați, la fel cum au fost condamnate 9/11 și alte atacuri teroriste.

Acest act terorist, în care trei persoane și-au pierdut viața, iar alte câteva sute au fost rănite, a fost un act sălbatic, rezultat al unei căi greșite, a nebuniei, conceput pentru a instiga lumile Occidentală și Islamică una împotriva celeilalte. Astfel de acte nemiloase au fost folosite de multe ori în diferite țări pentru a încerca și a da Occidentului impresia că Islamul este o credință care privește violența și teroarea ca fiind legitime. Acele acte au fost într-o bună măsură încununat de succes. De fapt, în urma atacului din Boston au fost făcute declarații de către unele organizații media din SUA prin care se încuraja violența împotriva musulmanilor și izolarea lor de către societate. Întotdeauna au existat astfel de provocări și ele vor continua să existe. Cu toate acestea, musulmanii au o datorie foarte importantă în mijlocul acestei stări de fapt: să nu se limiteze la a condamna atacurile teroriste și să vorbească despre adevărata moralitate islamică întregii umanități.

Oricine pretinde a fi musulman și spune că actele de teroare sau violență sunt susținute de credință fie este un agent provocator care pretinde a fi musulman, fie o per-

În învățatura morală a Coranului, a ucide o persoană nevinovată este un act de cruzime imensă. Dumnezeu interzice actele teroriste și îi condamnă pe cei care le comit.

soană care este cu totul ignorant față de credință. Cineva care spune astfel de lucruri din ignoranță își va îndrepta căile dacă va spune ceea ce spune cu adevărat Coranul. Oamenii pot fi informați în mod corespunzător cu privire la Islam numai dacă provocările nu vor avea nicio urmă de credibilitate. Dacă toată lumea va ști că Islamul vede violența și ura ca inacceptabile, nu vor mai exista chestiuni controversate pe marginea cărora să se deslănțuie provocatorii sau extremiștii.

Există persoane care încearcă să incite în lumea creștină și evreiască la ostilitate față de Islam, și există, de asemenea, oameni care încearcă să incite la ostilitate față de Creștinism și Iudaism în lumea Islamică. Acești oameni sunt fanatici habotnici care emit declarații provocatoare care nu sunt bazate pe Coran, ci pe hadisuri pe care ei înșiși le fabrică. Aceasta este o problemă foarte gravă și foarte reală în lumea Islamică, și nu o putem respinge pur și simplu. Toți musulmanii adevărați sunt profund neliniștiți de faptul că astfel de oameni sunt considerați membri ai lumii Islamice și reprezentanți ai credinței, pentru că acești oameni nu au nimic de-a face cu valorile îmbrățișate de Islam. Ei s-au golit singuri de sentimentele frumoase, cum ar fi dragostea, afecțiunea și compasiunea. Ei sunt plini de ură și furie, nu numai față de membrii altor culte, dar, de asemenea, și față de cei mai mulți musulmani din diferite secte. Ei pot urî pe cineva cu care nu s-au întâlnit numai pentru faptul că acesta aparține unui alt grup. Aceasta este o perspectivă coruptă și inacceptabilă pentru musulmani. Provocarea certurilor între membrii diferitelor credințe

și/sau grupuri etnice și stârnirea conflictelor între aceștia a fost o tehnică folosită cu succes pe tot parcursul istoriei de către cei care au dorit să răspândească război. Cu toate acestea, această lume este mare și suficient de fertilă pentru ca toată lumea să trăiască în fericire și pace și bunăstare. Nu există nici un motiv real pentru a recurge la conflict sau la violență. Toate presupusele motive pentru război și conflict sunt niște șiretlicuri fără conținut. Este mult mai ușor să trăim în pace și iubire decât în conflict și război. De exemplu, este inacceptabil atât pentru Palestinieni cât și pentru Israelieni să trebuiască să trăiască în spatele zidurilor cu frica de bombe, rachete și alte amenințări. Această situație dificilă a acestor două popoare, unul care se trage din neamul profetului Ismael și celălalt din profetul Iacob (pacea fie asupra ambilor), este o rușine pentru toată omenirea.

Avem speranța că în cele din urmă oamenii cu vederi radicale vor îmbrățișa vederile moderate, iubitoare și respectuoase ale persoanelor raționale – din punct de vedere istoric, mișcările radicale s-au consumat de la sine în mod inevitabil sau s-au distrus ele însele - dar pentru ca să se întâmple aceasta este absolut esențial ca persoanele sensibile în cadrul lumilor islamice, creștine și iudaice să acționeze împreună, într-un spirit de solidaritate. Este esențială o alianță a oamenilor de bine. Această alianță trebuie să fie realizată, nu numai între musulmani, ci și de către Oamenii Cărții. În caz contrar, nici teroarea, și nici actele de violență nu pot fi înăbușite în întregime vreodată.

A decorative golden column with intricate scrollwork is positioned on the left side of the page. At the bottom left, there is a large, light-colored flower with yellow stamens and green leaves. The background is a gradient from white to a golden-yellow hue at the top.

*Dumnezeu cheamă la Casa
Păcii [Paradis] și-l călăuzește
pe cel care voiește
El pe un drum drept.
(Coran, 10:25)*

PERSPECTIVA ISLAMULUI ASUPRA OAMENILOR CĂRȚII

Un alt subiect important care a fost pe ordinea de zi alături de actele de terorism împotriva Statelor Unite, este relația dintre lumea occidentală și islamică. După cum se știe, în anii 90, unii intelectuali au sugerat în mod fals faptul că în viitorul apropiat va avea loc o confruntare între Occident și lumea islamică. Aceasta este tema de bază a bine-cunoscutei teze a lui Samuel Huntington “Ciocnirea Civilizațiilor”. Cu toate acestea, această teză - se bazează pe un scenariu imaginar generat prin exacerbarea influenței unor facțiuni radicale și ignorante care se găsesc în aceste două civilizații. Ideea lui Huntington de “ciocniri ale civilizațiilor” este o teorie fără nicio bază științifică, intelectuală sau de conștiință. De-a lungul istoriei au existat întotdeauna diferite civilizații în diferite părți ale lumii și aceste civilizații au interacționat între ele, social și cultural, și au făcut parte dintr-un “schimb de civilizații.” Fiecare rasă, fiecare națiune, fiecare comunitate are o civilizație diferită și fiecare civilizație are calitățile sale unice iar oamenii obțin ceva din toate civilizațiile, în conformitate cu principiile înțelegerii reciproce și a reconcilierii.

Această idee de conflict a fost testată în istoria recentă prin comunism, care a culminat cu pierderile sângeroase ale secolului 20. Cu toate acestea, lumea nu are nevoie în acest moment de război, ci de o pace totală.

Mai mult decât atât, de politicile care favorizează conflictele nu poate beneficia nimeni și în afară de aceasta, nu poate exista nicio ciocnire între civilizația occidentală și civilizația islamică, deoarece Iudaismul și Creștinismul, principiile pe care se bazează civilizația occidentală, sunt în perfectă armonie cu Islamul.

În Coran, evreei și creștinii sunt numiți "Oamenii Cărții". Acest lucru se datorează faptului că membrii acestor două religii respectă cărțile monoteiste revelate de Dumnezeu. Perspectiva Islamului asupra Oamenilor Cărții este extrem de justă și plină de compasiune.

Această atitudine față de Oamenii Cărții s-a dezvoltat pe parcursul anilor de la nașterea Islamului în conformitate cu principiile din Coran. La acel moment, musulmanii erau o minoritate, care se lupta pentru a-și proteja credința și care era supusă opresiunii și torturii din partea păgânilor din orașul Mecca. Din cauza acestei persecuții, unii musulmani au decis să fugă din Mecca și au căutat adăpost într-o țară sigură cu un conducător drept. Profetul Mohamed (pfas), le-a spus să se refugieze la regele creștin al Etiopiei. Musulmanii care au mers în Etiopia au găsit o conducere foarte corectă, care i-a îmbrățișat cu dragoste și respect. Regele a refuzat cererile solilor păgâni care au călătorit în Etiopia și i-au cerut să-i predea pe musulmani și a anunțat că musulmanii pot trăi în mod liber în țara sa.

Aceste atitudini creștinești de compasiune, milă și dreptate, sunt amintite în Coran într-un verset în care se afirmă:

... veți găsi că cei mai prietenoși față de cei care cred sunt aceia care spun: "Noi suntem creștini." Și asta pentru că printre ei se află preoți și călugări și pentru că ei nu se fălesc. (Coran, 5:82)

Credințele și valorile comune împărtășite de către musulmani și Oamenii Cărții

Credințele creștine și musulmane au multe aspecte în comun. De asemenea, iudaismul împărtășește multe credințe cu Islamul. În Coran, Dumnezeu relatează că musulmanii împărtășesc aceeași credință cu Oamenii Cărții și că ei le spun acestora **“Noi credem în ceea ce ni s-a trimis nouă și vi s-a trimis și vouă! Domnul nostru și Domnul vostru este unul singur și noi Lui îi suntem supuși.”** (Coran, 29:46)

Toți adepții adevărați ai acestor trei mari religii:

Atunci când musulmanii, creștinii și evreii se vor uni în jurul unui mesaj comun, atunci când ei vor înțelege că ei sunt prieteni, nu dușmani, lumea va fi un loc foarte diferit, frumos.

- cred că Dumnezeu a creat întregul univers din nimic și că El domină tot ceea ce există prin omnipotența Sa.
- cred că Dumnezeu l-a creat pe om și pe toate ființele vii într-un mod miraculos și că omul are un suflet dat lui de către Dumnezeu.
- cred că Dumnezeu ne-a creat cu un anumit destin.
- cred că Dumnezeu a creat Raiul, Iadul și îngerii și cred în înviere.
- cred că Dumnezeu a trimis de-a lungul istoriei mai mulți profeți, cum ar fi Profetul Noe (pfas), Profetul Avraam (pfas), Profetul Isaac (pfas), Profetul Iosif (pfas) și Profetul Moise (pfas), și îi iubesc pe toți acești profeți.

Într-un verset ne este evidențiat faptul că musulmanii nu fac nici o diferență între profeți:

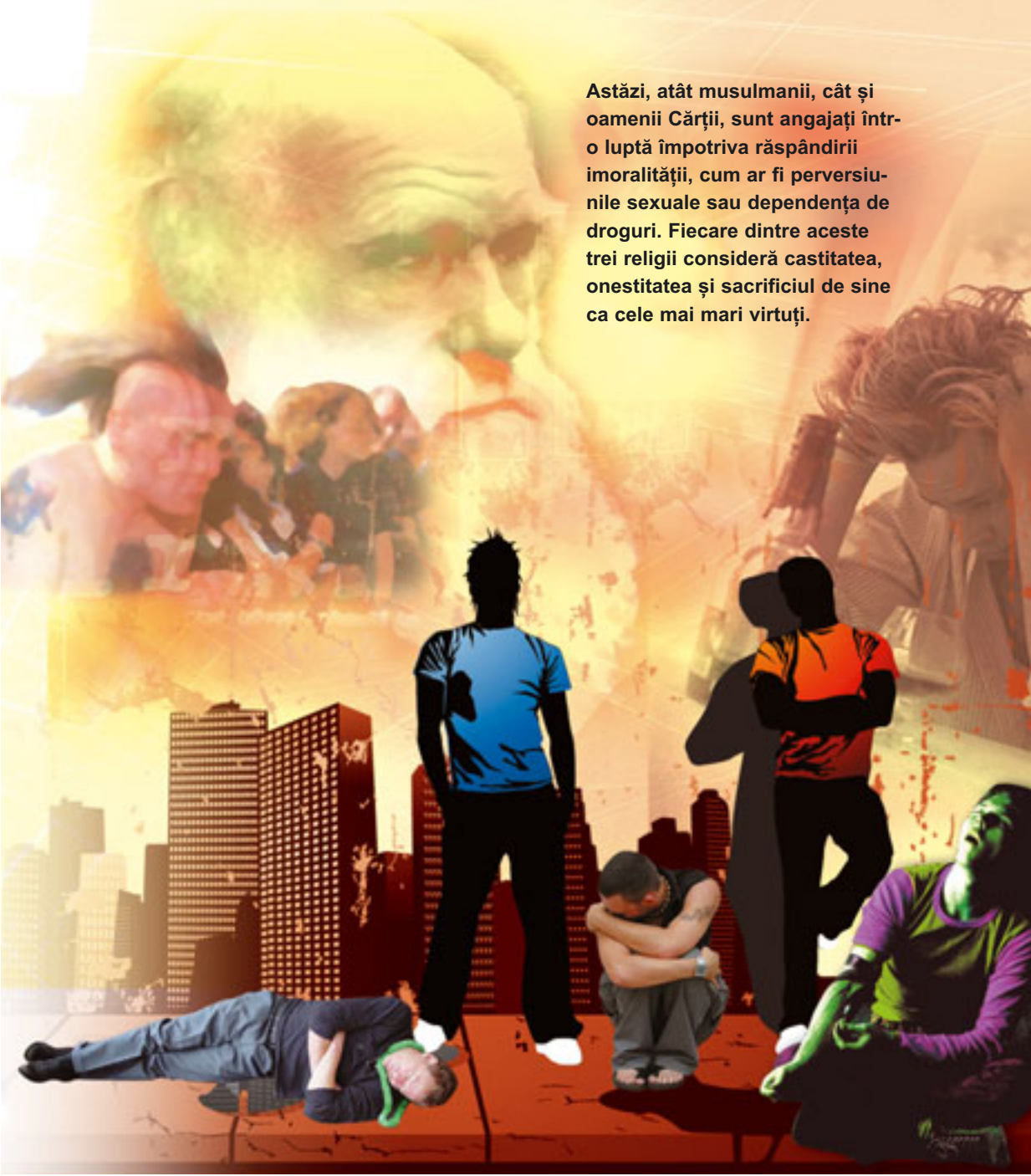
Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare a crezut în Dumnezeu, în îngerii Lui, în scripturile Lui și în trimișii Lui. [Și ei zic]: “Noi nu facem nicio deosebire între vreunul dintre trimișii Săi”. Și ei au zis: “Noi auzim și ne supunem! Iertarea Ta [o implorăm], Doamne, și la Tine este întoarcerea!” (Coran, 2:285)

Credințele Oamenilor Cărții sunt în armonie cu cele ale musulmanilor, nu numai în ceea ce privește problemele legate de credință, ci și de valorile morale. Astăzi, într-o lume în care imoralități precum adulterul, dependența de droguri și modelele de egoism și cruzime s-au răspândit pe scară largă, Oamenii Cărții și musulmanii împărtășesc aceleași virtuți: onoare, castitate, umilință, sacrificiu de sine, sinceritate, compasiune, milă și iubire necondiționată.

Chiar dacă astfel de concepte precum “Sfârșitul Istoriei” și “Ciocnirea Civilizațiilor”, au început să fie populare începând cu anii '90, în aceste vremuri grele se observă o stare de fapt; aceste concepte nu au niciun fel de validitate și nu reușesc să ofere soluții. Experiența ne-a învățat că nu ne putem construi fericirea pe suferința altora. Aceasta fiind situația, trebuie să găsim

împreună calea de a vindeca aceste răni și de “a ne însănătoși” cât mai curând posibil. Un astfel de mijloc este înțelegerea valorii pe care Coranul o acordă Oamenilor Cărții.

Astăzi, atât musulmanii, cât și oamenii Cărții, sunt angajați într-o luptă împotriva răspândirii imoralității, cum ar fi perversiunile sexuale sau dependența de droguri. Fiecare dintre aceste trei religii consideră castitatea, onestitatea și sacrificiul de sine ca cele mai mari virtuți.

Valoarea acordată Oamenilor Cărții în Coran

“Astăzi vă sunt îngăduite vouă cele bune. Mâncarea celor cărora li s-a dăruit Scriptura vă este îngăduită și vouă, iar mâncarea voastră le este îngăduită și lor. [Vă sunt îngăduite] femeile virtuozose, dreptcredincioase, dar și femeile virtuozose ale acelor cărora le-a fost dăruită Scriptura înaintea voastră [Evreei și Creștinii], dacă le dați zestrea, cu contracte de căsătorie, fără să preacurviți și fără să le luați de țiitoare”. Cel ce se leapădă de credință, faptele lui sunt în deșert, iar în Lumea de Apoi se va afla printre cei pierduți. (Coran, 5:5)

Acest verset descrie valoarea pe care musulmanii o acordă Oamenilor Cărții cu diverse elemente de detaliu importante. Conform acestui verset, unui bărbat musulman îi este permis să se căsătorească cu o femeie din rândul Oamenilor Cărții. Aceasta reprezintă o permisiune importantă, pentru că așa cum a poruncit în versetul: “[Femeile] cele rele sunt pentru [bărbații] cei răi, iar cei răi sunt pentru cele rele, după cum [femeile] cele bune sunt pentru [bărbații] cei buni, iar cei buni sunt pentru cele bune ...” (Coran, 24: 26), musulmanii au responsabilitatea de a se căsători cu oameni buni, curați. Acest lucru indică faptul că evreei și creștinii sunt, de asemenea, oameni buni, curați.

În plus, există un criteriu foarte important în acest verset. Dacă un musulman intenționează să ia o femeie evreică sau creștină drept soție, să o numească “dragă” sau “iubită”, să întemeieze o familie cu ea, să-și petreacă viața alături de ea și chiar să-și petreacă viața veșnică alături de ea, aceasta este singura persoană pe tot parcursul vieții sale cu care va împărtăși toate necazurile lui și toată fericirea lui. Aceștia doi vor avea grijă unul de celălalt atunci când vor fi bolnavi, și vor avea încredere unul în celălalt.

Cu toate acestea, în conformitate cu modul de gândire al fanaticilor, o persoană trebuie să simtă dușmănie față de femeia pe care o numește “iubită”, cu care își petrece întreaga viață și căreia îi încredințează propria viață,

care este mama copiilor săi și poate să o blesteme numai pentru că este creștină sau evreică. Oricine ar face acest lucru ar trebui să fie profund dereglat psihic. Acest verset descrie dragostea care trebuie arătată unui evreu sau creștin de către un musulman rațional care urmează Coranul.

De asemenea, versetul oferă o autorizație specială musulmanilor: permisiunea de a mânca alimente preparate de către Oamenii Cărții. Această permisiune este foarte importantă. După cum se știe, musulmanii trebuie să acorde o mare atenție la anumite interdicții atunci când pregătesc hrana; carnea de porc și carnea de la un animal care nu a fost sacrificat în numele lui Dumnezeu, este interzisă în Islam. Faptul că produsele alimentare preparate de evrei și creștini sunt permise musulmanilor arată că acești oameni sunt de încredere. Același lucru este valabil și pentru creștini și evrei, iar versetul declară produsele alimentare preparate de către musulmani ca fiind bune pentru ei.

În Coran, creștinii și evreii sunt definiți ca oamenii Cărții, și există o poruncă să li se arate respect, milă și bunătate. Atât creștinii, cât și evreii, cred în Dumnezeu și împărtășesc aceleași valori morale ca musulmanii.

De asemenea, este util să facem referire la o altă expresie a prieteniei. Oamenii Cărții și musulmanii pot mânca împreună sub același acoperiș, să fie oaspeți unii altora, să se așeze la aceeași masă și să fie gazdă unii celorlalți. Aceasta reprezintă o descriere a prieteniei. Ceea ce se descrie astfel nu este un mediu bazat pe ură și ucidere, ci unul bazat pe iubire, prietenie și fraternitate.

Acesta nu este singurul verset care stabilește poziția Oamenilor Cărții. Dumnezeu îi laudă pe Oamenii Cărții în multe dintre versetele Coranului. În categoria acestor versete intră:

Și în neamul lui Moise este o comunitate care-i călăuzește [pe ceilalți] către Adevăr și cu el judecă, după dreptate. (Coran, 7:159)

Dar ei nu sunt toți la fel. Se află printre oamenii Scripturii o comunitate dreaptă, care recită versetele lui Dumnezeu în timp de noapte și se prosternează [rugându-se]. Ei cred în Dumnezeu și în Ziua de Apoi, poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este nedrept și se grăbesc la faptele bune; aceștia sunt printre cei cucernici. Și binele pe care ei îl fac nu poate fi tăgăduit, căci Dumnezeu îi știe pe cei cuvioși. (Coran, 3:113-115)

Printre oamenii Scripturii sunt unii care cred în Dumnezeu, în ceea ce vi s-a trimis vouă și ceea ce li s-a trimis lor, smeriți înaintea lui Dumnezeu, care nu vând versetele lui Dumnezeu pe un preț de nimic. Aceia vor avea răsplată de la Domnul lor, căci Dumnezeu este grabnic la socoteală. (Coran, 3:199)

Așa cum aceste versete arată în mod clar, evreii și creștinii sinceri și puri sunt lăudați cu cuvinte frumoase în Coran și li se promite o răsplată frumoasă din partea lui Dumnezeu; Dumnezeu spune că El îi va lua pe acești oameni în paradis. Aceasta reprezintă expresia dragostei Sale. Cum poate un musulman să fie dușmanul cuiva pe care îl iubește Dumnezeu, de care este mulțumit și pe care îl primește în paradis? Acest lucru este imposibil, conform Coranului. O astfel de dușmănie reprezintă o crimă, conform Coranului. Prin urmare, fanaticii care adoptă hadisuri false drept ghid - în ciuda versetelor din Coran care demonstrează în mod clar contrariul - se abat de la calea dreaptă,

în viziunea Islamului, prin răspândirea dușmăniei față de Oamenii Cărții

Ceea ce trebuie făcut este să fie invitați Oamenii Cărții la Islam, folosind cuvinte plăcute, și apoi să fie lăsați să decidă singuri.

Musulmanii îi invită pe Oamenii Cărții la “Unicitatea lui Dumnezeu”

Nu discutați cu Oamenii Cărții decât în felul cel mai frumos, afară de aceia dintre ei care sunt nelegiuți [cu voi]! Și spuneți: “Noi credem în ceea ce ni s-a transmis nouă și vi s-a transmis vouă! Domnul nostru și Domnul vostru este unul singur și noi Lui îi suntem supuși [musulmani].” (Coran, 29:46)

Spune: “O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Dumnezeu, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții dumnezei, în afară de Dumnezeu.”
Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-le: “Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși!” (Coran, 3:64)

Aceste versete arată că datoria musulmanilor nu este aceea de ai desconsidera pe Oamenii Cărții, de ai da la o parte, de a simți ură față de ei și de ai ucide, așa cum unele hadisuri inventate sugerează. Datoria lor este pur și simplu să-i cheme la unicitatea lui Dumnezeu în modul cel mai plăcut. Mono-teismul este doctrina fundamentală în toate cele trei credințe. Musulmanii se pot întâlni și pot să vorbească cu Oamenii Cărții, pot să le predice și să-i cheame să creadă în unicitatea lui Dumnezeu și în toate scripturile sacre care au fost trimise. Între ei există comunicare, predicare și prietenie. În conformitate cu Coranul, un musulman are responsabilitatea de a vorbi cu amabilitate unui evreu sau unui creștin atunci când se întâlnește cu acesta și să-l invite să creadă în unicitatea lui Dumnezeu, folosind cuvinte foarte frumoase, mai degrabă decât să-l încolțească.

În Coran evreii au dreptul de a locui în Țara Sfântă

Din moment ce unele comunități musulmane nu sunt conștiente de versetele din Coran și sunt extrem de ignorante cu privire la Islam, se străduiesc să-i elimine pe evrei din Țara Sfântă sau să șteargă statul Israel de pe hartă. Ele nu sunt conștiente că făcând acest lucru, se răzvrătesc împotriva Coranului.

Conform Coranului, evreii au dreptul de a trăi în Țara Sfântă. Cu privire la acest subiect versetele spun:

[Aduceți-vă voi aminte] când Moise i-a zis neamului său, “O, popor al meu! Aduceți-vă aminte de harul lui Dumnezeu asupra voastră, căci El a făcut dintre voi profeți și v-a făcut pe voi suverani. El v-a dat vouă ceea ce nu a dat niciuneia dintre lumile [de atunci]! O, popor al meu! Intrați pe pământul sfânt, pe care Dumnezeu vi l-a hărăzit și nu dați înapoi, [refuzând lupta], căci veți fi cei care pierd!” (Coran, 5:20-21)

Musulmanii își doresc ca evreii, creștinii și ei înșiși să trăiască în pace și mulțumire și să se trateze reciproc cu înțelegere, prietenie, respect și compasiune.

Și după el, am spus Noi fiilor lui Israel, “Locuiți pe acest pământ!”. Dar când va veni promisiunea [Vieții] de apoi, vă vom aduna Noi în cete amestecate! (Coran, 17:104)

Așa cum se arată în mod clar în versetele din Coran, cât și în Tora se declară că evreii trebuie să trăiască în Țara Sfântă. Într-adevăr, este un lucru bun faptul că există evrei în Țara Sfântă, și aceasta reprezintă o sursă de bucurie pentru adevărații musulmani. Este un lucru extrem de deosebit să vezi cum se împlinește o promisiune făcută de Dumnezeu acum 3000 de ani și să fii martor la ceea ce a fost prezis de către profetul Avraam (pfas) și profetul Moise (pfas). Dumnezeu a dezvăluit acum mii de ani că “Evreii vor locui în acele ținuturi” și putem vedea că miracol s-a împlinit acum. Aceasta reprezintă o situație extraordinară care trebuie constatată cu fervoare și bucurie.

Este foarte important să se menționeze că Dumnezeu impune o condiție esențială pentru credincioșii sinceri, atât în Coran cât și în Tora - “Pace”. Vor exista evrei în Țara Sfântă; vor fi, de asemenea, musulmani și creștini acolo, și ei se vor asigura împreună că iubirea și pacea vor domni în întreaga regiune. Ei vor trăi în frăție. Există suficient loc pentru toți. Nimeni nu va fi forțat să-și părăsească casa sau alungat. Aceasta nu se va întâmpla. Acesta este un loc religios pentru toți evreii, creștinii și musulmanii. Dumnezeu dorește întotdeauna pacea pentru noi toți.

Conform Coranului, mănăstirile, bisericile și sinagogile trebuie respectate

Un alt fapt important pe care îl învățăm din Coran este faptul că musulmanii trebuie să respecte lăcașurile de cult evreiești și creștine. În Coran, lăcașurile de cult ale Oamenilor Cărții, și anume mănăstirile, bisericile și sinagogile, sunt menționate ca lăcașuri de cult protejate de Dumnezeu.

... Și de nu i-ar opri Dumnezeu pe oameni, pe unii prin alții, ar fi dărâmate chilii, biserici, temple și moschei în care numele lui Dumnezeu este pomenit atât de mult. Dumnezeu îi ajută neîndoielnic ace-

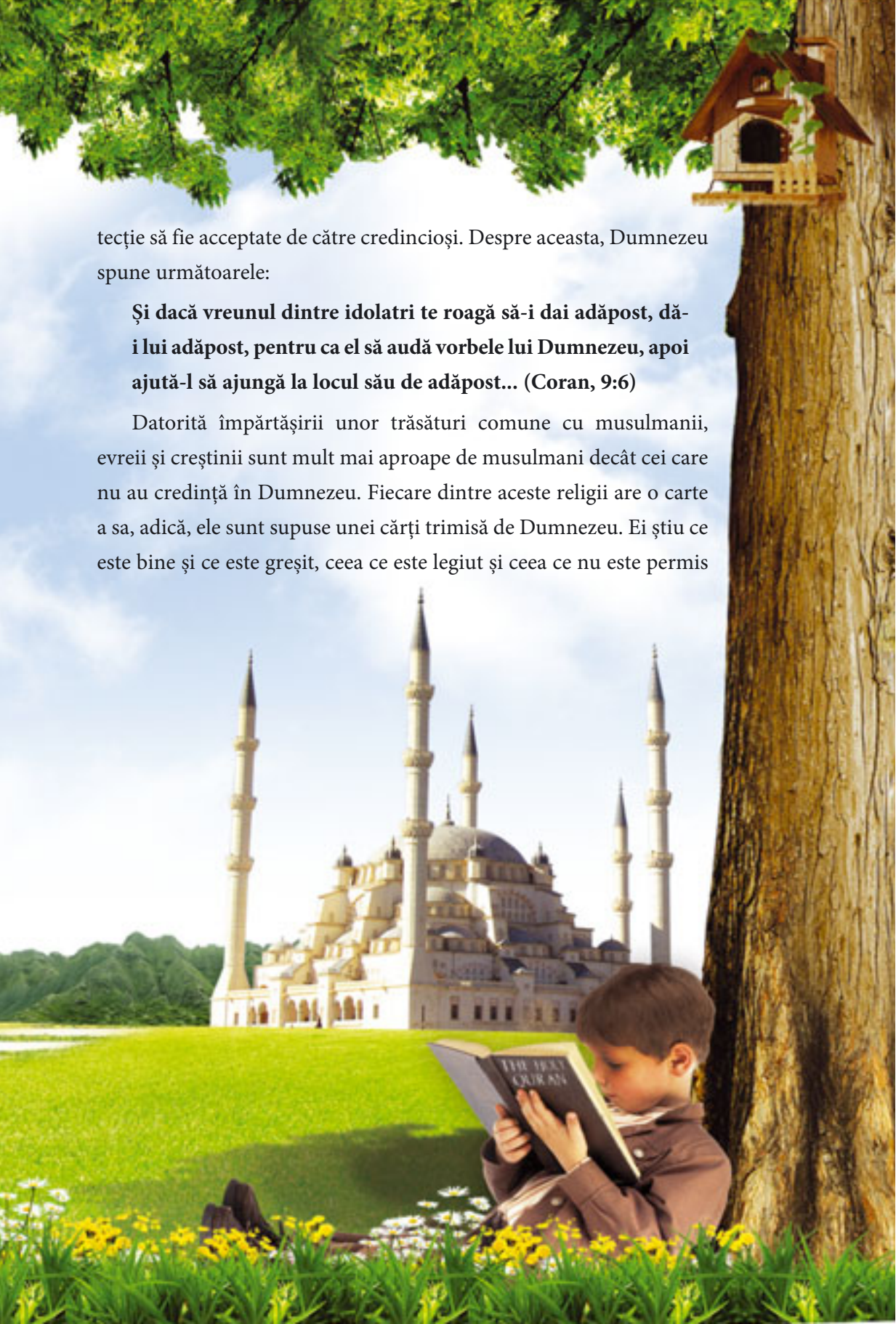
luia care-L ajută pe El. Dumnezeu este Tare [și] Puternic. (Coran, 22:40)

Acest verset arată oricărui musulman importanța respectării și protejării locurilor sfinte ale Oamenilor Cărții.

Într-adevăr, Profetul Mohamed (pfas) a făcut contracte atât cu păgânii, cât și cu Oamenii Cărții. Păgânii au fost tratați întotdeauna drept, iar când au cerut să fie luați sub protecție, cererile lor au fost imediat acceptate de către Profet (pfas). Acest lucru a însemnat că aceste comunități au căutat protecția Mesagerului lui Dumnezeu (pfas), în fața unui atac sau a unei acuzații eronate. De-a lungul vieții sale, mulți ne-musulmani și păgâni au solicitat protecția Profetului Mohamed (pfas), iar el i-a luat sub protecția sa și le-a asigurat securitatea. În Coran Dumnezeu recomandă ca cererile păgânilor care caută pro-

Moscheile, bisericile și sinagogile sunt locuri speciale de rugăciune unde numele lui Dumnezeu este venerat. În Coran, Dumnezeu spune că toate aceste sanctuare trebuie să fie respectate și conservate.

tecție să fie acceptate de către credincioși. Despre aceasta, Dumnezeu spune următoarele:

Și dacă vreunul dintre idolatri te roagă să-i dai adăpost, dă-i lui adăpost, pentru ca el să audă vorbele lui Dumnezeu, apoi ajută-l să ajungă la locul său de adăpost... (Coran, 9:6)

Datorită împărțirii unor trăsături comune cu musulmanii, evreii și creștinii sunt mult mai aproape de musulmani decât cei care nu au credință în Dumnezeu. Fiecare dintre aceste religii are o carte a sa, adică, ele sunt supuse unei cărți trimisă de Dumnezeu. Ei știu ce este bine și ce este greșit, ceea ce este legiut și ceea ce nu este permis

conform scripturilor lor, și toți cinștim prorocii și mesagerii care le-au însoțit. Toți cred într-o continuare și în viața de apoi, unde aceștia vor trebui să dea socoteală lui Dumnezeu pentru toate acțiunile lor. Așadar, există un fundament comun, de la care pornind, noi toți ne putem uni.

Raliera pentru o formulă comună

În ceea ce privește Oamenii Cărții, Dumnezeu le dă musulmanilor în Coran o comandă; să se ralieze pentru o formulă comună:

Spune: “O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Dumnezeu, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Dumnezeu.” (Coran, 3:64)

Într-adevăr, aceasta este chemarea noastră pentru creștini și evrei: ca oamenii care cred în Dumnezeu și urmează revelațiile Sale, să ne raliam pentru o formulă comună - “credință”. Să-L iubim pe Dumnezeu, Care este Creatorul și Domnul nostru, și să-I urmăm poruncile Sale. Și să ne rugăm lui Dumnezeu să ne conducă la o cale și mai dreaptă.

Atunci când musulmanii, creștinii și evreii se vor ralia în acest mod pentru o formulă comună; când vor înțelege că ei nu sunt dușmani ci prieteni, atunci lumea va deveni un loc foarte diferit. Iar după ce se va purta o luptă intelectuală împotriva ideilor radicale și ideologiilor care duc la negarea lui Dumnezeu, războaiele din multe părți ale lumii, dușmăniile, amenințările și atacurile teroriste se vor încheia, și se va stabili în baza acestei “formule comune” o nouă civilizație bazată pe iubire, respect și pace.

Există elemente importante care trebuie luate în considerare de către musulmani. Este clar ceea ce ne învață Dumnezeu în Coran despre diferitele popoare și credințe: moralitatea Coranului exclude orice formă de rasism.

Este evident că unii dintre evreii care au trăit în trecut au comis multe erori, care sunt menționate și criticate în Coran. Dar toate acestea nu trebuie să fie considerate de către musulmani ca motive să simtă ostilitate împotriva

Atunci când musulmanii, creștinii și evreii se vor închina toți lui Dumnezeu în unitate, respectând diferențele dintre ei, răul din lume va dispărea.

tuturor evreilor. Crimele comise de către unii evrei nu pot fi atribuite iudaismului și națiunii evreiești.

Din nou, un punct de vedere de bază prevăzut în Coran este de a nu judeca oamenii doar pentru faptul că aparțin unei anumite rase, națiuni sau religii. În fiecare comunitate, există oameni buni precum și oameni răi. Această diferențiere este menționată în Coran. De exemplu, imediat după menționarea naturii rebele - împotriva lui Dumnezeu și a religiei Sale - a unora dintre evrei și creștini, se face referire la o excepție și se declară:

Dar ei nu sunt toți la fel. Se află printre oamenii Scripturii o comunitate dreaptă, care recită versetele lui Dumnezeu în timp de noapte și se prosternează [rugându-se]. Ei cred în Dumnezeu și în Ziua de Apoi, poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este nedrept și se grăbesc la faptele bune; aceștia sunt printre cei cucernici. Și binele pe care ei îl fac nu poate fi tăgăduit, căci Dumnezeu îi știe pe cei cuvioși (Coran, 3:113-115)

Dumnezeu a revelat tuturor mesagerilor că El este unic și că nu există nimeni în afară de El, și că oamenii trebuie să I se închine, să-I servească și să I se supună. Mesajul Divin, transmis poporului lui Dumnezeu prin solii Săi, a fost comunicat oamenilor de la crearea omului. Anumite societăți au acceptat mesajul și au urmat calea cea dreaptă în timp ce altele l-au negat și s-au abătut de la el. Acest lucru este valabil și în ziua de azi. Unii oameni vor lua partea celor drepți, în timp ce alții se vor arunca în brațele necuratului. Aceasta este legea lui Dumnezeu. Cei care cred, ar trebui să adopte o astfel de perspectivă și să nu uite niciodată că pot exista oameni sinceri, evlavioși care au frică de Dumnezeu printre membrii tuturor religiilor precum și oameni care sunt foarte departe de principiile religioase.

Speranța noastră este că se va stabili o lume în care oamenii vor fi capabili să trăiască împreună în pace, indiferent de rasa sau religia din care fac parte, în care orice perversiune rasistă va fi respinsă, drepturile tuturor vor fi apărate și toată lumea va fi respectată. Sperăm că lupta care va trebui să aibă loc cu argumente intelectuale împotriva radicalismului și ideologiilor anti-religioase va stabili pacea care se dorește. Despre aceasta Dumnezeu spune în Coran următoarele:

Aceia care nu cred, asemenea sunt aliați unul cu altul. Dacă voi [dreptcredincioșii] nu purcedeți astfel, va fi dezbinare pe pământ și mare stricăciune. (Coran, 8:73)

Și oare nu au fost printre neamurile dinaintea voastră oameni virtuoși care au oprit de la stricăciuni pe acest pământ – în afară de puțini dintre ei pe care Noi i-am izbăvit? ... (Coran, 11:116)

De ce ar trebui musulmanii și Oamenii Cărții să acționeze împreună?

Un alt fapt important care aduce creștinismul, iudaismul și islamul împreună și le impune să acționeze împreună sunt filosofiele atee, care sunt atât de influente în zilele noastre. De asemenea, există daune cauzate de diverse noțiuni radicale, care au intrat de-a lungul timpului în sânul celor trei religii monoteiste.

Printre cele mai cunoscute și cele mai dăunătoare filosofii ale epocii noastre pot fi citate materialismul, comunismul, fascismul, anarhismul, rasismul, nihilismul și existențialismul. Mulți oameni care au crezut în diagnosticile false, descrierile înșelătoare și explicațiile acestor idei asupra universului, societății și omului, și-au pierdut credința sau s-au îndoit de ea. Mai mult, aceste ideologii i-au târât pe oameni, pe societăți și pe națiuni în mari crize, conflicte și războaie. Partea lor de vină pentru durerea și necazurile pe care omenirea le suferă astăzi este imensă.

În timp ce ei îl neagă pe Dumnezeu și creația, toate ideologiile menționate mai sus se bazează pe o așa-numită bază științifică; Teoria evoluției a lui Charles Darwin. Darwinismul constituie baza filosofiei atee. Această teorie susține pe scurt - fără a avea nicio bază științifică - că ființele vii au evoluat ca urmare a coincidenței și prin intermediul unei lupte pentru viață. Prin urmare, darwinismul transmite acest mesaj înșelător oamenilor:

“Nu sunteți responsabili pentru nimeni, îți datorezi viața coincidențelor, trebuie să lupți, și, dacă este necesar, să-i oprimi pe alții pentru a reuși. Această lume este una a conflictului și a egoismului”.

Mesajele sociale puse peste concepte darwiniste, cum ar fi “selecția naturală”, “lupta pentru viață”, “supraviețuirea celui mai bine adaptat” sunt mijloace de îndoctrinare periculoase. Această morală malefică îi sfătuiește pe oameni să fie egoiști, cruzi și tiranici. Ea distruge virtuți, cum ar fi mila, compasiunea, sacrificiul de sine și umilința, valorile morale ale celor trei mari religii monoteiste și prezintă acest lucru ca și cum aceasta este o necesitate dată de “regulile vieții.”

Această îndoctrinare darwinistă este exact opusul crezurilor Oamenilor Cărții și moralității Coranului. În consecință, îndoctrinarea darwinistă constituie fundamentul unei lumi care se opune în mod inerent tuturor celor trei religii monoteiste.

Acesta fiind cazul, este necesar ca Oamenii Cărții și musulmanii să coopereze, deoarece ei cred în Dumnezeu și acceptă moralitatea pe care El ne învață. Adepții acestor trei religii trebuie să expună lumii falsitatea darwinismului, care nu are nicio bază științifică, dar pe care oamenii încearcă să-l păstreze de dragul filosofiei materialiste. Aceștia ar trebui să ducă

în cooperare o luptă intelectuală împotriva tuturor celorlalte idei înșelătoare (comunismul, fascismul, rasismul) care servesc ateismul. Ei trebuie să facă un efort și să explice faptul că ideile radicale, care au intrat de-a lungul timpului în fiecare religie sunt greșite și să spună în schimb adevărul. Odată ce acestea sunt realizate, într-un timp foarte scurt, lumea va îmbrățișa pacea, liniștea și dreptatea.

Cruzimea anti-semitismului trebuie oprită

Lumea noastră a avut parte de destulă brutalitate.

De la Hanul Hulagu, care se lăuda cu privire la uciderea a 200.000 de musulmani pe timpul violențelor furibunde lungi de o săptămână din orașul Bagdad, care au dus, de asemenea, la distrugerea completă a patrimoniului vechi de secole, la vikingii care au luat prin forță ceea ce au considerat dezirabil și până la regimul sirian din zilele noastre care își măcelărește propriul popor, putem spune că lumea noastră a fost martora unor acte de violență de nedescris și încă este în locuri cum ar fi Turkmenistanul de Est, Kashmirul și Irakul, printre multe altele.

Cu toate acestea, de-a lungul istoriei, unele grupuri au suferit mai mult decât altele. Cum este cazul evreilor: calvarul lor a început odată cu Faraonul, care le-a ucis băieții și le-a lăsat în viață numai fetele. Opresiunea împotriva evreilor a continuat în antichitate, sub asirieni, babilonieni și romani, care i-au masacrat și exilat pe evrei și le-au distrus templele și orașele. În timpurile medievale, evreii au fost din nou vânați, etichetați, discriminați și alungați de oriunde s-au adăpostit. Oprimarea a continuat și în istoria recentă, când șase milioane de evrei au fost măcelăriți de către nașiști.

Astăzi, persecuția încă continuă în unele părți ale lumii.

Anti-semitismului persistă în Europa sub formă de hărțuire în spațiile publice, remarci jignitoare și comportament discriminatoriu în viața socială și chiar mai

însăimântător, sub forma unor atacuri brutale; vandalizarea și jefuirea afacerilor evreiești, arderea de mașini, sute de oameni scandând “gazați-i pe evrei”, “ucideți-ii pe evrei” în cadrul unor proteste violente, împușcături și atacuri cu bombă împotriva sinagogilor și recentul atac Creteil din Franța, în care un cuplu de evrei a fost atacat cu brutalitate în casa lor. Acest incident a readus în minte o amintire oribilă a incidentului din 2006 - din nou în Franța - în care un tânăr evreu a fost capturat, torturat timp de săptămâni și apoi a fost lăsat gol să moară.

Franța nu este singurul loc în care se manifestă antisemitismul. Din Argentina în Tunisia, din Irlanda în Spania, evreii par să fie prinși într-un ciclu constant de ură care vizează

comunitățile lor. Chiar și în Statele Unite, , Evreii se tem să-și divulge identitatea, sau să-și practice îndatoririle lor religioase în public. Atacul neprovocat asupra unui evreu în vârstă de 24 de ani, purtând okipa, din partea a patru bărbați din Brooklyn, New York; agresiunea unei fete evreice în vârstă de 12 ani, asupra

căreia s-a aruncat o sticlă de către un grup de fete, din care una a strigat: “Evreică jegoasă”; și atacul asupra unui evreu din Los Angeles, California, care a fost înconjurat de cinci suspecți de sex masculin care au strigat “Heil Hitler!” înainte de a-l lovi, sunt cazuri ce pot fi enumerate ca incidente deranjante recente din SUA. Cu toate acestea, Orientul Mijlociu este locul celor mai grave cazuri de antisemitism. Mai ales după recentul război din Gaza, ura față de evrei, indiferent de vârstă, sex sau implicarea în conflict, a crescut într-un mod tulburător de rapid.

Persecutarea evreilor de-a lungul istoriei a fost de fapt o consecință a prejudecăților rasiste, care cu siguranță sunt contrare Islamului. Niciun musulman nu trebuie să tolereze tratamentul nedrept sau crud față de adulții și copiii evrei nevinovați.

Dar de ce unii oameni par să creadă că este legitim să îi urască pe evrei?

În trecut, unii oameni i-au considerat pe evrei ca și conspiratori vicleni care s-au segregat de societățile în care trăiau, din cauza propagandei antisemite pe scară largă, precum Proto-coalele Înțelepților Sionului. Sentimentul a fost alimentat în continuare cu minciuni notorii precum acuzația de omor ritual, înfățișându-i pe evrei ca veritabila întruchipare a răului. Astăzi, conflictul dintre israelieni și palestinieni, reprezintă forța motrice din spatele acestei uri omniprezente, și este adesea folosit ca o acoperire pentru a justifica violența împotriva evreilor obișnuiți pe străzi.

Desigur, administrațiile politice sau indivizii din cadrul unei comunități ar putea face greșeli. Cu toate acestea, persecutarea unei întregi comunități bazată pe actele câtorva nu ar fi nici

morală și nici conform cu Coranul. Poporul evreu este cunoscut pentru comportamentul său calm și modest. Este un popor liniștit, căruia îi place să se ocupe cu rutina zilnică și practicile religioase. Prin urmare, este chiar mai șocant faptul că astfel de oameni calmi și rezervați au avut parte de astfel de persecuții de-a lungul istoriei.

Orice dezacord cu politicile guvernului israelian ar trebui să fie exprimate într-o manieră civilizată, fără a pune vina pe întreaga comunitate. Dumnezeu interzice musulmanilor un astfel de comportament. Ca atare, în Coran, Dumnezeu îi avertizează pe credincioși:

“O, voi cei care credeți! Fiți statornici față de Dumnezeu și martori drepecți! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepecți! Fiți drepecți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Dumnezeu, căci Dumnezeu este Bine Știutor a ceea ce faceți voi!” (Coran, 5:8)

Existența oamenilor buni și răi în orice grup, comunitate sau națiune este un lucru cât se poate de natural. La fel cum în comunitățile musulmane sunt nenumărați criminali, mincinoși și infractori, este firesc în comunitățile evreiești să se regăsească persoane ale căror acțiuni nu sunt deloc lăudabile. Cu toate acestea, este evident absurd și ridicol să existe antipatie față de un grup, în întregimea sa, pentru acțiunile câtorva membri. Cel mai important, acest lucru este contrar învățăturilor Coranului.

Potrivit Coranului, evreii sunt Oameni ai Cărții și trebuie să fie respectați, protejați și întâmpinați cu iubire. Dumnezeu laudă evreii în multe versete pentru devotamentul și evlavia lor și, într-adevăr, poporul evreu servește ca un foarte bun exemplu pentru musulmani, prin loialitatea sa de neclintit față de profetul Moise.

Toate aceste dovezi arată foarte clar că nu există nici o bază, nici în Islam și nici în Iudaism, care ar putea conduce la o astfel de ostilitate. După ce toată lumea își va da seama că Dumnezeu a creat această lume pentru dragoste și că este împotriva voinței lui Dumnezeu să păstrăm sentimente ostile unul față de celălalt, fraternitatea și pacea vor prevala.

Relațiile Profetului Nostru (pfas) cu Oamenii Cărții

- *Există mărturii privind participarea Profetului Mohamed (pfas) la petreceri de nuntă ale Oamenilor Cărții, vizitarea acestora atunci când erau bolnavi și acordarea de cadouri.*
- *Când creștinii din Najran l-au vizitat, Profetul Mohamed (pfas) și-a întins haina pe pământ pentru ca ei să se așeze pe ea și în acest mod i-a primit.*
- *Una dintre soțiile Profetului Mohamed (pfas) a fost Marya bint Sham'ûn (de asemenea, cunoscută sub numele de Maryam al-Qubtiyyah), o creștină coptată din Egipt.*
- *Mama noastră Safiyya bint Huyayy, una dintre soțiile Profetului (pfas), a fost fiica șefului tribului evreiesc Banu Nadir din Medina, Huyayy Ibn Akhtab.*
- *Profetul Mohamed (pfas) a permis evreilor să devină parte la Constituția din Medina semnată cu clanurile Aws și Khazraj, asigurându-se astfel supraviețuirea evreilor ca grup religios separat, printre musulmani.*
- *Conform articolului, "Evreii din Banu Auf sunt o comunitate, împreună cu credincioșii. Pentru evrei religia lor, și pentru musulmani religia lor," din Constituția din Medina, s-au pus bazele respectului pe care musulmanii îl au pentru tradițiile și credințele evreilor încă din vremea Profetului Mohamed (pfas). Articolele 26-33 din aceeași constituție prevăd că membrii*

Oamenilor Cărții se bucură de aceleași drepturi ca și musulmani, în timp ce articolul 16 prevede că nici o nedreptate nu le va fi aplicată.

- În anul 630 d.Hr., Profetul nostru (pfas) a emis următoarea comandă trimișilor Împăratului Himyar care au venit la Medina pentru a anunța că au devenit musulmani: “Dacă un evreu sau creștin devine musulman, el devine egal cu credincioșii [se bucură de aceleași drepturi legale ca și musulmanii]. Oricine dorește să rămână evreu sau creștin, nu va fi perturbat.” (Ibn Hisham, as-Seera, II, 586)

- Creștinii din Najran au trimis o delegație de 60 de membri la Medina. Atunci când delegația a ajuns la Medina, s-a prezentat în fața Profetului Mohamed (pfas), iar când a venit timpul pentru rugăciune au dorit să viziteze moschea. Oamenii au avut de obiectat împotriva acestei vizite, dar Profetul (pfas) le-a permis accesul în moschee. Ei s-au întors către est și s-au rugat. (Ibn Hisham, as-Seera, Beirut, I, 573-574; Hamidullah, Profetul Islamului, I, 619-620)

- Drepturile Oamenilor Cărții au fost protejate în timpul Profetului (pfas) în conformitate cu tratatele încheiate cu evreii și creștinii. Ori de câte ori au apărut dezacorduri în perioadele următoare, Oamenii Cărții au menționat aceste tratate. De exemplu, atunci când creștinii din Damishq au avut o problemă, i-au arătat tratatul lor lui Hazrat Umar, califul din acel moment, și au solicitat o soluție. Acesta este un fapt cunoscut care apare în cărțile de istorie.

- Textul unei înțelegeri a Profetului nostru (pfas), cu creștinul Ibn Harith Ibn Ka'b și poporul său conține pasajele: “Pentru Sayyid Ibn Harith Ibn Ka'b, coreligionarii săi, și pentru toți cei care mărturisesc religia creștină, fie ei în Est sau la Vest, în regiunile apropiate sau regiunile îndepărtate, fie ei arabi sau străini, cunoscuți sau necunoscuți. ... mă angajez să-i sprijin, să-i plasez sub protecția

mea, precum și bisericile, capelele și paracliserele lor, mănăstirile călugărilor lor, reședințele pustnicilor lor, oriunde s-ar afla, fie ele în munți sau văi, peșteri sau regiuni locuite, în zona de câmpie sau în deșert. Voi proteja religia și biserica lor oriunde s-ar afla, fie pe pământ sau pe mare, în Vest sau în Est, cu cea mai mare atenție din partea mea, a oamenilor din casa mea și a musulmanilor ca întreg ... Niciun creștin nu va fi făcut musulman cu forță: Nu discuțați cu Oamenii Cărții decât în felul cel mai frumos (29:46) Aceștia trebuie să fie protejați de aripa milei. Resping orice rău pe care l-ar putea suferi, indiferent unde s-ar afla și în care țară sunt.”

- *Cartele date de Profetul nostru (pfas) Oamenilor Cărții din Adruh, Makna, Khaybar, Najran și Aqaba, de asemenea, arată că viața și proprietatea Oamenilor Cărții erau sub protecția musulmanilor și recunoșteau libertatea de credință și de cult.*

- *Când Profetul nostru (pfas) a început să predice, s-a întâlnit mai întâi cu mai mulți creștini din Mecca. Într-adevăr, unul dintre primii oameni care a vorbit cu Profetul nostru (pfas) și Hazrat Kadija în primele zile ale revelației a fost Waraqa bin Naufal, un creștin cu copii scrise de mână ale Evangheliei. (Sahih Bukhari)*

- *Bisericile care au fost distruse în timpul califilor au fost restaurate de către musulmani și s-a acordat permisiunea pentru construirea de noi sinagogi și biserici. De exemplu, mănăstirea Sf Serghie, care a fost arsă de către Patriarhul Mar Amme a fost reconstruită în timpul lui Hazrat Uthman.*

- *După cucerirea Siriei, musulmanii foloseau biserica Sf. Ioan din Damasc pentru rugăciunea de vineri iar creștinii își țineau acolo slujba de duminică. Membrii ambelor credințe au folosit același loc de cult în pace.*

Practicile Profetului Mohamed (pfas) cu privire la Tora și Evanghelie

Povestită de Abu Huraira: Oamenii Cărții obișnuiau să citească Tora în ebraică și apoi să explice în arabă musulmanilor. (Sahih Bukhari, Cartea 92, Hadis 460)

Al-Hafiz al-Zahabi a relatat că Abdullah ibn Salam, care s-a convertit la islam de la iudaism, a venit la Profet (pfas) și a spus: “Am citit Coranul și Tora (noaptea trecută).” El a răspuns: “Citește una într-o noapte, iar pe cealaltă într-o altă noapte.” (Al-Thalabi, Al-Iman al-Thalabi Tathkarar al-Huffadh, vol. 1, p. 27)

Abdullah ibn Amr, unul dintre cei mai apropiați însoțitori ai Profetului (pfas), ar fi citit frecvent Tora. Într-o noapte a visat că el ținea într-o mână ulei și în cealaltă miere și că uneori mânca dintr-o mână iar alteori din cealaltă mână. Abdullah ibn Amr i-a descris visul său Profetului (pfas). Profetul (pfas) a interpretat visul său ca însemnând cele două cărți și faptul că el citea uneori din una iar alteori din cealaltă. (Sahih Bukhari, vol. 6, hadis 987, p. 439)

De la Abu Sa'id al-Khudri: L-am întrebat pe Profet (pfas): “O, Mesagerul lui Dumnezeu putem să povestim istorisirile Copiilor lui Israel!” El a spus: “Da, puteți povesti istorisirile Copiilor lui Israel. Nu este nici o problemă. Știu că dacă povestiți istorisirile lor, există, de asemenea, multe informații interesante.” (Musnad lui Ibn Hanbal, 111/12, Hadis 11034)

Profetul Nostru (pfas) a favorizat întotdeauna pacea

Profetul nostru (pfas) nu a dorit război iar de-a lungul anilor a depus eforturi mari pentru a răspândi islamul prin mijloace pașnice. El a fost răbdător în fața atacurilor și a presiunii severe. Numai în cazul în

care rezolvarea unei astfel de presiuni a devenit imperativă a dat permisiunea pentru război, în lumina unei revelații de la Dumnezeu. El nu a declarat război atât timp cât mai exista încă cea mai mică posibilitate de pace și atâta timp cât atacurile și presiunea unui inamic nu au reprezentat un pericol de moarte.

Pe timpul vieții Profetului Mohamed (pfas), expediția Mu'tah a fost cea mai sângeroasă și mai dificil de purtat de către musulmani. El l-a numit pe Zayd ibn Harithah la comanda armatei și a prevenit trupele:

“Poartă război în numele lui Dumnezeu, pe calea lui Dumnezeu, împotriva celor care-L neagă pe Dumnezeu nu vă angajați în nicio trădare. Nu tăiați urechile și nasul și nici alte părți ale corpului. Nu ucideți femeii și copiii, persoane în vârstă și nici pe preoți în locurile lor de cult. Nu tăiați curmalii și alți copaci, și nu dărâmați clădiri.” (Bukhari)

Pe baza ordinelor profetice cu privire la război, următoarele principii, care pot fi numite “Principiile islamice de luptă”, sunt subliniate de către savanți musulmani:

1. Războiul va fi purtat numai împotriva celor care-l încurajează și se angajează în el.
2. Preoții în biserici, copiii, femeile și persoanele în vârstă nu trebuie să fie vătămați niciodată.
3. Câmpurile semănate nu trebuie să fie distruse.
4. Tratatetele și acordurile nu trebuie să fie rupte.
5. Animalele nu trebuie să fie rănite.
6. Nu trebuie să existe cruzime și tortură.
7. Orașele nu trebuie să fie distruse. (Ahmet Hamdi Akseki, Abdurrahman Azzam Pasa'nin “Dumnezeu în Peygamberlerine emanet ettigi ebedi risalet”, Diyanet Isleri Baskanligi Nesriyat, Ankara, 1948)

Unul dintre motivele pentru care perioada în care a trăit Profetul (pfas) a fost binecuvântată cu pace și securitate a fost atitudinea lui, în conformitate cu moralitatea Coranului, de garantare a dreptății. Și scriitori străini au fost impresionați de caracterul său superior și au lăudat moralitatea (pfas) în lucrările lor.

În cartea sa *Islamul Autentic*, George Bernard Shaw a descris aceste trăsături superioare:

“Am ținut întotdeauna religia lui Mohamed la mare prețuire din cauza vitalității sale minunate. Este singura religie care mi se pare a avea acea capacitate de asimilare a fazei de schimbare a existenței, care o poate face atractivă la fiecare vârstă. Eu l-am studiat ... el trebuie să fie numit Mântuitorul Omenirii. Eu cred că, dacă un om ca el ar fi să-și asume dictatura lumii moderne, acesta va reuși să rezolve problemele acesteia într-un mod care ar aduce multa necesară pace și fericirea...” (Sir George Bernard Shaw, *Islamul Autentic*, 1936,

<http://www.geocities.com/Athens/Forum/9192/mainquote2.html#shaw>)

De asemenea, și în zilele noastre, respectarea moralității Coranului, purificată de bigotism, este singurul răspuns la toate conflictele, luptele și instabilitatea lumii. La fel ca Profetul nostru (pfas), nu trebuie niciodată să ne abatem de la calea dreptății, și trebuie să respectăm întotdeauna drepturile diferitelor comunități și indivizi, oricare ar fi convingerile și identitatea lor.

Profetul nostru (pfas) a conferit Oamenilor Cărții privilegii prin mai multe acorduri

Diverse acorduri încheiate în zilele Profetului Mohamed (pfas) au acordat comunităților evreiești și creștine anumite privilegii care garantau drepturile și existența lor. Privilegiile acordate călugărilor de la Mănăstirea Sf. Ecaterina de pe Muntele Sinai sunt exemple în acest sens. Aceste documente garantau drepturile legale, religioase și sociale ale acelor evrei și creștini care au intrat sub dominația musulmană sau au recunoscut suveranitatea Islamului. Problemele au fost rezolvate prin referirea la aceste documente. De exemplu, cărțile de istorie menționează faptul că creștinii din Damasc au prezentat documentele care conțineau privilegiile lor califului Umar, atunci când au întâmpinat o problemă, și i-au cerut să rezolve problema în mod corespunzător.

A decorative golden column with intricate scrollwork is positioned on the left side of the page. At the bottom left, there is a large, light-colored flower with yellow stamens and green leaves. The background is white with a golden border at the top.

*O, voi, cei ce credeți! Intrați
în Islam pe deplin și nu
urmați pașii lui Șeitan, căci
el vă este dușman învederat!
(Coran, 2:208)*

ISLAMUL A ADUS PACEA ȘI ARMONIA ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

istoria a menționat pacea, justiția și iubirea din ținuturile guvernate de conducătorii musulmani care au respectat învățăturile din Coran. Obiceiurile din ținuturile cucerite în timpul vieții Profetului Mohamed (pfas) sunt exemple foarte importante, iar conducătorii drepecți care i-au succedat, și care au călcat pe urmele pașilor trimisului lui Dumnezeu și care întotdeauna au respectat moralitatea răspândită de Coran, au pus bazele unor societăți pașnice. Justiția corectă, dreptatea și onestitatea descrise în Coran au dăinuit în vremurile acestor conducători, asigurând astfel un model pentru generațiile următoare.

Ținutul Palestinei și capitala sa, Ierusalimul, unde membrii celor trei religii monoteiste locuiesc împreună, sunt importante în sensul în care aceștia arată cum musulmanii aduc pacea și stabilitatea în ținuturile pe care le conduc. Într-adevăr, în cea mai mare parte a ultimilor 1400 de ani, religia musulmană a adus pacea în Ierusalim și Palestina.

Pacea și justiția instaurate în Palestina de Califul Umar

Ierusalimul a fost capitala evreilor până în anul 71 d.Hr.. În acel an, armata romană a lansat un atac asupra evreilor, și i-a alungat cu sălbăticie din zonă. În acel moment, când a început diaspora evreilor, Ierusalimul și regiunile din vecinătate s-au transformat în ținuturi abandonate.

Cu toate acestea, Ierusalimul din nou a devenit un centru de interes odată cu acceptarea Creștinismului în timpul împăratului roman Constantin. Creștinii romani au construit în Ierusalim biserici. A fost ridicată interdicția care nu permitea evreilor să se stabilească în regiune. Palestina a rămas teritoriu roman (bizantin) până în secolul 7. Perșii au cucerit regiunea pentru o perioadă scurtă de timp, însă bizantinii au recucerit-o mai târziu.

Un moment important de răscruce din istoria Palestinei a fost anul 637, când a fost cucerită de armatele Islamice. Aceasta a adus o nouă perioadă de

Cetatea Ierusalimului, Litografie în culori de L. Haghe după D. Roberts, 1841.

pace și armonie în Palestina, care a fost de-a lungul secolelor scena războaielor, exilărilor, jafurilor și masacrelor, și care a fost supusă unor noi acte de brutalitate de fiecare dată când au avut loc schimbări, un eveniment întâlnit frecvent. Venirea islamului a reprezentat începutul unei ere în care adepții diferitelor credințe au putut trăi în pace și armonie.

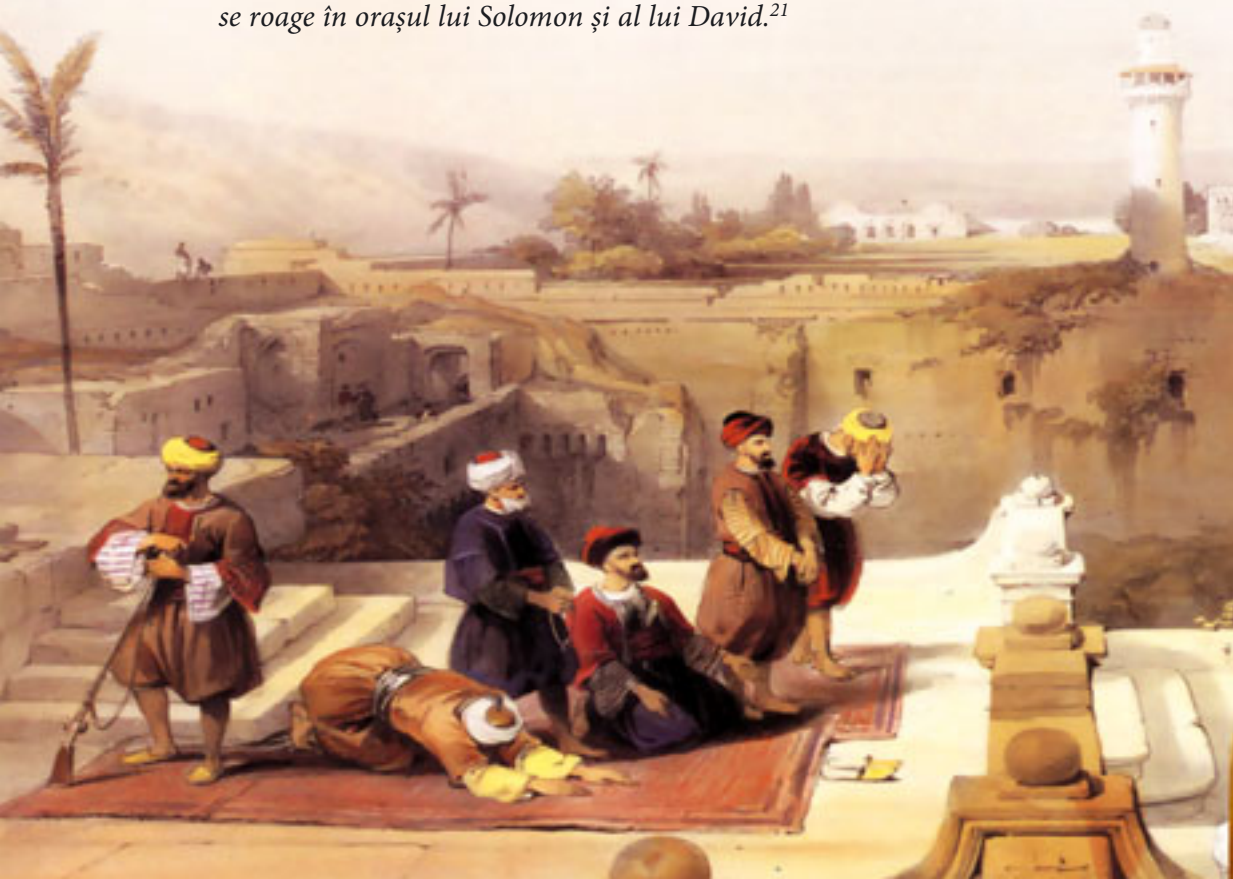
Palestina a fost capturată de Hazrat Umar, al doilea calif după însuși Profetul (pfas). Intrarea califului în Ierusalim, compasiunea, maturitatea și bunăvoința pe care le-a manifestat față de adepții diferitelor credințe, au reprezentat exemplul unei frumoase perioade care urma să înceapă. Karen Armstrong descrie capturarea Ierusalimului de către Hazrat Umar, în cartea sa *Războiul Sfânt*, în următorul mod:

*Califul Umar a intrat în Ierusalim călare pe o cămilă albă, însoțit de magistratul orașului, patriarhul grec Sophronius. Califul a cerut să fie dus imediat la Muntele Templului unde a îngenuncheat pentru a se ruga în locul în care prietenul său Mohamed a făcut prima sa Călătorie Nocturnă. Patriarhul a privit cu groază: aceasta, a gândit el, trebuie să fie Urâciunea Pustiirii pe care Profetul Daniel a prezis-o că va intra în Templu; acesta trebuie să fie Anticristul care va prevesti Zilele din Urmă. După aceea, Umar a cerut să vadă altarele creștine și, în timp ce se afla în Biserica Sfântului Mormânt, a sosit momentul pentru rugăciunea musulmană. Curtenitor, patriarhul l-a invitat să se roage în locul în care se afla, însă Omar, la fel de curtenitor, l-a refuzat. **Dacă ar îngenunchea să se roage în biserică, a explicat, musulmanii vor vrea să comemoreze evenimentul prin ridicarea unei moschei aici, iar acest lucru va presupune că ei vor trebui să dărâme Sfântul Mormânt.** În schimb, Umar s-a dus să se roage la distanță mică de biserică, și, după cum era de așteptat, chiar de cealaltă parte a Sfântului Mormânt încă mai există o moschee mică consacrată califului Umar.*

Cealaltă moschee mare consacrată lui Umar a fost ridicată pe Muntele Templului pentru a marca cucerirea musulmană, împreună cu moscheea al-Aqsa care comemorează Călătoria Nocturnă a lui Mohamed. Ani la rând, creștinii au folosit locul templului evreu ruinat ca groapă de gunoi a orașului. Califul i-a ajutat pe musulmani să curețe gunoiul cu propriile mâini, iar acolo musulmanii și-au ridicat două altare pentru a aduce Islamul în cel de-al treilea dintre cele mai sfinte orașe din lumea islamică.²⁰

Odată ce musulmanii au cucerit Ierusalimul, orașul a devenit un loc sigur în care cele trei religii puteau să co-existe în pace. John L. Esposito scrie:

Când armatele arabe au preluat Ierusalimul în 638, acestea au ocupat un centru ale cărui locuri sfinte l-au transformat într-un loc important de pelerinaj în lumea creștină. Bisericile și populația creștină nu au fost molestate. Evreilor, cărora conducătorii creștini le-au interzis mult timp să locuiască acolo, le-a fost permis să se întoarcă, să trăiască, și să se roage în orașul lui Solomon și al lui David.²¹

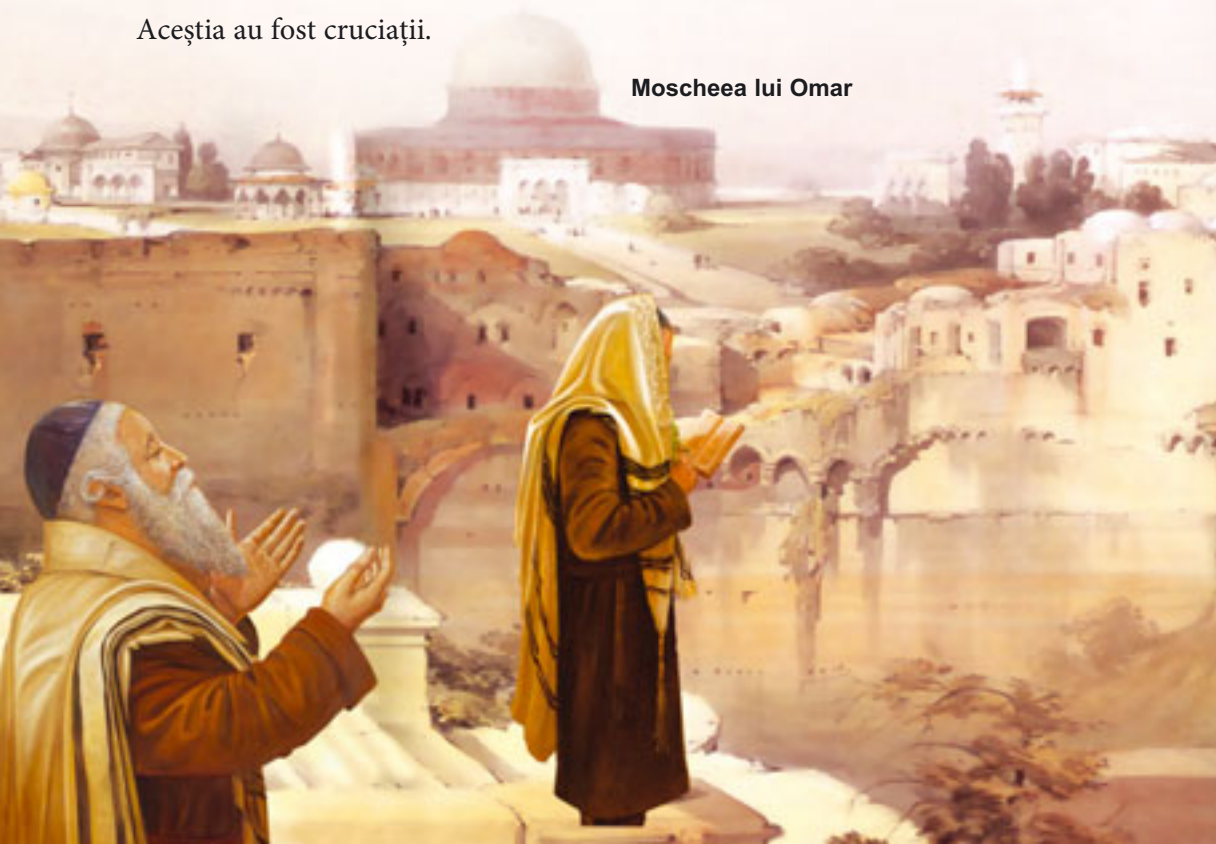

Înțelegerea – menționată în paginile anterioare – pe care califul Umar a semnat-o cu Patriarhul Ierusalimului când a intrat în Ierusalim, este rezultatul compasiunii sale.

Pe scurt, musulmanii au adus civilizația în Ierusalim și în toată Palestina. În locul credințelor care nu respectau valorile sacre ale altor oameni, și care îi omorau doar pentru simplu fapt că aveau alte credințe, a domnit justiția, înțelegerea și cultura moderată a Islamului. După ce a fost capturată de Hazrat Umar, musulmanii, creștinii și evreii au locuit împreună în pace și armonie în Palestina. Musulmanii nu au încercat niciodată să folosească forța pentru a convinge oamenii să se convertească, deși anumite persoane care nu erau de religie musulmană au văzut că islamul este ultima și adevărata religie și au făcut acest lucru de bună voie.

Pacea și armonia din Palestina a durat atât timp cât musulmanii au domnit în regiune. Cu toate acestea, la sfârșitul secolului XI, în regiune a intrat o forță cuceritoare din străinătate, iar ținutul civilizat al Ierusalimului a fost prădat într-un mod barbar și sălbatic, cum nu s-a mai întâlnit până atunci. Aceștia au fost cruciații.

Moscheea lui Omar

Cruzimea cruciaților în Palestina

În timp ce membrii celor trei religii locuiau împreună în pace în Palestina, creștinii din Europa au hotărât să organizeze o cruciadă. În urma unui apel lansat de Papa Urban al II-lea pe 27 noiembrie 1095 la Consiliul de la Clermont, peste 100.000 de oameni din toată Europa au plecat în Palestina să elibereze Pământul Sfânt de musulmani și să găsească abundența legendară din est. După o călătorie lungă și obositoare, și după multele jafuri și masacre de pe parcursul acesteia, au ajuns la Ierusalim în 1099. Orașul a căzut după un asediu de aproape cinci săptămâni, iar cruciații au intrat în oraș. Au dat dovadă de o barbarie cum rar s-a văzut în lume. Toți musulmanii și evreii din oraș au fost trecuți prin sabie.

Pacea și armonia din Palestina, care durau din vremea lui Hazrat Umar, s-au sfârșit cu un măcel groaznic. Cruciații au violat toate legile etice ale creș-

Musulmanii și evreii din Ierusalim au fost masacrați cu brutalitate de către cruciați.

tinismului, ale religiei care îndemna la iubire și compasiune, și au răspândit teroare în numele creștinismului.

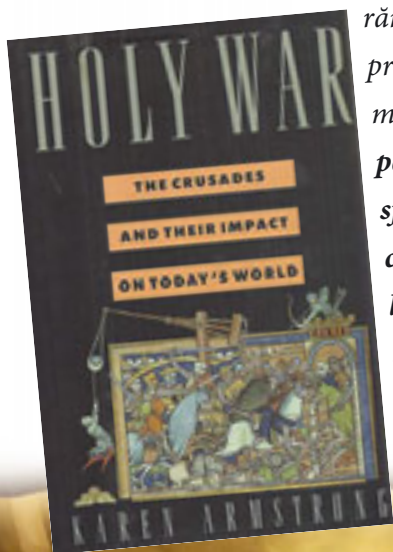
Justiția lui Saladin Ayyubi

Armata cruciaților barbari și-a stabilit capitala la Ierusalim, și a format un regat latin ale cărui granițe s-au întins din Palestina până la Antioch. Cu toate acestea, cruciații care au instaurat barbaria în Palestina nu au rezistat mult timp. Saladin a strâns laolaltă toate regatele musulmane, și i-a învins pe cruciați în bătălia de la Hattin în 1187. După bătălie, cei doi conducători ai armatei cruciatului, Reynald de Chatillon și regele Guy, au fost aduși în fața lui Saladin. Saladin l-a executat pe Reynald de Chatillon, cunoscut pentru barbariile groaznice pe care le-a comis împotriva musulmanilor, însă l-a lăsat pe regele Guy să plece, deoarece acesta nu a comis aceleași nelegiuiri. Din nou, Palestina a văzut cum arată adevărata justiție.

Imediat după bătălia de la Hattin, în aceeași zi în care Profetul Mohamed (pfas) a fost luat de la Mecca și dus la Ierusalim într-o singură noapte, în ziua Ascensiunii, Saladin a intrat în Ierusalim și l-a eliberat după 88 de ani de ocupație a cruciaților. Când cruciații au preluat orașul 88 de ani mai devreme, aceștia i-au omorât pe musulmanii din oraș, și din această cauză le-a fost teamă că Saladin le va face același lucru. Cu toate acestea, nici măcar un creștin din oraș nu a fost atins. Mai mult decât atât, singurul ordin dat a fost ca creștinii latini (catolicii) să părăsească orașul. Creștinii ortodocși, care nu au fost cruciați, au avut voie să locuiască în oraș și să se roage așa cum au crezut de cuviință. John L. Esposito scria “Armata musulmană pe cât de tenace a fost în bătălie, pe atât de magnifică a fost în victorie. Civiliile au fost cruțați; bisericile și altarele au fost în general lăsate neatrinse... Saladin și-a respectat cuvântul și a fost plin de compasiune față de necombatantii.”²²

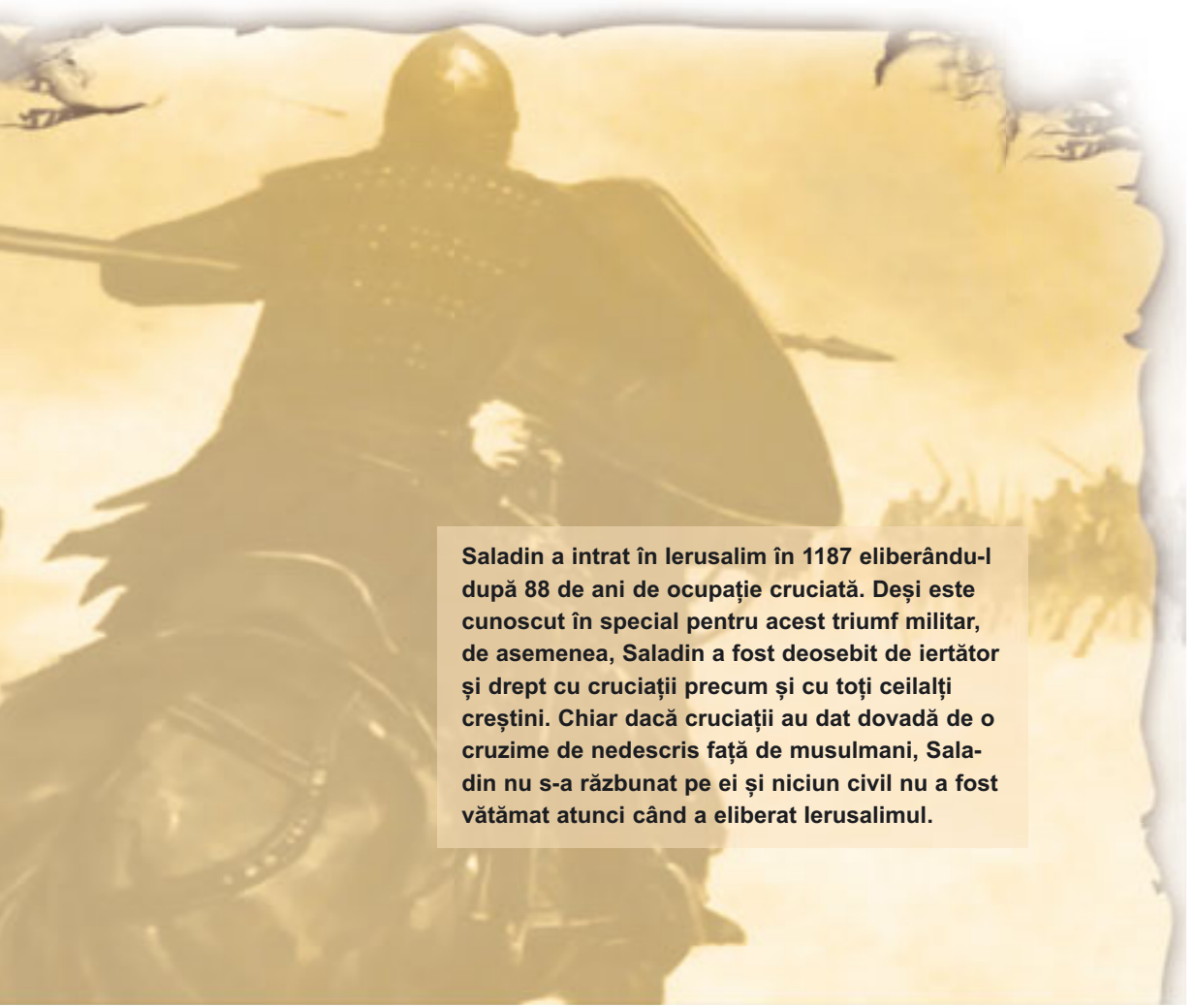
Karen Armstrong descrie a doua capturare a Ierusalimului în aceste rânduri:

Pe data de 2 octombrie 1187 Saladin și armata sa au intrat ca și cuceritori în Ierusalim, iar în următorii 800 de ani Ierusalimul avea să rămână un oraș musulman. Saladin și-a păstrat promisiunea, și a cucerit orașul ținând cont de cele mai înalte idealuri islamice. **El nu s-a răzbunat pentru masacrul din 1099, [procedând] așa cum sfătuiește Coranul (16:127), iar dat fiind faptul că ostilitățile au încetat el a pus capăt uciderilor (2:193-194).** Niciun creștin nu a fost omorât și nu a existat niciun jaf. Prețurile pentru răscumpărare au fost mici în mod deliberat... Sala-

din... i-a eliberat gratis pe mulți dintre ei, așa cum cere Coranul Fratele lui, al-Adil, a fost atât de impresionat de situația disperată a prizonierilor că l-a rugat pe Saladin să îi dea o mie dintre aceștia pentru el, după care i-a eliberat pe loc... toți conducătorii musulmani au fost scandalizați să vadă cum creștinii bogați scapă cu bogățiile lor care ar fi putut să fie folosite să elibereze toți prizonierii ... [Patriarhul] Heraclius a plătit răscumpărarea în valoare de zece dinari la fel ca oricine altcineva, și chiar a avut parte de o escortă specială pentru a-și păstra comoara în siguranță pe timpul călătoriei către Tyr.²³

Pe scurt, Saladin și musulmanii din subordinea lui i-au tratat pe creștini cu multă milă și justiție, chiar au dat dovadă de mai multă compasiune față

Saladin a intrat în Ierusalim în 1187 eliberându-l după 88 de ani de ocupație cruciată. Deși este cunoscut în special pentru acest triumf militar, de asemenea, Saladin a fost deosebit de iertător și drept cu cruciații precum și cu toți ceilalți creștini. Chiar dacă cruciații au dat dovadă de o cruzime de nedescris față de musulmani, Saladin nu s-a răzbunat pe ei și niciun civil nu a fost vătămat atunci când a eliberat Ierusalimul.

de ei decât proprii lor conducători. Nu numai creștinii, dar și evreii au obținut pace și siguranță odată ce Ierusalimul a fost cucerit de musulmani. Astfel, bine cunoscutul poet evreu Yehuda al-Harizi, de origine spaniolă, și-a exprimat sentimentele într-una din operele sale:

Dumnezeu... a decis ca sanctuarul să nu mai rămână în mâinile fiilor lui Esau... Prin urmare, în anul 4950 al Facerii [1190 d.Hr.] Dumnezeu a ridicat spiritul prințului ismaeliților [Salah al-Din], un bărbat înțelept și curajos, care a venit cu toată armata sa, a asediat Ierusalimul, l-a preluat și a proclamat în toată țara că va primi și că va accepta rasa lui Efraim, de oriunde ar veni. Și am venit din toate colțurile lumii să ne stabilim reședința aici. Acum, noi trăim în umbra păcii.²⁴

După Ierusalim, cruciații au continuat să fie cruzi, iar musulmanii au continuat să fie drepecți în alte orașe din Palestina. În 1194, Richard Inimă de Leu, care are reputația unui mare erou în istoria Angliei, a executat în mod josnic 3.000 de musulmani, printre care erau multe femei și copii, în Castelul

**Saladin și
Guy de
Lusignan
după bătălia
de la Hattin
din 1187**

Regele Richard a executat fără milă 3.000 de civili musulmani în castelul Acra, printre care se aflau mai multe femei și copii.

Acre. Deși musulmanii au fost martorii acestei sălbăticii, niciodată nu au recurs la aceleași metode. S-au supus poruncii lui Dumnezeu “**Să nu vă întărați ura împotriva unui neam care v-a împiedicat în drumul spre Moscheea Sacră să [-i] atacați.**” (Coran, 5:2) și nu au folosit violența niciodată împotriva civililor nevinovați. Nu au folosit violența inutilă, nici măcar împotriva armatelor cruciate pe care le-au înfrânt.

Cruzimea cruciaților și justiția musulmanilor, au dezvăluit din nou un adevăr istoric: **O administrație construită pe principiile islamului a permis oamenilor cu credințe diferite să locuiască împreună.** Acest fapt a continuat să fie demonstrat timp de 700 de ani după Saladin, în special în perioada otomană.

*Dumnezeu este Iertător
cu robii [Săi].
(Coran, 3:30)*

FUNDAMENTELE DE BAZĂ ALE TERORISMULUI: DARWINISMUL ȘI MATERIALISMUL

Am explicat anterior că sunt două surse importante de terorism. Am arătat cu exemple și dovezi că una dintre acestea este terorismul radical, care interpretează greșit religiile monoteiste și care consideră că la bază stau informațiile superstițioase care au fost născocite de-a lungul timpului. Am demonstrat în lumina versetelor din Coran că aceste acțiuni ale organizațiilor teroriste care pretind că acționează în numele islamului, de fapt, contravin islamului. Cealaltă sursă de terorism este reprezentată de mentalitatea materialistă și darwinistă.

Majoritatea oamenilor consideră că teoria evoluției a fost prima dată propusă de Charles Darwin, și are la bază dovezi științifice, observații și experimente. Cu toate acestea, adevărul este că Darwin nu a fost fondatorul acesteia, și că nici teoria nu are la bază probe științifice. Teoria constă în adaptarea la natura dogmelor antice a filosofiei materialiste. Deși nu este susținută de descoperiri științifice, teoria este susținută orbește și fanatic în numele filosofiei materialiste. (vezi Harun Yahya, *Atlasul Creației și Înșelăciunea Evoluției*.)

Acest fanatism a avut drept consecințe tot felul de dezastre. Împreună cu răspândirea darwinismului și a filosofiei materialiste pe care o susține, s-a schimbat răspunsul la întrebarea “Ce este ființa umană?”. Oamenii care obișnuiau să răspundă: “Ființele umane au fost create de Dumnezeu și trebuie să trăiască ținând seama de moralitatea frumoasă pe care El ne învață”, au început acum să creadă că “Omul a fost creat din întâmplare, și este un animal care s-a dezvoltat prin intermediul luptei pentru supraviețuire.” Se plătește un preț greu pentru această mare minciună. Ideologiile violente, cum ar fi rasișmul, fascismul și comunismul, și multe alte viziuni barbare care au la bază conflictul, toate s-au dezvoltat puternic din cauza acestei minciuni.

Această parte a cărții va analiza impactul dezastruos pe care darwinismul l-a avut asupra lumii și va dovedi strânsa sa legătură cu terorismul, una dintre cele mai importante probleme a timpurilor noastre.

Minciuna darwinistă: “Viața este un conflict”

Atunci când și-a dezvoltat teoria, Darwin a început cu o concluzie de bază eronată: **Dezvoltarea materiei vii depinde de lupta pentru supraviețuire. Cel mai puternic câștigă prin luptă. Cel mai slab este condamnat la înfrângere și uitare.**

Conform ideilor lui Darwin care nu au un fundament științific, există o luptă nemiloasă pentru supraviețuire și un conflict etern în natură. Cel puternic întotdeauna îl învinge pe cel slab, iar acest lucru permite ca dezvoltarea să apară. Subtitlul pe care l-a dat cărții sale *Originea Speciilor*, “*Originea speciilor prin selecție naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existență*”, prezintă succint punctul său de vedere anormal și neștiințific.

În plus, Darwin a propus minciuna conform căreia “lupta pentru supraviețuire” s-a aplicat, de asemenea, și grupurilor rasiale umane. Conform acelor afirmații închipuite, rasele favorizate au fost victorioase în luptă. Rasele favorizate, din punctul de vedere al lui Darwin, au fost europenii albi. Rasele africane sau asiatice au rămas în urmă în lupta pentru supraviețuire.

Darwin a mers mai departe, și a sugerat că aceste rase vor pierde în curând complet lupta pentru supraviețuire, și, astfel, vor dispărea:

Într-un viitor nu prea îndepărtat, dacă e raportat la secole, rasele civilizate ale omenirii aproape sigur vor extermina și înlocui rasele sălbatice în întreaga lume. În aceeași perioadă maimuțele antropomorfe ... vor fi exterminate fără niciun dubiu. Ruptura dintre om și cele mai apropiate rude ale sale va fi mai mare atunci, deoarece aceasta va interveni între omul dintr-un stat mai civilizată, așa cum putem spera, sau **chiar și între Caucazieni, și o anumită maimuță la fel de involuată ca un babuin, sau ca în perioada de față între negri sau australieni și gorile.**²⁵

Antropologul indian Lalita Vidyarthi explică cum teoria evoluției lui Darwin a impus științelor sociale rasismul:

*Teoria acestuia [a lui Darwin] despre supraviețuirea celui mai bun a fost acceptată cu căldură de specialiștii vremii în științe sociale, iar aceștia au crezut că omenirea a ajuns la diferite niveluri de evoluție care au culminat cu civilizația celor de culoare albă. Începând cu a doua jumătate a secolului nouăsprezece rasismul a fost acceptat ca realitate de majoritatea oamenilor de știință din Vest.*²⁶

Sursa de inspirație a lui Darwin:

Teoria lui Malthus despre atrocitate

Sursa de inspirație a lui Darwin în ceea ce privește ideile sale neștiințifice, răutăcioase și periculoase a fost cartea economistului britanic Thomas Malthus *Eseu despre Principiul Populației*. Malthus a calculat că populația umană, necontrolată, va crește rapid. Potrivit afirmațiilor sale, principalele influențe care au păstrat populația sub control au fost dezastrelor, cum ar fi războaiele, foametea și boala. Pe scurt, conform acestei afirmații brutale, unii oameni au trebuit să moară ca alții să trăiască. Existența a ajuns să însemne un război permanent.

În secolul XIX, ideile anormale ale lui Malthus au fost în mare măsură acceptate. Îdeile sale crude au fost susținute îndeosebi de intelectualii din clasa superioară europeană. În articolul **“Cunoștințe științifice despre nazism “Purificarea rasei” “Program,”** de T.D. Hall, este descrisă în următorul mod importanța pe care Europa secolului al XIX-lea o acordă opiniilor lui Malthus referitoare la populație:

La începutul primei jumătăți a secolului nouăsprezece, în toată Europa, membrii claselor conducătoare s-au adunat să dezbată “Problema populației” recent descoperită și să elaboreze modalități de implementare a dispoziției malthusiene, să mărească rata mortalității în rândul populației sărace: “În loc să recomandăm curățenia în rândul săracilor, ar trebui

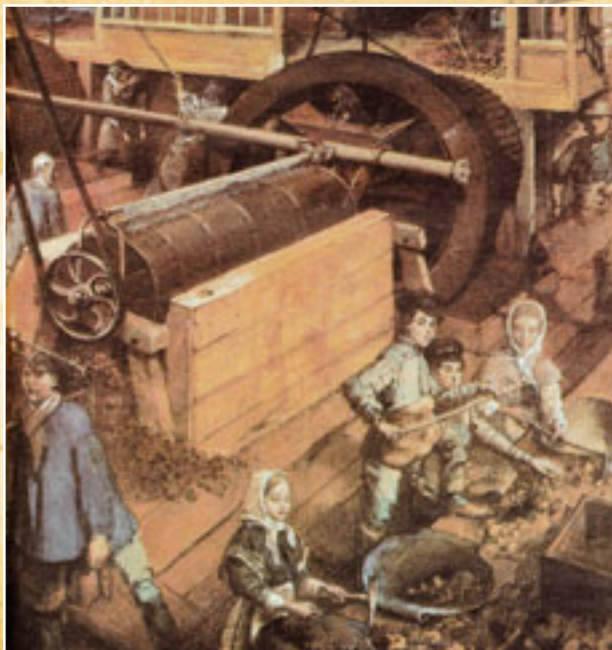
Europa la 1870 de James Joll, profesor englez de istorie,

să încurajăm obiceiurile contrare. În orașele noastre ar trebui să facem străzile mai înguste, să înghesuim mai mulți oameni în case, și să căutăm să revină ciuma. La țară trebuie să construim satele noastre lângă iazuri cu apă stătătoare, și în special să încurajăm coloniștii în condiții mlăștinoase și insalubre,” și așa mai departe.²⁷

Ca rezultat al acestei politici crude, cei slabi, și cei care au pierdut lupta pentru supraviețuire vor fi eliminați, iar ca rezultat, va fi compensată creșterea rapidă a populației. Această așa-numită politică de “oprimare a săracilor” a fost de fapt pusă în aplicare în Anglia secolului XIX. A fost inițiată o ordine industrială prin care copiii de opt și nouă ani au fost obligați să muncească șaisprezece ore pe zi în minele de cărbuni, iar mii dintre aceștia au murit din cauza condițiilor groaznice. Lupta pentru supraviețuire susținută de teo-

Thomas Malthus și Charles Darwin

Punerea în aplicare în secolul al 19-lea a tezei lui Malthus, privind necesitatea luptei pentru viață, a produs suferință copiilor neajutorați și săraci din Anglia. Cu toate acestea, religia a asigurat protecția copiilor. O viață plină de evlavie și virtute, fără niciun fel de suferință, este posibilă numai dacă sunt practicate învățăturile morale ale religiei.

ria lui Malthus a avut drept consecință vieți pline de suferință pentru milioane de britanici.

Influențat de aceste idei inumane, Darwin a aplicat acest concept despre conflict întregii naturi, și a sugerat că cel mai puternic și cel mai bun iese victorios din acest război al existenței. În plus, acesta a pretins că așa-numita luptă pentru supraviețuire a fost o lege justificată și constantă a naturii. Pe de altă parte, el i-a invitat pe oameni să își abandoneze convingerile religioase prin negarea creației, subminând astfel toate valorile etice care s-ar fi putut dovedi obstacole pentru cruzimea luptei pentru supraviețuire.

Umanitatea a plătit un preț greu în secolul XX pentru difuzarea acestor idei crude care au condus oamenii la atrocitate și cruzime.

Rolul darwinismului în pregătirea terenului pentru Primul Război Mondial

În timp ce darwinismul a dominat cultura europeană, efectele concluziei eronate referitoare la lupta pentru supraviețuire au început să apară. În special națiunile europene colonialiste au început să descrie națiunile pe care le-au colonizat ca așa-numite “națiuni nedezvoltate din punct de vedere evoluționist” și au căutat justificare în darwinism.

Cel mai sângeros efect politic al darwinismului a fost izbucnirea primului război mondial în 1914.

În cartea sa *Europa din 1870 încoace*, James Joll, cel mai cunoscut profesor universitar de istorie din Anglia, explică faptul că unul dintre factorii care au pregătit terenul pentru primul război mondial a fost încrederea conducătorilor europeni din acea perioadă în darwinism:

...este important să realizați cum doctrina referitoare la lupta pentru existență și pentru supraviețuire a celui mai bun a fost preluată literalmente de majoritatea conducătorilor din Europa în anii anteriori primului război mondial. De exemplu, șeful statului major al armatei austro-ungare, Conte Franz Conrad von Hoetzendorff, a scris în memoriile sale după război:

*Uneori religiile filantropice, învățăturile morale și doctrinele filosofice pot e duce la **slăbirea luptei pentru existență a omenirii** în cea mai crudă formă, însă nu vor reuși niciodată să o elimine din rolul de motivație fundamentală a lumii ... **Catastrofa războiului mondial, apărută ca rezultat al forțelor motrice din viețile statelor și oamenilor, care a apărut ca o furtună cu fulgere care, prin natura sa, se descarcă singură**, este conformă acestui principiu de bază.*

Privind prin prisma acestui fundament ideologic, este ușor de înțeles insistența lui Conrad în ceea ce privește necesitatea unui război preventiv pentru păstrarea monarhiei austro-ungare.

Am văzut de asemenea că aceste opinii nu s-au limitat la personalități

militare, și că, de exemplu, Max Weber a fost foarte preocupat de lupta internațională pentru supraviețuire. Iată, Kurt Riezler, asistent personal și confident al cancelarului german Theobald von Bethmann-Hollweg, a scris în 1914:

“Ostilitatea eternă și absolută este esențialmente inerentă în relațiile între oameni; iar, ostilitatea pe care o observăm peste tot ... nu este rezultatul unei perversiuni a naturii umane ci este chiar esența lumii și sursa vieții.”²⁸

Friedrich von Bernhardi, general în primul război mondial, a făcut o conexiune similară între război și legile războiului din natură. **“Războiul”** a declarat Bernhardi **“este o necesitate biologică”**; “este la fel de necesar ca lupta elementelor naturii”; “oferă o decizie corectă din punct de vedere biologic, din moment ce deciziile sale au la bază chiar natura lucrurilor.”²⁹

Așa cum am văzut, primul război mondial a izbucnit din cauza gânditorilor europeni, a generalilor și administratorilor care au văzut războiul, baia de sânge și suferința ca pe un fel de dezvoltare, crezând că acestea fac parte dintr-o lege constantă a naturii. Rădăcinile ideologice care au condus toată acea generație pe calea distrugerii, au fost chiar conceptele lui Darwin privind “lupta pentru supraviețuire” și “rasele favorizate.”

Primul război mondial a lăsat în urmă 8 milioane de morți, sute de orașe ruinate, și milioane de răniți, infirmi, oameni fără case și șomeri.

Cauza principală a celui de-al doilea război mondial, care a izbucnit 21 de ani mai târziu și care a numărat 55 milioane de morți, a avut, de asemenea, la bază darwinismul.

Fascismul, care are la baza sa concepte darwiniste, a provocat moartea a milioane de oameni nevinovați. Această ideologie îngrozitoare a atras mai multe țări ale lumii într-o spirală a distrugerii și suferinței.

Al doilea război mondial a provocat moartea a 55 de milioane de oameni, lăsându-i pe mulți alții invalizi și fără adăpost, ruinându-le viața. Războiul a devastat orașele și a provocat colapsul economiilor.

Nazismul, un amestec de darwinism social și neo-păgânism, a ucis milioane de oameni și a răspândit groaza în inimile multor altora.

Unde a dus “Legea Junglei”: la Fascism

În timp ce darwinismul a hrănit rasismul în secolul XIX, în secolul XX a pus bazele unei ideologii care avea să se dezvolte și să înece lumea în sânge: Nazismul.

O puternică influență darwinistă poate fi văzută la ideologii naziști. Când analizăm această teorie, pe care a conturat-o Adolf Hitler și Alfred Rosenberg, întâlnim concepte ca “selecție naturală”, “împerechere selectivă” și “lupta pentru supraviețuire între rase”, care sunt repetate de zeci de ori în lucrarea lui Darwin. Când și-a numit cartea *Mein Kampf* (Lupta mea), Hitler a fost inspirat de lupta darwinistă pentru supraviețuire și de principiul că victoria îl alege pe cel mai bun. El vorbește în mod special despre lupta între rase:

*Istoria va culmina cu un nou imperiu milenar al unei splendori neegale, care are la bază o nouă ierarhie a rasei alese chiar de natură.*³⁰

*La congresul partidului din 1933 de la Nuremberg, Hitler a proclamat că “o rasă superioară supune o rasă inferioară ... un drept pe care îl vedem în natură și care poate fi privit ca singurul drept care poate fi conceput”.*³¹

Faptul că naziștii au fost influențați de darwinism, este o certitudine pe care o acceptă aproape toți istoricii care sunt experți în această problemă. Peter Chrisp, autorul cărții *Ascensiunea Fascismului*, a exprimat acest lucru după cum urmează:

*Teoria lui Charles Darwin, conform căreia oamenii au evoluat din maimuțe, a fost ridiculizată când a fost publicată prima dată, însă, a fost acceptată mai târziu pe scară mare. Naziștii au denaturat teoriile lui Darwin, folosindu-le pentru a justifica războiul și rasismul.*³²

Istoricul Hickman descrie influența darwinismului asupra lui Hitler după cum urmează:

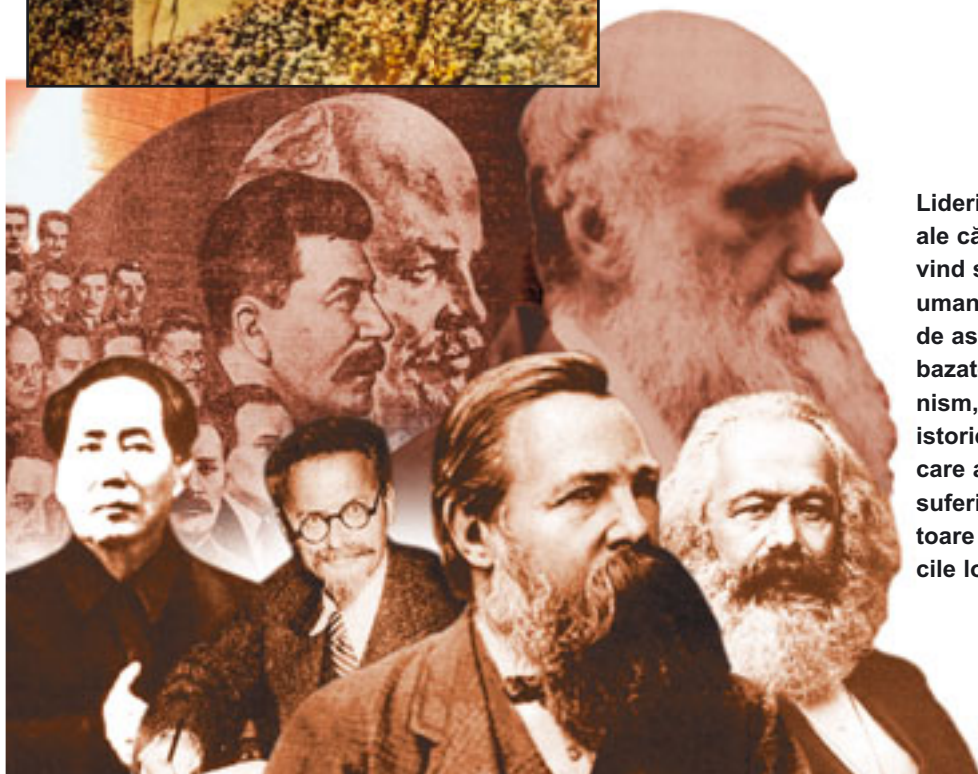
[Hitler] a crezut cu fermitate și a propovăduit evoluția.

Oricât de temeinică, oricât de profundă este complexitatea psihozelor

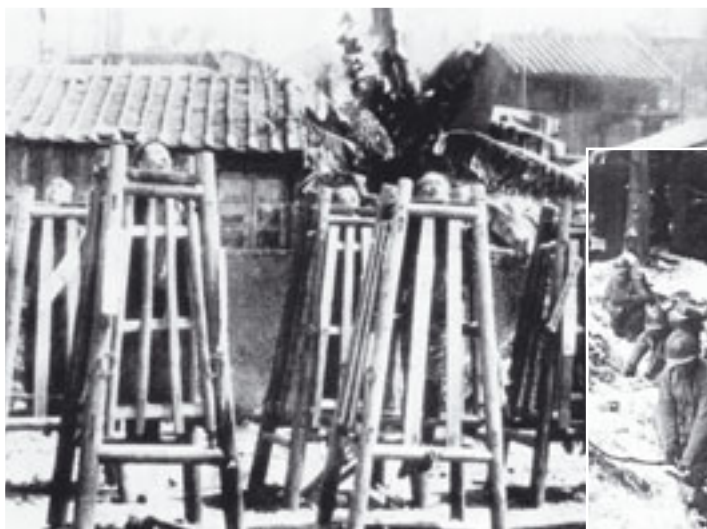

sale, este sigur că [concep-
tul luptei a fost important
deoarece] ... cartea sa,
Mein Kampf, enunță în
mod clar un număr de idei
evoluționiste, în special
cele care scot în evidență
lupta, supraviețuirea celui
mai bun și exterminarea
celor slabi pentru a produ-
ce o societate mai bună.³³

Hitler, care a apărut cu aceste
opinii, a târât lumea într-o violen-
ță nemaiîntâlnită până atunci.
Multe grupuri etnice și politice, și

Liderii comuniști,
ale căror idei pri-
vind societatea
umană au fost,
de asemenea,
bazate pe darwi-
nism, vor intra în
istorie ca unii
care au cauzat
suferințe îngrozi-
toare prin politi-
cile lor crude.

Comunismul a aplicat
ideea darwinistă de conflict
la conflictul de clasă, și, astfel,
a acceptat crima și vărsarea de
sânge ca metode legitime de control.

în special evreei, au fost expuși la cruzimi groaznice și masacrați în lagărele de concentrare ale naziștilor. Al doilea război mondial, care a început odată cu invazia naziștilor, a costat 55 milioane de vieți. La baza celei mai mari tragedii din istoria mondială a fost conceptul darwinist, și anume “lupta pentru supraviețuire.”

Alianța sângeroasă: Darwinismul și Comunismul

În timp ce fasciștii se găsesc în aripa dreaptă a darwinismului social, aripa stângă este ocupată de comuniști. Comuniștii au fost întotdeauna printre cei mai aprigi apărători ai teoriei lui Darwin.

Această relație între darwinism și comunism se întoarce în timp până la fondatorii ambelor concepte de tip “ism.” Marx și Engels, fondatorii comunismului, au citit *Originea Speciilor* a lui Darwin imediat ce a apărut, și au fost uimiți de atitudinea sa materialist dialectică. Corespondența dintre Marx și Engels a arătat că aceștia au considerat că teoria lui Darwin “conține bazele din istoria naturală pentru comunism.” În cartea sa *Dialecticele Naturii*, pe care a scris-o sub influența lui Darwin, Engels l-a elogiat foarte mult pe Darwin, și a încercat să își aducă propria sa contribuție la teorie în capitolul “Rolul jucat de muncă în tranziția de la maimuță la om.”

Comuniștii ruși care au călcat pe urmele lui Marx și Engels, cum ar fi Plekhanov, Lenin, Trotsky și Stalin, toți au fost de acord cu teoria lui Darwin referitoare la evoluție. Plekhanov, care este considerat fondatorul comunismului rus, a considerat marxismul ca **“Darwinism aplicat în știința socială.”**³⁴

Trotsky a spus, **“Descoperirea darwinistă este cel mai mare triumf al dialecticii în întregul domeniu al materiei organice.”**³⁵

Educația darwinistă a avut un rol major în formarea cadrelor comuniste. De exemplu, istoricii subliniază faptul că **Stalin a fost religios în tinerețe, dar a devenit ateu în primul rând din cauza cărților lui Darwin.**

Mao, care a pus bazele regimului comunist în China și care a omorât milioane de oameni, a afirmat în mod public că **“Socialismul chinez este întemeiat pe opera lui Darwin și pe teoria evoluției.”**³⁶

Istoricul James Reeve Pusey de la universitatea Harvard intră în detalii referitor la efectul darwinismului asupra lui Mao și a comunismului chinez în cartea sa de cercetare *China și Charles Darwin*.

Pe scurt, există o legătură indestructibilă între teoria evoluției și comunism. Teoria susține că materia vie este **produsul întâmplării**, și asigură un așa-numit suport științific pentru ateism. Comunismul, o ideologie ateistă, este din acest motiv ferm legat de darwinism. În plus, teoria evoluției presupune că dezvoltarea în natură este posibilă grație conflictelor (cu alte cuvinte “lupta pentru supraviețuire”) și susține conceptul “dialecticii” care este fundamental pentru comunism.

Dacă luăm în considerare conceptul comunist al “conflictului dialectic”, care a omorât un număr de 120 milioane de oameni în secolul XX, ca o “mașină de ucis”, atunci putem să înțelegem mai bine dimensiunile dezastrului pe care darwinismul l-a avut pe planetă.

Conflictul dialectic nu încurajează dezvoltarea societăților, le distruge

Așa cum am constatat mai devreme, darwinismul a sugerat că lupta materiei vii reprezintă cauza dezvoltării acesteia și a câștigat așa-numita monedă științifică pentru filosofia materialismului dialectic.

După cum se poate înțelege din numele său, materialismul dialectic are la bază ideea “conflictului”. Karl Marx, fondatorul acestei filosofii, a propagat ideea conform căreia **“dacă nu este luptă și opoziție, totul va rămâne așa cum este.”** În altă parte a spus, **“Forța este moașa fiecărei societăți bătrâne însărcinată cu una nouă.”**³⁷ Afirmând acest lucru, a îndemnat oamenii la violență, război și vărsare de sânge pentru a se putea dezvolta.

Primul care a aplicat teoria lui Marx în politică a fost Lenin. Încurajând ideea că **“progresul apare ca rezultat al conflictului contrariilor”**, Lenin a pledat că oamenii cu idei opuse trebuie să se afle în conflict constant. De asemenea, Lenin în mod repetat a afirmat că acest conflict va presupune vărsare de sânge, adică, terorismul. Un text al lui Lenin intitulat **“Războiul de gherilă”** care a fost prima dată publicat în *Proletarul* în 1906, cu unsprezece ani înainte de Revoluția Bolșevică, arată metodele teroriste pe care le-a adoptat:

Fenomenul de care suntem interesați este lupta armată. Este condusă de indivizi și de grupuri mici. Unii aparțin organizațiilor revoluționare, în timp ce alții (majoritatea în anumite părți din Rusia) nu aparțin niciunei organizații revoluționare. Lupta armată urmărește două scopuri diferite, care trebuie să fie strict evidențiate: în primul rând, **această luptă are ca scop asasinarea indivizilor, șefilor și subordonaților din armată și poliție; în al doilea rând, are ca scop confiscarea fondurilor monetare atât de la guvern, cât și de la persoane particulare.** Fondurile confiscate sunt parțial distribuite trezoreriei partidului, o parte pentru scopuri speciale pentru înarmare și pregătirea pentru răscoală, și o parte pentru menținerea persoanelor implicate în lupta pe care o descriem.³⁸

În secolul XX, una dintre cele mai cunoscute ideologii care s-a opus comunismului a fost fascismul. Deși fascismul s-a declarat opus comunismului, este interesant că a crezut tot la fel de mult ca și comunismul în conceptul luptei. Comuniștii au crezut în necesitatea luptei de clasă; fasciștii pur și simplu au schimbat arena de luptă concentrându-se pe ideea luptei între rase și națiuni. De exemplu, istoricul german Heinrich Treitschke, una din cele mai importante surse pentru ideile naziste și un rasist remarcabil, a scris, **“națiunile nu pot să prospere fără o competiție intensă, cum ar fi lupta pentru supraviețuire a lui Darwin.”**³⁹ Hitler, de asemenea, a spus că s-a inspirat din teoria lui Darwin despre înțelegerea luptei:

Întreaga lume a Naturii este o luptă grandioasă între putere și slăbi-

Este firesc să apară neînțelegeri, dar acestea nu ar trebui să constituie cauzele unor conflicte și războaie între oameni. Respectul reciproc și compasiunea pot asigura înțelegerea și conviețuirea părților în dezacord. Învățătura morală a Coranului oferă oamenilor o viață plină de pace și bucurie, în timp ce lupta dialectică aduce întotdeauna nefericire, distrugere și moarte.

ciune – o victorie eternă a celor puternici asupra celor slabi. Nu ar mai fi nimic decât o decădere în toată natura în caz contrar. Cel care trăiește trebuie să lupte. Cel care nu își dorește să lupte în această lume în care lupta permanentă este legea vieții, nu are dreptul să existe.⁴⁰

Aceste două ideologii social darwiniste au considerat că, pentru ca o societate să devină puternică, este necesară lupta și vărsarea de sânge; ce au creat în secolul XX este bine cunoscut. Au murit un număr uriaș de persoane inocente; un alt număr uriaș de persoane au fost rănite sau mutilate; economiile naționale s-au năruit; banii care de obicei se cheltuiau pentru probleme legate de sănătate, cercetare, tehnologie, educație și arte au fost cheltuiți pentru arme, pe bandaje pentru pansarea rănilor provocate de acele arme și pentru renovarea orașelor ruinate. Pe măsură ce a trecut timpul a devenit evident că lupta și teroarea nu au promovat dezvoltarea umană, ci mai degrabă au provocat distrugere.

Diferențele de opinie nu implică conflictul. Din contră, din acestea pot rezulta lucruri bune

Cu siguranță în lume există contradicții. Așa cum în natură este lumină și întuneric, zi și noapte, cald și rece, așa există și în aplicarea ideilor contradicții. Însă, o contradicție a ideilor nu implică un conflict. Din contră, dacă contradicțiile sunt abordate cu pace, înțelegere, iubire, compasiune și milă, se pot obține rezultate bune. Orice persoană care compară propria sa idee cu a altei persoane poate să o dezvolte pe a sa sau să vadă carențele acesteia și să le remedieze. Cei care apără opiniile contrare pot să aibă un schimb de idei în conversație sau să se implice într-o critică constructivă. Numai persoanele sincere, iertătoare, pașnice și umile care se supun învățăturilor morale din Coran pot să dezvolte această abordare.

Este un imens act de cruzime să omori o persoană sau să îi faci rău deoarece are idei diferite, practică o altă religie sau aparține unei rase diferite. Numai din această cauză, de-a lungul istoriei și în toată lumea, fiii și fiicele aceleiași patrii s-au luptat unul cu celălalt până la moarte, s-au ucis unul pe

celălalt fără milă. Sau oamenii de diferite rase sau naționalități, inclusiv femei și copii, au fost măcelăriți fără deosebire. Singura persoană care ar putea să facă un astfel de lucru, este o persoană care nu are respect față de ființa umană, și care consideră persoana pe care o are în față sa ca pe un animal inteligent; este o persoană care nu crede că va trebui să dea socoteală lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut.

Cea mai bună și cea mai adevărată atitudine pe care trebuie să o avem față de ideile contrare este dezvăluită în Coran. Conflictele de idei s-au tot născut pe parcursul istoriei, unul dintre cele mai cunoscute exemple fiind conflictul între Moise (pfas) și faraonul cu care a fost contemporan. În ciuda cruzimii și agresivității acestui faraon, Dumnezeu l-a trimis pe profetul Moise să îl invite la religia lui Dumnezeu, iar El i-a explicat lui Moise metoda pe care trebuie să o folosească profetul:

Duceți-vă la Faraon, căci el a întrecut orice măsură! Și spuneți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme! (Coran, 20:43-44))

Profetul Moise (pfas) a ascultat porunca lui Dumnezeu și i-a explicat acestuia adevărata religie. Pentru a-l opri pe faraon de la negarea lui Dumnezeu și pentru a-i opri cruzimea față de oameni, profetul Moise a explicat fiecare chestiune cu răbdare. Cu toate acestea, faraonul a avut o atitudine ostilă față de caracterul nobil și răbdarea profetului, amenințând că îl va omorî pe acesta și pe cei care îi împărtășesc ideile. Însă nu atitudinea faraonului a triumfat; din contră, el și poporul său au fost înecați. Profetul Moise (pfas) și poporul său au ieșit victorioși.

După cum arată acest exemplu, victoria unei idei sau a luptei pentru dezvoltare nu se produce prin ostilitate sau prin agresiune. Întâlnirea dintre profetul Moise (pfas) și faraon oferă o lecție din istorie: nu cei care sunt de acord cu discordia și cruzimea sunt victorioși, ci cei care sunt adepții păcii și justiției. Exercițiul principiilor morale frumoase își primește răsplata, atât în această lume, cât și pe lumea cealaltă.

O legătură între darwinism și terorism

Cum am văzut până acum, darwinismul se află la baza diferitelor ideologii ale violenței care au atras dezastrul în lume în secolul XX. Conceptul fundamental din spatele acestei înțelegeri și metode este “lupta cu oricine nu este de partea noastră.” În lume există diferite credințe, opinii și filosofii. Este foarte normal ca aceste idei diferite să aibă trăsături contradictorii. Totuși, ne putem referi la aceste puncte de vedere diferite analizându-le separat în unul din cele două moduri:

1) Pot să țină cont de existența celor care nu sunt ca ei și să încerce să stabilească un dialog cu aceștia, folosind o metodă umană. Într-adevăr, această metodă este conformă cu moralitatea din Coran.

2) Pot alege să aibă dispute cu ceilalți, și să încerce să își asigure un avantaj prin vătămarea celorlalți, cu alte cuvinte, să se comporte ca un animal sălbatic. Aceasta este o metodă folosită de materialism, ceea ce reprezintă o lipsă de religiozitate.

Oroarea pe care o numim “terorism” nu este altceva decât o exprimare al celui de-al doilea punct de vedere.

Când luăm în considerare diferența dintre aceste două abordări, observăm că ideea “**omul ca animal care luptă**” pe care darwinismul a impus-o în mod inconștient oamenilor este extrem de influentă. Indivizii și grupurile care aleg calea conflictului s-ar putea să nu fi auzit niciodată de darwinism și de principiile acelei ideologii. Însă, la finalul zilei sunt de acord cu ideea a cărei bază filosofică este darwinismul. Ceea ce îi determină să creadă în corectitudinea acestei opinii, sunt astfel de slogane care au la bază darwinismul, cum ar fi “În această lume, cel puternic supraviețuiește”, “Peștele mare îl înghite pe cel mic”, “Războiul este o virtute” și “Omul avansează pe măsură ce poartă războaie”. Dați la o parte darwinismul, iar acestea nu sunt nimic altceva decât slogane lipsite de sens.

De fapt, când se renunță la darwinism, nu mai rămâne nicio filosofie a

conflictului. Cele trei religii monoteiste în care majoritatea oamenilor din lume cred, islamismul, creștinismul și iudaismul, toate se opun violenței. Toate cele trei religii doresc să aducă pace și armonie în lume, și nu sunt de acord ca oamenii inocenți să fie omorâți și să îndure acte de cruzime și de tortură. Conflictul și violența încalcă moralitatea pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru om, fiind concepte anormale și care nu sunt dorite. Cu toate acestea, darwinismul consideră și descrie conflictul și violența ca fiind naturale, concepte justificate și corecte, care trebuie să existe. Prin urmare, această ideologie

denaturată se află în spatele activităților teroriste din lume, deoarece aceasta consideră că lupta și violența prezintă cel mai scurt drum pentru atingerea unui scop.

Pot exista neînțelegeri între state sau societăți, dar conflictele și războiul nu pot rezolva problemele. Așa cum ni se spune în Coran, toate neînțelegerile trebuie să fie rezolvate prin răbdare, compasiune și înțelegere reciprocă.

Fiecare persoană care dorește pacea trebuie să recunoască pericolul darwinismului

Soluția pentru lupta împotriva unei probleme specifice constă în renunțarea la ideile de care această problemă depinde fundamental. De exemplu, indiferent cât de mult încercăm să păstrăm curat exteriorul unui coș de gunoi care miroase urât, gunoiul va continua să emane un miros urât. Toate soluțiile se vor dovedi că sunt de scurtă durată. Soluția reală constă în curățarea completă a sursei de gunoi, îndepărtarea gunoiului în totalitate. Altfel, este ca și cum ai petrece ani crescând șerpi veninoși la fermă, apoi îi eliberezi și te întrebi de ce încep să muște oameni și încearcă să se încolăcească în jurul lor. Cel mai important lucru este să nu îi crești.

În consecință, în lupta împotriva terorismului, căutarea teroriștilor, unul câte unul, și încercarea de a-i face ineficienți nu reprezintă o soluție viabilă și permanentă. **Singura modalitate pentru a eradica total flagelul terorismului de pe fața pământului este identificarea surselor principale care alimentează teroriștii și eliminarea acestora. Pe de altă parte, principala sursă a terorismului sunt ideologiile greșite și educația primită prin prisma acestor ideologii.**

În zilele noastre, în aproape toate țările din lume, darwinismul este inclus în programele școlare și este considerat drept studiu științific. Tinerii nu sunt învățați că sunt creați de Dumnezeu, că sunt înzestrați cu spirit, înțelepciune și conștiință. Nu li se spune că vor trebui să dea socoteală pentru faptele lor în Ziua Judecății și că vor fi pedepsiți în mod corespunzător în iad sau că vor fi recompensați cu paradisul pentru toată eternitatea. Din contră, li se spun minciuni că sunt creaturi ale căror strămoși au fost animale, care într-un oarecare mod au luat naștere din coincidență. Cu o astfel de îndoctrinare, ei presupun că sunt ființe ale nimănui, care nu sunt responsabile în fața lui Dumnezeu, și cred că viitorul lor – care este supraviețuirea lor – este să fie victorioși prin luptă. După această etapă, este foarte ușor să speli creierul acestor oameni, care au fost deja îndoctrinați din timpul școlii, și să îi transformi în

dușmani ai unei umanității, suficienți de cruzi pentru a omorî copii inocenți. Astfel de oameni pot fi repede atrași de orice ideologie deviată; pot acționa sub influența instrucțiunilor teroriștilor și se pot implica în acte de cruzime și de violență de neconceput. Grupările teroriste comuniste, fasciste și rasiste care au existat din secolul XIX sunt produsele acestui tip de sistem de educație.

Al doilea mare rău pe care îl face acest sistem de educație este că îndepărtează cu desăvârșire educația de religie, prin urmare limitează sfera religiei la lumea oamenilor needucați. Astfel, cei care au acces la educație sunt complet îndepărtați de religie ca rezultat al insuflării materialist darwiniste, religia devenind o caracteristică a persoanelor needucate. Acest lucru provoacă dezvoltarea ideilor superstițioase și eronate, permițând acelor care răspân-

desc în numele religiei ideile total opuse religiei să preia controlul mai ușor.

Pentru a concluziona, modalitatea pentru a stopa actele de terorism este oprirea educației materialist darwiniste, care este una dintre cele mai importante surse de terorism, educarea tinerilor în concordanță cu programa care are la bază date științifice reale și care le însuflă dragostea și frica de Dumnezeu și dorința de a se comporta înțelept și corect. Fructele unei astfel de educații vor fi o comunitate alcătuită din oameni pașnici, demni de încredere, iertători, miloși, amabili și umani.

Efectele dăunătoare ale educației darwiniste limitate care au dus la violență

Prin împrăștierea minciunii că viața umană nu are niciun scop, educația darwinistă transformă oamenii în indivizi bolnavi la nivel psihologic, pesimiști și psihopați, lipsiți de orice speranță și bucurie.

Un exemplu frapant este norvegianul Anders Behring Breivik. Breivik a recunoscut că a comis cele două atacuri teroriste în Norvegia pe data de 22 iulie 2011. Unul dintre acestea a fost un atac cu bombă în clădirea guvernului din Oslo în care au murit 8 oameni. Celălalt a fost un atac în tabăra de tineret a partidului laburist pe insula Utøya. În acel atac și-au pierdut viața șaiszeci și nouă de oameni.

Înainte de atacuri, Breivik și-a expus propriile idei în “Manifestul european pentru independență.” La pagina 1518, a afirmat că se consideră ca un apărător al viziunii mondiale științifice și al biologiei moderne. Printre cărțile pe care le-a “prețuit cel mai mult”¹ se află și Originea Speciilor a lui Charles Darwin. Conform părerii lui Breivik, “o Europă perfectă” trebuie să includă legile darwinismului social.²

La pagina 1202, Breivik spune că este în totalitate de acord cu biologul darwinist de la Universitatea Princeton, Lee Silver, referitor la re-implementarea metodei Eugeniei asupra populației. Este de acord cu opinia lui Silver că în viitor trebuie să se aplice politici radicale dacă populația lumii urmează să fie redusă la mai puțin de o jumătate din cifra actuală, respectiv 3,8 miliarde.³ La aceeași pagină, Breivik afirmă clar că a aderat la raționamentul lui Darwin că “genocidul și selecția naturală ... merg mână în mână”:

Teroriștii urmăresc să distrugă oamenii, atât fizic, cât și psihologic, pentru a-și atinge un anumit scop. Cu toate acestea, moralitatea religiei se opune terorismului, prin aceea că ea are drept scop stimularea în societate a sentimentelor de iubire, compasiune, bucurie și speranță și a stării de bine.

“Chiar dacă țările din lumea a doua și a treia ignoră apelul acestei “hegemonii” [să se oprească din aducerea pe lume

a copiilor], natura va corecta tendințele lor suicidale deoarece acestea nu sunt capabile să își hrănească populația.”⁴

Breivik continuă să spună că nu trebuie să existe nicio intervenție în acest proces natural, sau în ceea ce privește foametea:

“Dacă foametea amenință țările care nu au reușit să respecte indicațiile noastre [capacitatea populației], nu trebuie să fie sprijinite prin susținerea conducătorilor corupți sau să fie ajutate în vreun fel.”⁵

“Ajutorul alimentar pentru țările din lumea a 3-a trebuie să se oprească imediat deoarece reprezintă cauza principală a supra-populării.”⁶

Aceste cuvinte scrise de Breivik personal arată clar că din cauza educației darwiniste și-a pierdut toate valorile morale, ca rezultat fiind ceea ce a comis cu sânge rece, și anume atacurile teroriste care au costat viețile a zeci de oameni.

Un alt exemplu al colapsului moral și al cruzimii provocate de educația darwinistă este asasinul american în serie, Jeffrey Dahmer, care a omorât și a mâncat 17 copii înainte să fie prins. În ultimul interviu de la canalul Dateline NBC, imediat înainte să fie executat, Dahmer a făcut următoarea afirmație:

“Dacă o persoană nu crede că există un Dumnezeu căruia să îi dea socoteală, atunci ce rost are să încerce să-și modifice comportamentul pentru a-l păstra în limite acceptabile? Cel puțin așa am crezut eu. Întotdeauna am considerat că teoria evoluției este adevărată, că toți am venit din noroi [din întâmplare]. Când murim, știm, că asta a fost totul, nu a fost nimic.”⁷

Superstiția lui Darwin care a otrăvit un număr mare de persoane, transformă oamenii în asasini în serie și chiar îi face suficient de psihopați să mănânce carne de om. Acest lucru se naște din religia falsă care caută să îndoctrineze oamenii cu ideea că nu au nicio responsabilitate față de Creator, care îi convinge că sunt entități care nu au nici un rost, care nu sunt responsabile și care sunt fără scop, care consideră că ființele umane sunt animale și care caută să depărteze oamenii de realitatea vieții de apoi descriind moartea ca punctul final.

Darwinismul a fost cea mai mare decepție și nenorocire din ultimul secol, și s-a aflat în spatele uciderii, oprimării, terorii, masacrelor în masă, degenerării și suferințelor de toate felurile din ultimii 200 de ani. DARWINISMUL A FOST CEA MAI MARE ÎNȘELĂCIUNE ȘI NENOROCIRE DIN ULTIMUL SECOL, și a fost în spatele războaielor mondiale, a comunismului și a fascismului care au avut drept consecință la un moment dat la apariția în societăți a ateismului, rasismului și a masacrelor în masă.

Efectele nefericite ale acestei întunecate nenorociri inițiate de Darwin care s-a reflectat asupra societății a persistat până în zilele noastre. Cea mai recentă carte a lui Richard Dawkins, unul dintre cei mai dedicați adepți ai darwinismului din prezent, conține sugestii îndepărtate de credința în Dumnezeu, lucru care inevitabil va duce la pesimism și disperare. Unul dintre cele mai relevante cazuri în acest sens a fost felul în care Jesse Kilgore, un student de 22 de ani din America, s-a sinucis aflându-se sub efectul cărții lui Dawkins care i-a fost recomandată de un profesor.⁸

Efectul opiniilor terifiante ale lui Dawkins care au la bază ideologia sinistră a darwinismului, sub nicio formă nu se limitează la acel exemplu. În prefața cărții sale *Destrămarea curcubeului*, însuși Dawkins admite că:

“Un editor străin a primei mele cărți s-a confesat că nu a putut să

doarmă trei nopți după ce a citit-o, atât de tulburat a fost de mesajul rece și deprimant. Alții m-au întrebat cum pot să mă trezesc dimineața. Un profesor dintr-o țară îndepărtată mi-a scris cu reproș că o elevă a venit la el plângând după ce a citit aceeași carte, deoarece a convins-o că viața acesteia era goală și fără scop. A sfătuit-o să nu arate cartea prietenilor ei, de frică să nu îi contamineză cu același pesimism nihilist.”⁹

Această nenorocire sinistră, darwinismul, este o religie perversă care provoacă moartea, crima, disperarea, lipsa de sentimente, teroarea și cruzimea și care încurajează oamenii să creadă că ei nu sunt nimic mai mult decât animale care s-au născut din întâmplare. Cei câțiva reprezentanți ai acelei credințe superstițioase care au mai rămas încă se străduiesc cu toată puterea să depărteze oamenii de la credința în Dumnezeu. De aceea se opun vehement dovezilor științifice ale invalidității darwinismului în școli, ascund fosilele care dovedesc Creația, și niciodată nu recunosc că proteina nu poate să ia naștere din întâmplare și că mai mult de 700 de milioane de fosile resping complet darwinismul. Totuși, în ciuda acestor măsuri, oamenii din secolul XXI nu mai sunt păcăliți cu minciuni. Toate eforturile făcute pentru a susține darwinismul după ce a fost expus ca înșelătorie, au fost zadarnice.

1-<http://www.darwinthenandnow.com/2011/07/breivik-a-darwinist/?cb=09394448816310614>

2- Anders Behring Breivik, Declarația europeană de independență, p.1386

3-<http://www.darwinthenandnow.com/2011/07/breivik-a-darwinist/?cb=09394448816310614>

4- Anders Behring Breivik, Declarația europeană de independență, p.1202

5- Anders Behring Breivik, Declarația europeană de independență, p.1202

6- Anders Behring Breivik, Declarația europeană de independență, p.1203

7- Kelly J. Coghlan, Cronica de sâmbătă de la Houston -15 Februarie 2009

8- <http://www.worldnetdaily.com/index.php?fa=PAGE.view&pageId=81459>

9- Richard Dawkins, Destrămarea curcubeului New York: Compania Houghton Mifflin, 1998, p. ix.

Educația darwinistă din școli influențează oamenii predispuși la violență și terorism

Nimic din această lume nu este o coincidență, după cum nu a fost nici întinericul în care lumea a fost târâtă în secolele XX și XXI. Dumnezeu, prin aceste etape dureroase din istorie, a arătat umanității un exemplu foarte important și El încă dorește ca aceasta să îl vadă. Oamenii trebuie să înțeleagă: dacă ei uită că au fost creați pentru iubire, fraternitate, prietenie și altruism, și dacă aleg să fie dezbinați și să se lupte în loc să fie uniți și să devină mai puternici, și dacă se lasă ademniți de ideologii și mișcări false și cred că “pentru a face progrese este necesar să ucidem și să ne luptăm”, atunci vor obține ceea ce vor: luptă și suferință. În cele din urmă vor vedea că conflictele nu vor aduce progrese, ci numai distrugere.

Darwinismul și derivatul său comunismul au la bază așa-numita nevoie de luptă și conflict

Dialectica care a luat naștere prima dată în Grecia antică și a însemnat “dezbatere”, a fost prima dată descrisă de Heraclit (576-480) în felul următor: “...toate lucrurile au luat naștere în urma conflictului contrariilor.” Pentru Heraclit, conflictul este tatăl tuturor. Prin urmare, trebuie să fie un conflict între teze și anti-teze. În cazul în care apărătorii unei teze vor fi învinși de cealaltă parte, trebuie să fie prin război și sânge, iar cealaltă parte trebuie să fie distrusă cu orice preț. După aceea, sintezele se vor transforma într-o teză nouă, iar aceeași luptă și război trebuie să continue la capacitate maximă.

Hegel și Marx, care au urmat la distanță de secole de acesta, l-au denumit “conflict”, dacă nu direct război, și cu siguranță nu a durat mult timp până când liderii comuniști sângeroși l-au perceput ca război și masacru. Aceștia au crezut în necesitatea războiului și l-au considerat o condiție de bază pentru marxism. Chiar dacă comuniștii verzi resping astăzi acest concept de război, comunismul presupune ambuscade brutale, războaie de gherilă și masacre fără nicio rezervă. Masacrele actuale din Siria, vărsarea de sânge a comuniștilor PKK din Anatolia, din partea de sud, sunt o dovadă suficientă a acestui fapt.

Comunismul: una din cele mai importante temelii a organizațiilor teroriste

Țările care au suferit din cauza terorismului, inclusiv Turcia, cel mai frecvent au ca principali opozanți grupări teroriste comuniste sau grupări insurgente diferite și amestecate. Comunismul este foarte activ în zilele noastre, și, chiar dacă nu este recunoscut oficial, controlează părți din America de Nord, Europa de Nord și aproape tot Orientul Mijlociu. După aceea sunt țările care sunt oficial sub conducere comunistă, cum ar fi multe țări din America de Sud, China, și desigur, Coreea de Nord. Acest tip de comunism, conducerea de tip marxist aduce teroare în lume la nivel mondial. Cei care închid ochii la această evidentă amenințare marxistă, continuă să caute soluții împotriva terorismului prin dezbateri televizate interminabile. Cu toate acestea, în același timp, în școli continuă să se predea elevilor dialectica. Mințile propriilor lor copii sunt umplute cu minciuni despre faptul că două idei contradictorii trebuie să se lupte una cu cealaltă și că istoria este plină de astfel de conflicte, și că numai astfel de conflicte pot să aducă societăților progrese și avantaje.

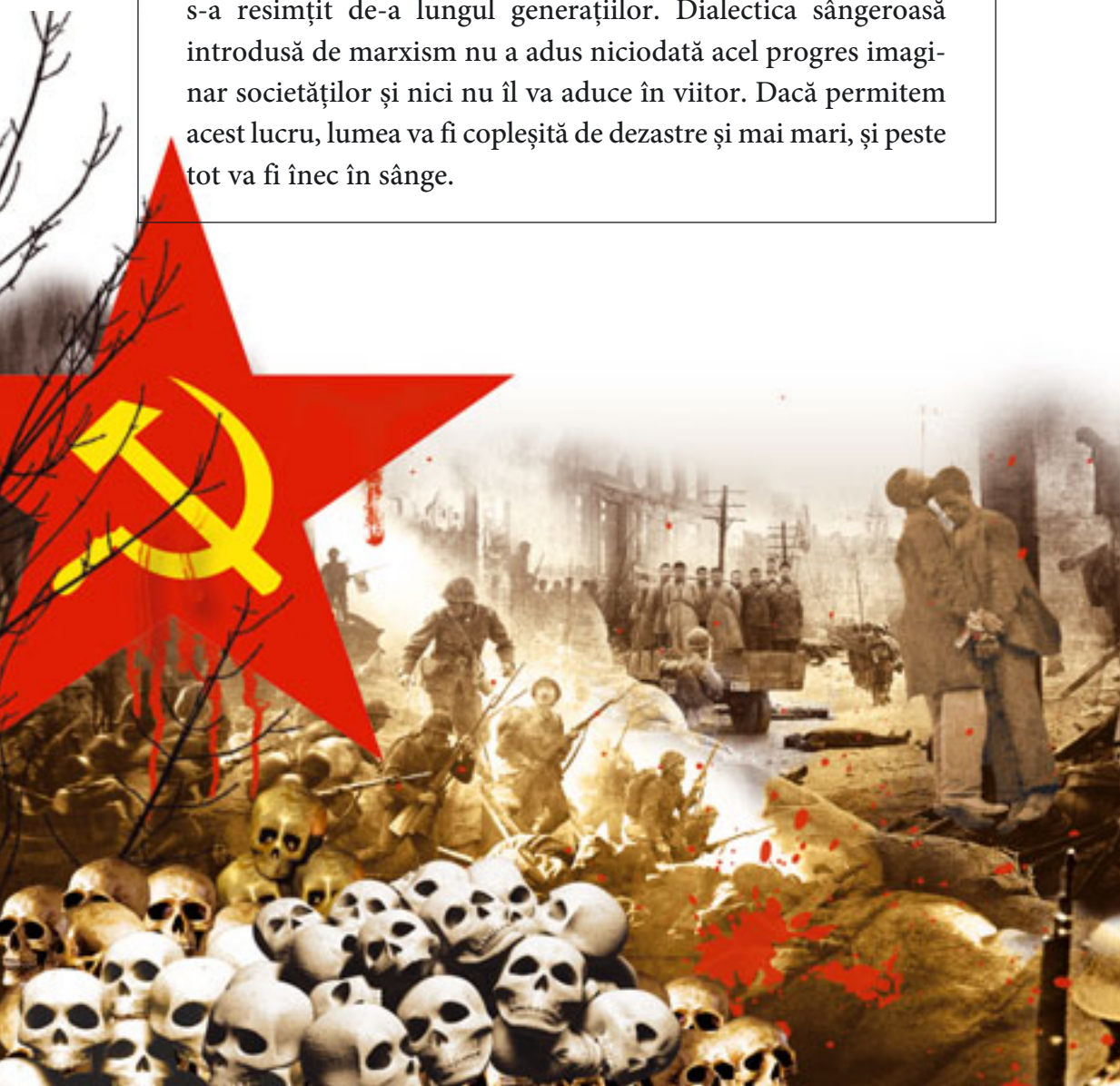
De asemenea, chiar teroriștii sunt îndoctrinați cu aceleași minciuni. În mod ironic, atât țările comuniste, cât și cele capitaliste fac această educație; prin urmare, starea de spirit marxistă continuă să avanseze în fiecare țară cu pași discreți, dar siguri.

Mai există un alt aspect de care trebuie să ținem cont: Capitalismul nu este o lovitură dată marxismului. Din contră, în baza celor spuse de Marx, capitalismul este o cerință importantă pentru ca societățile să se îndrepte către comunism. Comunismul pândește în ambuscadă, așteptând să ademenească popoarele și societățile care devin egoiste în capitalism, care își abandonează propriile valori morale, religioase și umane, gândindu-se numai la ei înșiși. Cea mai recentă criză economică a făcut jocul comunismului. Conform marxiștilor și comuniștilor, acum totul este pregătit. Oricine dorește să înțeleagă acest fenomen mai bine poate să se uite cu atenție la multele probleme din această lume.

Existența contrariilor nu implică războaie

Întotdeauna au existat contrarii. Conflictul dintre bine și rău a existat de la începutul lumii. Cu toate acestea, acest conflict trebuie să fie explicat corect. Existența contrariilor nu implică războiul. Contrariile pot să își apere drepturile singure prin comunicare și dezbateri intelectuale, prezentarea probelor, toate în limita iubirii și respectului; nimeni nu poate să fie forțat să accepte nicio idee și nimeni nu trebuie să fie ucis pur și simplu deoarece nu vrea să o accepte. Până în prezent nici un război nu a adus cu sine progrese evidente niciunei societăți. Războaiele sângeroase și conflictele din secolul XX, luptele fără sfârșit din zilele noastre, doar ajută industria de armament care face bani din producția de arme și care distruge oameni, civilizații, tehnologie, orașe și economii întregi.

Nu poate exista nici un fel de progres sau de îmbunătățire pentru oamenii care trăiesc în frică. Nu se poate avansa când oamenii sunt din ce în ce mai înfometați, mai subnutriți, mai puțin educați, mai puțin productivi. Orașele nu vor fi mai bune când infrastructura și tehnologia sunt distruse cu bombe și avioane cu reacție. Nicio societate nu poate să avanseze când generația mai tânără moare. Bombele atomice aruncate la Hiroshima și Nagasaki nu au adus nimic altceva decât distrugere în masă care s-a resimțit de-a lungul generațiilor. Dialectica sângeroasă introdusă de marxism nu a adus niciodată acel progres imaginar societăților și nici nu îl va aduce în viitor. Dacă permitem acest lucru, lumea va fi copleșită de dezastre și mai mari, și peste tot va fi înec în sânge.

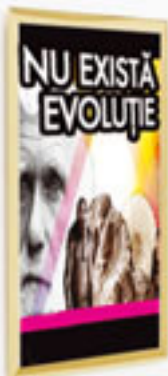
Darwinismul reprezintă fundalul filosofic al multor conflicte din lume. Teoria evoluției pretinde că toate speciile au evoluat dintr-o singură celulă (a cărei origine darwiniștii nu o pot explica niciodată) ca rezultat mai degrabă al unui șir confuz de coincidențe. După părerea lor, lupta este unul din elementele acestui proces imaginar de evoluție. Bazele acestei ideologii brutale, care pretinde că materia vie poate să evolueze numai prin luptă, constau în ideea de supraviețuire a celui mai bun. Considerarea înșelătoriei darwiniste ca teorie științifică și includerea ei în programele din toată lumea a indus înșelătoria publică în masă, iar acele idei darwiniste bolnave au găsit un teren fertil de dezvoltare, ducând în cele din urmă la pierderea a milioane de vieți în diferite războaie.

Unica soluție împotriva ideologiilor sângeroase este oprirea educației unilaterale care favorizează darwinismul

Ideile contradictorii pot da naștere unui lucru mai bun numai prin iubire și compasiune, respect, libertate de gândire și dovezi științifice. Nu prin forță și violență. Este timpul ca toată lumea să înțeleagă motivul din spatele dezastrelor care prejudiciază lumea. Marxismul susține logica războiului; societățile marxiste au pregătit scena pentru acest lucru în mod subtil. Cel mai eficient mod pentru a-l opri este acela de a arăta că această dialectică sângeroasă este o explicație științifică falsă pentru justificarea războaielor. Trebuie să se spună în întreaga lume că așa-numita dialectică a naturii este absurdă, și că pe cât de adevărat este faptul că există prădători în natură, tot atât de adevărat

este faptul că există ființe vii care acționează într-o manieră foarte generoasă și altruistă. O modalitate rapidă pentru a realiza acest lucru ar fi să se modifice foarte rapid sistemul de educație care învață mințile tinere această idee dialectică sângeroasă peste tot în lume. Această lume nu este un câmp de luptă, nici pentru noi, nici pentru alte ființe. Această lume va fi frumoasă numai cu iubire, așa cum a fost relevat de Dumnezeu în toate religiile monoteiste. Dumnezeu vrea iubire de la noi. Dumnezeu vrea ca noi să fim unul și celuilalt, frați și surori. Lui Dumnezeu îi place să iubească și să fie iubit. Această lume se va schimba numai dacă respectăm poruncile lui Dumnezeu și “iubirea.”

Ideile lui Bediuzzaman pentru importanța luptei intelectuale împotriva darwinismului și materialismului

Marele om de știință al islamului, Bediuzzaman, care și-a dedicat întreaga viață luptei intelectuale împotriva lipsei de credință, a explicat în operele sale că lipsa de credință a fost susținută de cele două concepte filosofice, de darwinism și de materialism. El, prin urmare, a spus că o luptă intelectuală ar juca un rol vital împotriva unor astfel de ideologii.

Bediuzzaman explică impactul materialismului asupra necredincioșilor care încearcă să îl pândescă pe el și pe prietenii săi:

“Și pe locul trei: Să îi corupă cu vicii ademenitoare și năucitoare, otrăvuri încântătoare ale filosofiei și civilizației materialiste; și să le distrugă solidaritatea; și să compromită conducătorii cu minciuni perfide; și să discrediteze metodele lor cu anumite principii ale științei și filosofiei...” (Bediuzzaman, *Tratat pentru colecția de lumină, Razele, A treisprezecea rază*)

Așa cum Bediuzzaman a spus într-un mod foarte înțelept, necredincioșii au căutat să păcălească credincioșii cu plăceri lumești temporare și tentante pentru a anula opera intelectuală a lui Bediuzzaman, și cu încurajare din partea culturii materialiste, au încercat să slăbească unitatea și solidaritatea credincioșilor și l-au denigrat pe Bediuzzaman în mod repetat. Cu toate acestea, au eșuat în mod iremediabil.

Bediuzzaman spune că darwinismul și materialismul vor deveni mai puternice, în special în vremurile din urmă și că lipsa de credință va fi și mai răspândită și transmisă de aceste două ideologii; cu toate acestea, profetul Iisus (pfas) și Hazrat Mahdi (pfas) vor pune capăt acestei probleme printr-o luptă intelectuală eficientă. Așa cum Bediuzzaman a explicat, Hazrat Mahdi (pfas) va îndeplini această sarcină perfect, și va pune capăt darwinismului și materialismului și va ajuta oamenii să își salveze credința.

“Primul: Sub influența științei și a filosofiei, și a răspândirii epidemiei materialiste și naturaliste în științele umane, prima sarcină [a

lui Hazrat Mahdi] este ca mai întâi de toate să salveze credința și să reducă la tăcere filosofia și gândirea materialistă.” (Bediuzzaman, *Tratat pentru colecția de lumină, Anexa Emirdag*, pag. 259)

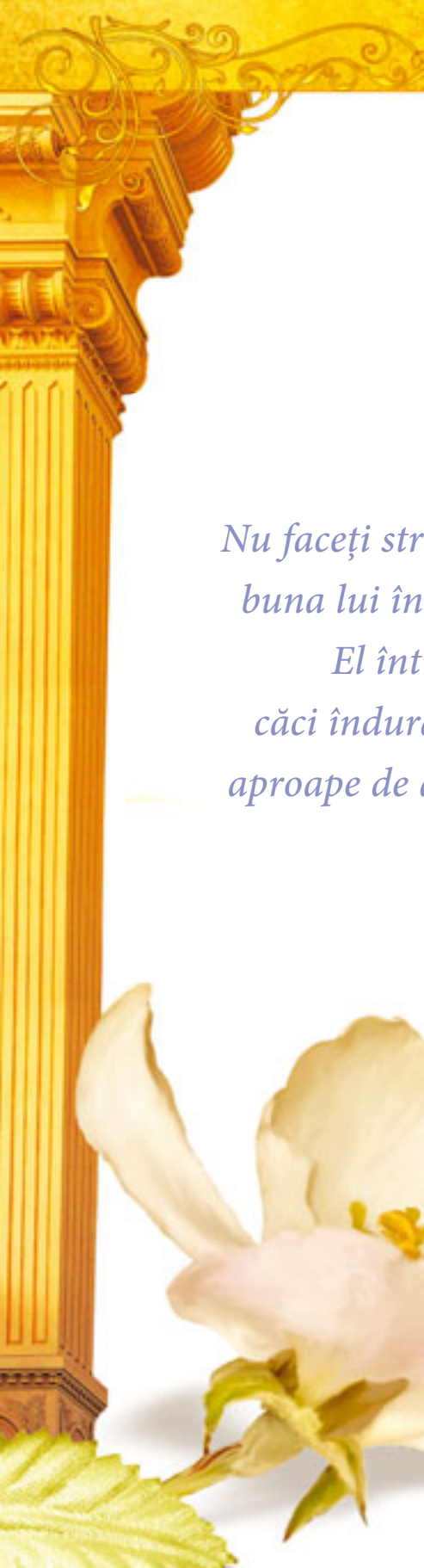
Bediuzzaman spune că darwinismul și materialismul sunt stâlpii anticristului, și că Profetul Iisus (pfas) va duce o mare luptă intelectuală împotriva răutății, efectiv anihilând-o:

“... la sfârșitul vremurilor religia creștinismului va fi purificată și se va curăța de superstiții în fața curentului de lipsă de credință și de ateism născute din filosofia naturalistă, și va fi transformat în Islam. În acest moment, personalitatea colectivă a creștinismului va ucide personalitatea colectivă înspăimântată a păgânismului cu sabia revelației cerești; tot așa, reprezentarea personalității colective a creștinismului, Iisus (pfas) [la nivel spiritual] va omorî anticristul, care reprezintă personalitatea colectivă a lipsei de credință, adică, va omorî concepția ateistă [o va elimina la nivel intelectual].” (Bediuzzaman, *Tratat pentru colecția de lumină, Scrisorile, Prima Scrisoare*, p. 22)

“... [la nivel intelectual] va omorî personalitatea colectivă gigantică a materialismului și lipsa de credință pe care anticristul o va crea – deoarece anticristul va fi omorât de sabia lui Iisus (pfas) [a cunoașterii] – și va distruge ideile sale și lipsa de credință, care sunt păgâne.” (Bediuzzaman, *Tratat pentru colecția de lumină, Iluminări, a 5a Iluminare*, pag. 589)

Bediuzzaman Said Nursi afirmă foarte clar că darwinismul și materialismul depărtează oamenii de valorile morale ale religiei și îi duc pe drumul lipsei de credință. Explică că musulmanii vor duce o mare luptă intelectuală împotriva acestor două idei distorsionate sub conducerea Profetului Iisus (pfas) și a lui Hazrat Mahdi (pfas). Prin mila lui Dumnezeu, aceste ideologii vor fi eradicate de către aceste două personaje binecuvântate, iar valorile morale ale islamului vor ajunge să guverneze de la un capăt la celălalt al lumii.

El este Cel care pogoară asupra robului Său semne limpezi, pentru ca să vă scoată pe voi din întunecimi la lumină. (Coran, 57:9)

*Nu faceți stricăciune pe pământ după
buna lui întocmire, ci chemați-L pe
El întru frică și nădejde,
căci îndurarea lui Dumnezeu este
aproape de aceia care săvârșesc bine.
(Coran 7:56)*

CONCLUZIE: RECOMANDĂRI PENTRU OCCIDENT ȘI MUSULMANI

Când privim astăzi lumea, vedem un adevăr constant: Terorismul continuă să distrugă. Oamenii din multe regiuni ale lumii trăiesc cu frica de terorism. În plus, această teamă nu se limitează la amenințări din partea altor națiuni. În multe țări oamenii primesc amenințări în propriile teritorii de la propriii lor concetățeni sau de la persoane care au aceeași religie. Informațiile actualizate prezentate în această nouă ediție dezvăluie dimensiunea înspăimântătoare la care a ajuns terorismul în zilele noastre. Aceasta este o dovadă suficientă pentru a demonstra că măsurile politice sau militare adoptate până acum în acest scop pentru rezolvarea terorismului au eșuat.

În prezent, țările din vest sunt serios preocupate de organizațiile radicale care folosesc teroarea sub masca islamului, iar această preocupare nu este deplasată. Este evident că cei care produc teroare și susținătorii lor ar trebui să fie judecați conform criteriilor juridice internaționale. Cu toate acestea, trebuie să fie studiate strategii mai eficiente pentru a descoperi soluții viabile la aceste probleme. Ar trebui să fie luat în serios sistemul eronat de educație care evidențiază terorismul, iar adevărul ar trebui să fie explicat tinerilor cu fiecare ocazie pentru a-i salva de ideile greșite care se nasc din educația materialist darwinistă și, de asemenea, din intoleranță.

Evaluările anterioare dezvăluie că teroarea nu are loc în niciuna din religiile monoteiste și că este o crimă comisă împotriva umanității. Dezvăluirea naturii inerent contradictorii a conceptului de “teroarea islamică” ne oferă un punct de vedere important:

1) *Toate țările trebuie să acționeze cu grijă, sensibilitate și înțelepciune. În linii mari comunitatea mondială trebuie să profite de ocazii, să trăiască împreună în pace și trebuie să fie deschisă la toate sugestiile și să coopereze în acest sens. Acest lucru este posibil numai dacă se cunosc reciproc mai bine, și studiază istoria, religia, arta, literatura, filosofia, știința, tehnologia și cultura.*

2) *Faptul că Islamul, este o religie a iubirii, a prieteniei, a păcii și a fraternității, trebuie să fie explicat în toate aspectele, iar comunitățile islamice trebuie să fie încurajate să înțeleagă acest lucru. Soluția pentru a combate facțiunile radicale din țările islamice nu trebuie să fie o “secularizare obligatorie” sau război și teroare bazat doar pe intervenții militare. Din contră, o astfel de politică pur și simplu va servi la incitarea unei reacții din partea maselor. Soluția constă în abandonarea mentalității radicale împletite cu educația darwinistă și prezentarea Islamului în concordanță cu Coranul. Aceasta va avea ca rezultat îmbrățișarea valorilor Coranului, cum ar fi drepturile omului, democrația, libertatea, moralitatea ridicată, știința, spiritualitatea și estetica, și apariția unui model de musulman care poate oferi fericire și extaz pline de sens umanității.*

Musulmanii trebuie să explice și să trăiască după valorile morale poruncite de Coran. Musulmanii au responsabilitatea să îl aibă ca model pe Profet (pfas), care a trăit după învățăturile din Coran în cel mai corect mod, și nu pe cei care au aplicat credința în mod eronat și au condus la o înțelegere greșită a islamului.

3) *Una din sursele terorismului se găsește în intoleranță, iar soluția constă în educație. Așa cum s-a explicat în detaliu în secțiunile anterioare, intoleranța prezintă o înțelegere a credinței în mod eronat, cumplit,*

fără iubire și plin de ură. Cercurile care încurajează teroarea, trebuie să înțeleagă foarte clar că terorismul se află în totală opoziție cu islamul și că doar aduce deservicii islamului, musulmanilor și umanității la nivel mondial; acești oameni trebuie să fie educați astfel încât să se lepede de intoleranță.

4) Soluțiile culturale pe termen lung trebuie să fie concepute astfel încât să combată terorismul care are propriile rădăcini în comunism, fascism, rasism, și în alte ideologii false. În prezent, în toate țările din lume, conceptele darwiniste formează bazele sistemului de educație. Cu toate acestea, așa cum am afirmat anterior, darwinismul este o ideologie eronată care consideră că omul este un animal care s-a dezvoltat numai prin lupta pentru supraviețuire – ceea ce constituie baza fundamentală a tuturor formelor de terorism. O ideologie care prezice că numai cei care dețin puterea vor supraviețui și care spune că războiul este o virtute, este ca o

mocirlă imensă care niciodată nu va înceta să aducă dezastru în lume. Aceasta fiind situația, pe lângă măsurile judiciare și alte măsuri care vor fi introduse pentru combaterea terorismului, este nevoie și de desfășurarea unei campanii educative puternice în toată lumea. Dezvăluirea feței reale a înșelătoriei darwinismului și materialismului și pregătirea în spiritul valorilor revelate de Dumnezeu oamenilor trebuie să fie principiile fundamentale ale acestei educații. Pacea și stabilitatea se obțin numai trăind după valorile bune ale religiei adevărate. Dacă nu se seacă mlaștina, nu este posibil ca lumea să scape de dezastru.

Sperăm că aceste măsuri vor ajuta lumea să scape de terorism și de toate celelalte astfel de noțiuni fanatice, brutale și barbare. Când vor respecta cum se cuvine pașnica cultură creștină pe care o reprezintă, țările precum Statele

Unite, care se numesc “o națiune sub Dumnezeu”, vor deveni prietene ale musulmanilor. În Coran, Dumnezeu atrage atenția asupra acestui lucru și ne informează că cei care sunt **”cei mai prieteni și față de cei care cred “** sunt creștinii (Coran, 5:82)

În istorie, unii oameni ignoranți au interpretat greșit acest lucru și au provocat conflicte și lupte între aceste două religii. Pentru a preveni repetiția scenariilor terifiante din era noastră, care au fost propagate cu moto-uri care nu au nici un sens cum ar fi “Ciocnirea Civilizațiilor “ sau “Sfântul război împotriva vestului “, adevărații Creștini, Evrei și Musulmani trebuie să se întâlnească la masa tratativelor și să coopereze.

Într-adevăr, dezvoltările care au avut loc în urma evenimentelor recente și cumplete indică faptul că semințele acestei cooperări s-au semănat

deja. Astfel de acte grave de terorism ca cele din 11/9, care au adus comunitățile de creștini și de musulmani mai aproape, i-au făcut pe mulți creștini să ajungă să cunoască mai mult despre religia islamului și i-au încurajat pe musulmani să facă eforturi mai mari să transmită adevărata moralitate islamică descrisă în Coran.

Toate aceste dezvoltări sunt noutăți de bun augur pentru că oamenii vor înțelege valorile islamice mai bine și vor fi capabili să se elibereze singuri de orice prejudecii pe care le-

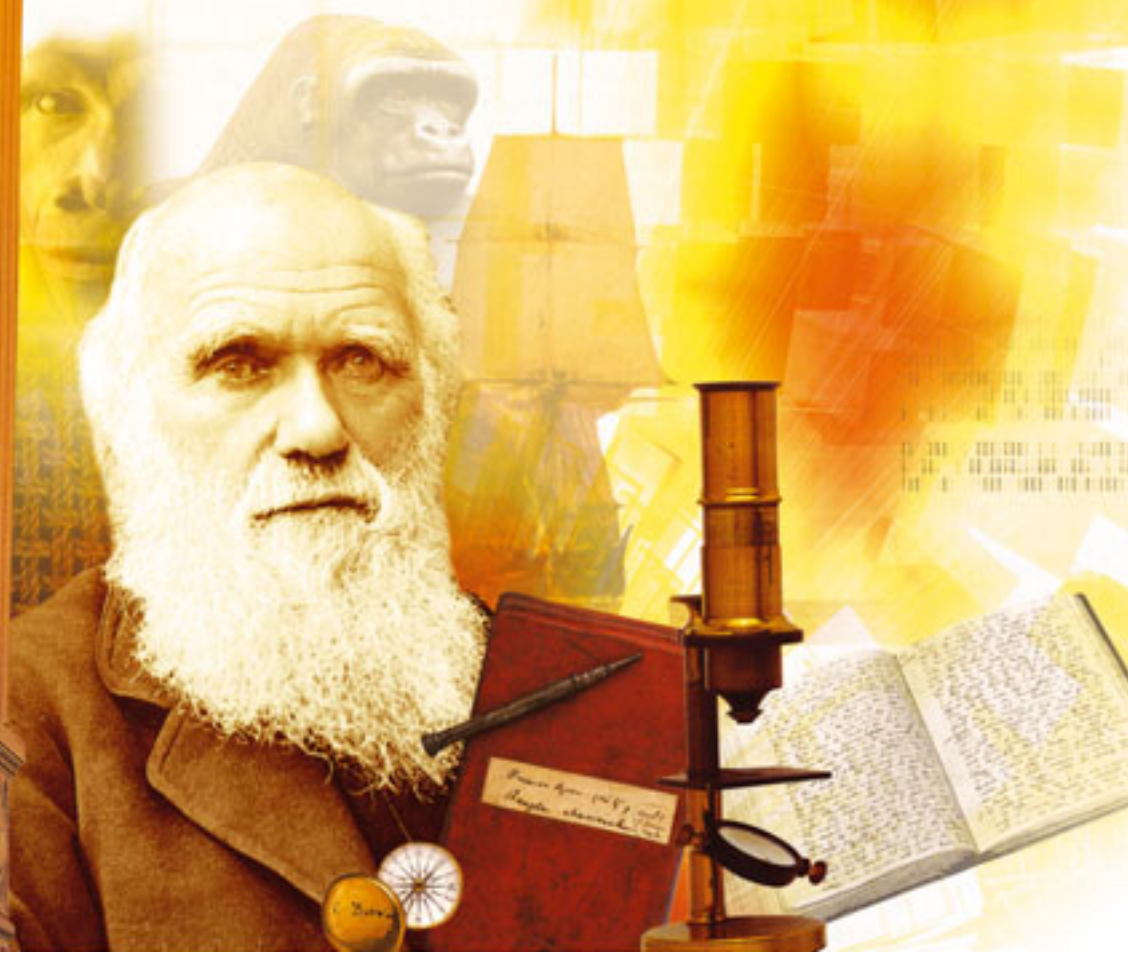

au avut. După voia lui Dumnezeu, secolul XXI va fi perioada în care oamenii vor recunoaște cu adevărat că răspândirea valorilor islamice este unica modalitate pentru realizarea unei păci pe planetă care să reziste o perioadă de timp mult mai mare.

El este Dumnezeu: Făcătorul, Creatorul, Dătătorul de chipuri. Ale Lui sunt numele cele mai frumoase. Pe El Îl laudă cele din ceruri și cele de pe pământ. El este Cel Puternic [și] Înțelept. (Coran, 59:24)

ANEXĂ
ÎNȘELĂCIUNEA
EVOLUȚIEI

Darwinismul, cu alte cuvinte teoria evoluției, a fost promovată cu scopul de a nega adevărul Creației, dar de fapt nu este nimic altceva decât un nonsens fără bază științifică, ratat. Această teorie, care pretinde că viața a apărut din întâmplare din materie inertă, a fost anulată de dovezile științifice ale ordinii miraculoase din univers și din ființele vii și, de asemenea, de descoperirea a mai mult de 300 de milioane de fosile care dezvăluie că evoluția nu a avut niciodată loc. În acest fel, știința a confirmat adevărul că Dumnezeu a creat universul și ființele vii din acesta. Propaganda realizată în zilele noastre pentru a păstra teoria evoluției activă are la bază numai distorsiunea dovezilor științifice, interpretarea părtinitoare și minciunile și neadevărurile deghizate sub formă de știință.

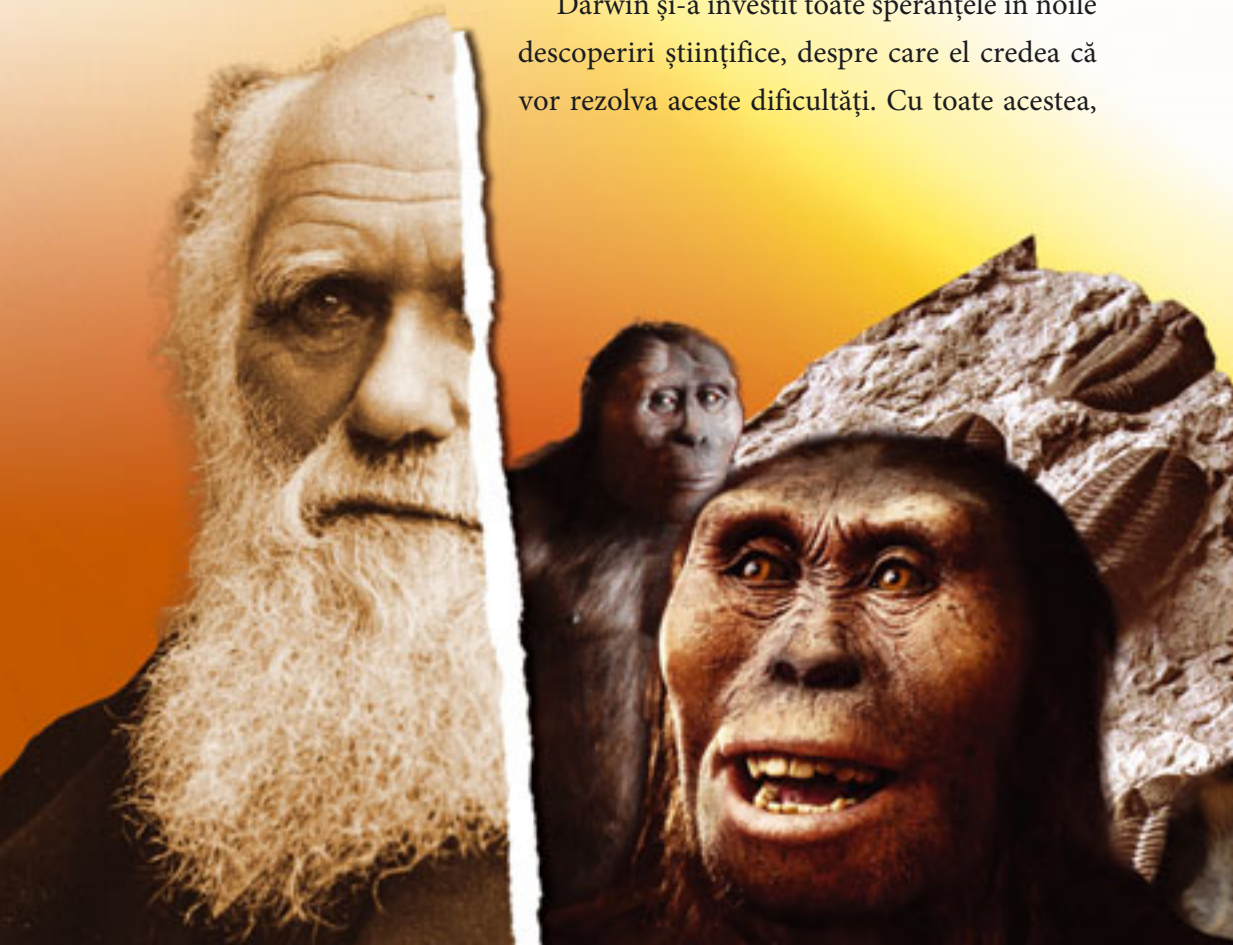
Totuși această propagandă nu poate să ascundă adevărul. Faptul că teoria evoluției este cea mai mare înșelăciune din istoria științei a fost exprimat din ce în ce mai des în lumea științifică în ultimii 20-30 ani. Cercetarea efectuată după anii 1980, a dezvăluit în special că afirmațiile darwinismului sunt total nefondate, un lucru care a fost enunțat de un număr mare de oameni de știință. În special în Statele Unite, mulți oameni de știință din domenii diferite, cum ar fi biologia, biochimia și paleontologia recunosc nulitatea darwinismului și folosesc adevărul Creației pentru a justifica originea vieții.

Am examinat colapsul teoriei evoluției și dovezile Creației în detaliu din punct de vedere științific în multe din lucrările noastre, și încă continuăm să facem asta. Luând în considerare importanța enormă a acestui subiect, este extrem de benefic să îl prezentăm pe scurt și aici.

Colapsul științific al darwinismului

Ca doctrină păgână care vine tocmai din Grecia antică, teoria evoluției a fost promovată în modul cel mai extins în secolul nouăsprezece. Cea mai importantă dezvoltare care a transformat-o în subiect de căpătâi al lumii științei a fost *Originea Speciilor* a lui Charles Darwin, publicată în 1859. În această carte, el a negat faptul că Dumnezeu a creat separat diferite specii vii pe Pământ, pretinzând în mod greșit că toate ființele vii au avut un singur strămoș comun și că s-au diversificat de-a lungul timpului prin schimbări ne semnificative, toate trăgându-se din acest strămoș unic prin procesul evoluției. Teoria lui Darwin nu a avut la bază niciun adevăr științific concret; așa cum chiar el a acceptat, a fost doar o “**presupunere.**” În plus, așa cum Darwin a mărturisit în lungul capitol din cartea sa intitulat “Dificultăți ale teoriei,” teoria a eșuat în fața multor întrebări critice.

Darwin și-a investit toate speranțele în noile descoperiri științifice, despre care el credea că vor rezolva aceste dificultăți. Cu toate acestea,

contrar așteptărilor, descoperirile științifice au mărit dimensiunile acestor dificultăți. Înfrângerea darwinismului în favoarea științei poate fi analizată în temeiul celor trei subiecte de bază:

- 1) Teoria nu poate explica cum a luat naștere viața pe Pământ.
- 2) Nicio descoperire științifică, nu arată că “mecanismele evolutive” propuse de către această teorie, ar avea vreo putere evolutivă.
- 3) Caracteristicile fosilelor dovedesc exact contrariul a ceea ce teoria sugerează.

În această secțiune, vom examina aceste trei subiecte în linii generale:

Primul pas insurmontabil: Originea vieții

Teoria evoluției susține că toate speciile vii au evoluat de la o singură celulă vie care a apărut pe Pământ acum 3,8 miliarde de ani, fapt presupus a se fi întâmplat ca rezultat al coincidențelor. Cum a putut o singură celulă să genereze milioane de specii vii complexe, și dacă o astfel de evoluție s-a petrecut cu adevărat, de ce nu se pot observa urmele evoluției în fosile, sunt anumite întrebări la care teoria nu poate răspunde. Cu toate acestea, în primul rând, trebuie să întrebăm: **Cum s-a născut această “primă celulă”?**

Din moment ce teoria evoluției neagă Creația în mod ignorant, susține că “prima celulă” s-a născut ca produs al unor coincidențe oarbe în baza legilor naturii, fără nici un plan sau aranjament. Conform acestei teorii, materia neînsuflețită a produs o celulă vie ca rezultat al coincidențelor. Totuși, o astfel de afirmație este infirmată de cele mai incontestabile reguli ale biologiei.

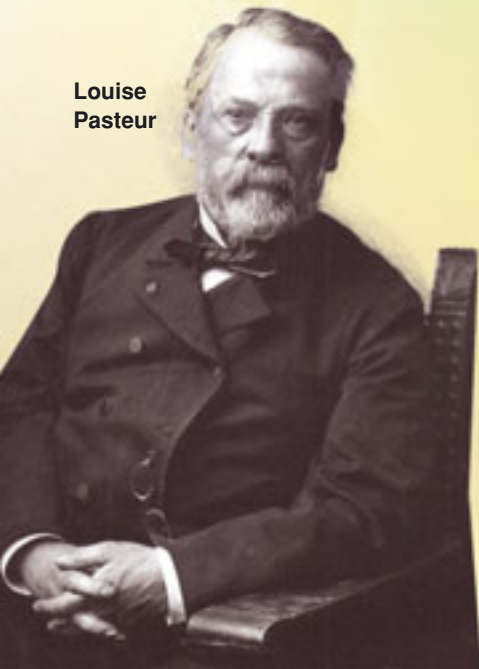
“Viața se naște din viață”

În cartea sa, Darwin nu a făcut niciodată referire la originea vieții. Înțelegerea primitivă a științei din acea perioadă se baza pe presupunerea că ființele vii au avut o structură foarte simplă. Încă din evul mediu, generarea spontană, care afirmă că substanțele care nu sunt vii se combină și formează organisme vii, a fost acceptată pe scară largă. Se credea în general că insectele apar din resturi de mâncare, iar șoarecii din grâu. Au fost efectuate experimente interesante pentru a se dovedi această teorie. S-a pus niște grâu pe o bucată de material murdară, și s-a crezut că șoarecii vor apărea din acesta după o perioadă de timp.

În mod asemănător, s-a presupus că viermii care se dezvoltă în carnea putrezită reprezintă o dovadă a generării spontane. Cu toate acestea, **mai târziu s-a înțeles că viermii nu apar spontan pe carne, ci că au fost aduși acolo de muștele în forme de larve, invizibile cu ochiul liber.**

Chiar și în perioada când Darwin a scris *Originea Speciilor*, credința că bacteriile se pot naște din materie care nu este vie era încă în mare măsură acceptată în lumea științei.

Louise
Pasteur

Așa cum acceptă și ultimii teoreticieni evoluționiști, originea vieții este o mare piatră de încercare pentru teoria evoluției.

Cu toate acestea, **cinci ani mai târziu după publicarea cărții lui Darwin, Louis Pasteur a anunțat rezultatele sale obținute după studii și experimente îndelungate, care au contrazis generarea spontană, punctul forte al teoriei lui Darwin.** În lectura sa triumfală de la Sorbona în 1864, Pasteur a spus: **“Doctrina generării spontane nu își va reveni niciodată din lovitura mortală dată de acest experiment simplu.”** (Sidney Fox, Klaus Dose, *Evoluția moleculară și Originea vieții*, W. H. Freeman și Company, San Francisco, 1972, pag. 4.)

Pentru o lungă perioadă de timp, susținătorii teoriei evoluției nu au fost de acord cu aceste studii. Cu toate acestea, în timp ce dezvoltarea științei a clarificat structura complexă a celulei materiei vii, ideea că viața poate să ia naștere ca urmare a unei coincidențe, s-a aflat într-un impas și mai mare.

Eforturile neconcludente ale secolului douăzeci

Primul evoluționist care a abordat subiectul despre originea vieții în secolul douăzeci a fost celebrul biolog rus Alexander Oparin. Prin intermediul diferitelor teze pe care le-a promovat în anii 1930, a încercat să dovedească că materia vie se poate naște din coincidență. Totuși, aceste studii au fost condamnate eșe-

Încercarea lui Alexander Oparin de a oferi o explicație evoluționistă pentru originea vieții s-a încheiat cu un mare eșec.

cului, iar Oparin a trebuit să facă următoarea confesiune:

Din nefericire, cu toate acestea, problema originii celulei este probabil cea mai obscură problemă din tot studiul evoluției organismelor. (Alexander I. Oparin, Originea vieții, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (retipărită), pag. 196.)

Adepții evoluționiști ai lui Oparin au încercat să realizeze experimente pentru a rezolva această problemă. Cel mai cunoscut experiment a fost efectuat de chimistul american Stanley Miller în 1953. Combinând gazele care a presupus el că au existat în atmosfera primordială a Pământului în cadrul unui experiment și adăugând energie amestecului, Miller a sintetizat câteva molecule organice (amino acizi) prezente în structura proteinelor.

Au trecut doar câțiva ani până când s-a demonstrat că **acest experiment, care a fost atunci prezentat ca un pas important în numele evoluției, nu a fost valabil, pentru că atmosfera folosită în experiment a fost foarte diferită de condițiile reale de pe Pământ.** (“Noi dovezi privind evoluția atmosferei și a vieții timpurii,” *Buletinul Societății Meteorologice Americane*, vol 63, Noiembrie 1982, pag. 1328-1330)

După o perioadă lungă de tăcere, **Miller a recunoscut că mediul atmosferic pe care l-a folosit nu a fost realist.** (Stanley Miller, *Evoluția Moleculară a Vieții: Starea actuală a sintezelor prebiotice ale moleculelor mici*, 1986, pag. 7)

Toate eforturile evoluționiștilor din timpul secolului douăzeci pentru explicarea originii vieții au eșuat. Geochimistul Jeffrey Bada, de la Institutul San Diego Scripps acceptă acest adevăr într-un articol publicat în revista *Earth* în 1998:

Astăzi, în timp ce ne despărțim de secolul douăzeci, încă ne mai confruntăm cu cea mai mare problemă nerezolvată pe care am avut-o când am pășit în secolul douăzeci: Cum a apărut viața pe Pământ? (Jeffrey Bada, *Earth*, Februarie 1998, p. 40)

Structura complexă a vieții

Motivul principal pentru care evoluționiștii au ajuns într-un astfel de mare impas cu privire la originea vieții este faptul că acele organisme vii, pe care darwiniștii le-au considerat a fi cele mai simple, au trăsături complexe remarcabile. Celula unui organism viu este mai complexă decât orice produs tehnologic realizat de mâna omului. **Astăzi, chiar și în cele mai dezvoltate laboratoare ale lumii, nici măcar o proteină a celulei, ca să nu mai vorbim de o întreagă celulă vie, nu poate fi produsă prin combinarea produselor chimice organice.**

Condițiile cerute pentru formarea unei celule sunt prea multe ca număr pentru a putea fi justificate prin coincidențe. Cu toate acestea, nu este necesar să explicăm situația atât de detaliat. Evoluționiștii sunt la capătul drumului chiar înainte să ajungă la stadiul celulei. Acest lucru se întâmplă deoarece probabilitatea ca o simplă proteină, un element esențial din alcătuirea unei celule, să ia naștere din întâmplare este matematic “0.”

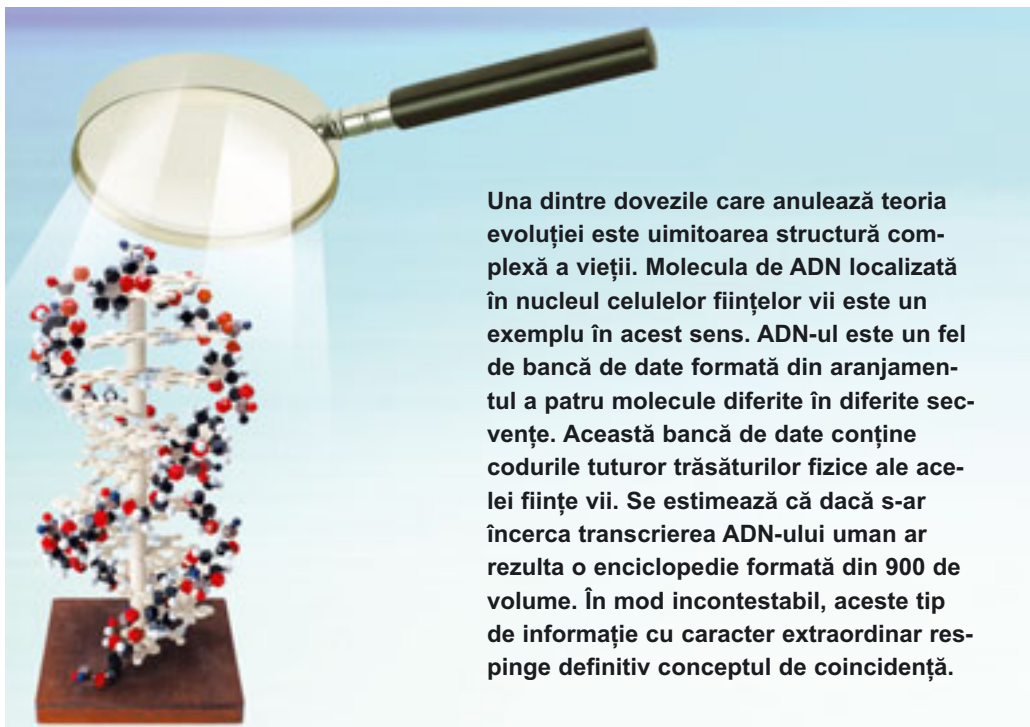
Motivul principal pentru acest lucru este necesitatea ca *alte proteine* să fie prezente pentru a se forma o proteină, iar aceasta elimină complet posibilitatea formării din întâmplare. Acest fapt este suficient pentru a elimina afirmația evoluționistă a întâmplării chiar de la început. Să facem un rezumat,

1. Proteina nu poate să fie sintetizată fără enzime, iar enzimele sunt tot proteine.

2. Aproximativ 100 de proteine trebuie să fie prezente pentru ca să poată fi sintetizată o singură proteină. Prin urmare, trebuie să existe proteine ca proteinele să poată exista.

3. ADN-ul fabrică enzimele care sintetizează proteina. Proteina nu poate să fie sintetizată fără ADN. ADN-ul este prin urmare necesar ca proteinele să se formeze.

4. Toate organele din celulă au roluri importante pentru sintetizarea proteinei. Cu alte cuvinte, ca proteinele să poată forma o celulă perfectă și complet funcțională trebuie să existe împreună cu alte organe.

Una dintre dovezile care anulează teoria evoluției este uimitoarea structură complexă a vieții. Molecula de ADN localizată în nucleul celulelor ființelor vii este un exemplu în acest sens. ADN-ul este un fel de bancă de date formată din aranjamentul a patru molecule diferite în diferite secvențe. Această bancă de date conține codurile tuturor trăsăturilor fizice ale acelei ființe vii. Se estimează că dacă s-ar încerca transcrierea ADN-ului uman ar rezulta o enciclopedie formată din 900 de volume. În mod incontestabil, aceste tip de informație cu caracter extraordinar respinge definitiv conceptul de coincidență.

Molecula ADN, care se află în nucleul unei celule și care păstrează informațiile genetice, este o magnifică bancă de date. Dacă informațiile codate în ADN ar fi notate, s-ar obține o bibliotecă gigantică care ar conține aproximativ 900 de volume de enciclopedii cu câte 500 de pagini fiecare.

Este o dilemă foarte interesantă care se naște din această problemă: **ADN-ul** poate să se multiplice singur numai cu ajutorul unor proteine specializate (enzime). Cu toate acestea, sinteza acestor enzime poate fi realizată numai prin informațiile codate din ADN. Deoarece depind una de cealaltă, acestea trebuie să existe în același timp pentru multiplicare. Acest lucru duce în punct mort scenariul conform căruia viața a apărut singură. Prof. Leslie Orgel, evoluționist al renumitei Universități din San Diego, California, mărturisește acest lucru în septembrie 1994, în articolul din revista *Scientific American*:

Este improbabil ca proteinele și acizii nucleici, ambele având o structură complexă, să se nască în același loc și în același timp. Cu toate acestea, pare imposibil să existe unul fără celălalt. Astfel, la prima vedere, trebuie să concluzionăm că, de fapt, viața niciodată nu poate să

se nască prin mijloace chimice. (Leslie E. Orgel, "Originea vieții pe pământ," Scientific American, vol. 271, octombrie 1994, pag. 78.)

Fără dubiu, dacă este imposibil ca viața să fi apărut spontan ca rezultat al unor coincidențe oarbe, atunci trebuie să se accepte că viața a fost **creată**. Acest fapt anulează în mod explicit teoria evoluției, al cărei scop principal este negarea Creației.

Mecanismul imaginar al evoluției

Al doilea aspect important care neagă teoria lui Darwin este faptul că s-a înțeles că, în realitate ambele concepte prezentate de teorie ca "mecanisme evolutive" nu au avut nicio putere evolutivă.

Darwin și-a susținut declarațiile despre evoluție în totalitate pe baza mecanismului "selecției naturale". Importanța pe care a acordat-o acestui mecanism a fost evident în numele cărții sale: *Originea Speciilor, prin selecție naturală ...*

Selecția naturală susține că acele ființe vii care sunt mai puternice și mai bine adaptate la condițiile naturale ale habitatelor lor vor supraviețui în lupta pentru viață. De exemplu, într-o turmă de căprioare amenințată de atacul altor animale sălbatice, vor supraviețui exemplarele care pot să alerge mai repede. Prin urmare, turma de căprioare va fi alcătuită din exemplarele mai puternice și mai rapide. Cu toate acestea, fără îndoială, acest mecanism nu va determina evoluția căprioarelor și nici transformarea acestora în alte specii noi, de exemplu, în cai.

Prin urmare, mecanismul selecției naturale nu are putere la nivel evolutiv. Și Darwin a fost conștient de acest lucru și a trebuit să afirme acest lucru în cartea sa *Originea Speciilor*:

Selecția naturală nu poate să facă nimic până când nu apar diferențele sau modificările individuale favorabile. (Charles Darwin, Originea Speciilor prin selecție naturală, Biblioteca modernă, New York, pag. 127)

Impactul lui Lamarck

Așadar, cum pot să apară aceste “modificări favorabile”? Darwin a încercat să răspundă la această întrebare din punctul de vedere al înțelegerii primitive a științei din acea perioadă. Conform biologului francez Chevalier de Lamarck (1744-1829), care a trăit înaintea lui Darwin, creaturile vii au transferat trăsăturile pe care le-au dobândit în timpul vieții lor, celorlalte generații. A afirmat că aceste trăsături, care s-au adunat de la o generație la alta, au determinat formarea altor specii. De exemplu, a afirmat că girafele au evoluat din antilope; deoarece s-au străduit să mănânce frunzele din copacii înalți, gâturile lor s-au lungit de la o generație la alta.

De asemenea, Darwin a dat exemple similare. De exemplu, în cartea sa *Originea Speciilor*, a spus că unii urși care intrau în apă pentru a se hrăni s-au transformat în timp în balene. (Charles Darwin, *Originea Speciilor: Copie a primei ediții*, Harvard University Press, 1964, pag. 184.)

Cu toate acestea, legile eredității descoperite de Gregor Mendel (1822-84) și verificate de știința geneticii, care s-a dezvoltat în mod înfloritor în secolul douăzeci, au demolat totalmente legenda că trăsăturile dobândite au fost transferate la generațiile următoare. Astfel, ideea selecției naturale ca fiind mecanism evolutiv s-a prăbușit.

Neo-Darwinismul și mutațiile

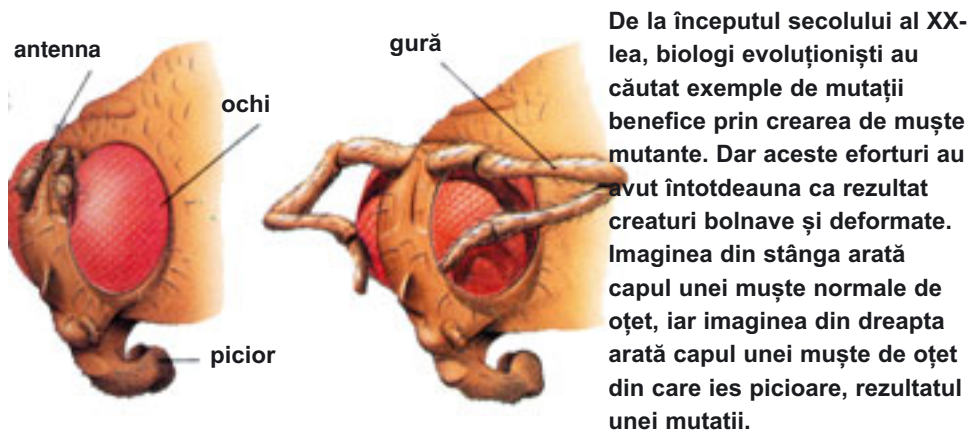
Pentru a putea găsi o soluție, la finalul anilor 1930, darwiniștii au avansat “Teoria Sintetică Modernă”, sau cum este mai obișnuit cunoscută, Neo-darwinismul. Neo-darwinismul a adăugat drept “cauze ale modificărilor favorabile”, pe lângă mutația naturală, mutațiile, care sunt denaturări în genele ființelor vii obținute datorită unor factori externi, cum ar fi radiația sau multiplicarea erorilor.

Astăzi, modelul pe care darwiniști îl adoptă, în ciuda faptului că sunt conștienți de nulitatea științifică, este neo-darwinismul. Teoria susține că milioane de ființe vii s-au format ca rezultat al unui proces în care numeroase organe complexe ale acestor organisme (e.g., urechi, ochi, plămâni și aripi) au suportat “mutații”, adică, tulburări genetice. Cu toate acestea, există un fapt științific categoric care subminează complet această teorie: **Mutațiile nu determină dezvoltarea ființelor vii; din contră, întotdeauna sunt dăunătoare.**

Motivul este foarte simplu: **ADN-ul are o structură foarte complexă, iar efectele aleatorii pot numai să îl strice.** Geneticianul american B. G. Ranganathan explică după cum urmează:

*În primul rând, mutațiile autentice sunt foarte rare în natură. În al doilea rând, majoritatea mutațiilor sunt dăunătoare din moment ce sunt aleatorii, mai degrabă decât modificări ordonate în structura genelor; orice modificare aleatoare într-un sistem foarte ordonat duce la mai rău, nu la mai bine. De exemplu, **dacă un cutremur ar zgudui o structură foarte ordonată, cum ar fi cea a unei clădiri, ar fi o modificare dezordonată a cadrului clădirii care, probabil, nu va fi o îmbunătățire.** (B. G. Ranganathan, *Originile? Pennsylvania: Stindardul încrederii în adevăr*, 1988, pag. 7.)*

Nu în mod surprinzător până acum, nu s-a observat niciun exemplu de mutație, care să fie folositor, adică, pentru care se observă o dezvoltare a codului genetic. S-a dovedit că toate mutațiile au fost dăunătoare. S-a înțeles

că mutația, care este prezentată ca “mecanism evolutiv,” este de fapt o apariție genetică care dăunează organismelor vii, și le lasă cu handicap. (Cel mai cunoscut efect al mutației în ceea ce privește ființele umane este cancerul). Desigur, un mecanism distructiv nu poate să fie considerat “mecanism evolutiv”. Selecția naturală, de cealaltă parte, “nu poate să facă nimic singură”, așa cum a acceptat și Darwin. Acest fapt ne indică că **nu există niciun “mecanism evolutiv” în natură**. Din moment ce nu există niciun mecanism evolutiv, nici un astfel de proces imaginar denumit “evoluție” nu poate să aibă loc.

Fosilele: Nici un semn de forme intermediare

Cea mai clară dovadă că scenariul sugerat de teoria evoluției nu a avut loc sunt fosilele.

Conform unei presupunerii, a acestei teorii, care nu are bază științifică, fiecare specie vie a apărut dintr-un predecesor. Speciile care au existat anterior s-au transformat în altceva de-a lungul timpului, iar toate speciile au luat naștere în acest fel. Cu alte cuvinte, această transformare s-a derulat treptat în milioane de ani.

Dacă lucrurile ar fi stat așa, trebuie să fi existat și să fi trăit numeroase specii intermediare de-a lungul acestei perioade de transformare.

De exemplu, în trecut ar fi trebuit să trăiască anumite creaturi jumătate pește /jumătate reptile, care să fi dobândit anumite trăsături reptiliene pe lângă trăsăturile de pește pe care le aveau deja. Sau ar fi trebuit să existe păsări-reptile, care să fi dobândit anumite trăsături de pasăre pe lângă trăsăturile de reptilă pe care le aveau deja. Din moment ce se aflau în fază tranzițională, acestea trebuiau să fie ființe vii inapte, anormale, infirme. Evoluționiștii fac referire la aceste creaturi imaginare, despre care ei cred că au trăit în trecut, ca “forme de tranziție.”

Dacă astfel de animale chiar au existat vreodată, trebuiau să fie milioane, chiar miliarde ca număr și diversitate. Cel mai important, rămășițele acestor stranii creaturi trebuiau să fie prezente în rândul fosilelor descoperite. În *Originea Speciilor*, Darwin a explicat:

Dacă teoria mea este adevărată, cu siguranță au existat numeroase specii intermediare, care unesc cel mai bine toate speciile din cadrul aceleiași grup... în consecință, dovada existenței lor anterioare poate fi găsită numai în rămășițele fosilelor. (Charles Darwin, Originea Speciilor: Copie a primei ediții, pag. 179)

Cu toate acestea, **Darwin a fost de asemenea conștient că până atunci nu s-au găsit fosile ale acestor forme intermediare.** A privit acest lucru ca pe o dificultate importantă a teoriei sale. În capitolul unu din cartea intitulată “Dificultățile teoriei,” a scris:

De ce, dacă speciile descind din alte specii prin pași imperceptibil de mici, nu vedem peste tot nenumărate forme de tranziție? De ce în locul acestor specii vii, bine definite pe care le vedem în prezent, nu vedem o întreagă natură în confuzie?... Dacă conform acestei teorii au existat numeroase forme de tranziție, de ce nu le găsim îngropate în număr uriaș în crusta pământului?... Atunci de ce nu sunt toate formațiunile geologice și straturile pline de astfel de verigi intermediare? (Charles Darwin, Originea Speciilor, pag. 172)

Furnica de piatră
Perioada: Cretacică
Vârsta: 100 de milioane de ani
Locația: Myanmar

Rechinul Pistică
Perioada: Cretacică
Vârsta: 95 de milioane de ani
Locația: Liban

Această fosilă de crocodil din perioada creta-cică are o vechime de 65 de milioane de ani. Este identică cu crocodilii care trăiesc astăzi.

Această fosilă a unei frunze de platan cu o vârstă de 50 de milioane de ani a fost descoperită în SUA. Frunzele de platan au rămas neschimbate timp de 50 de milioane de ani, neevoluând niciodată.

Acest pește mune desco-perit în Italia are între 54 și 37 de milioane de ani.

Speranțele lui Darwin sfărâmate

Deși evoluționiștii au făcut eforturi considerabile să găsească fosile începând cu a doua jumătate a secolului nouăsprezece în toată lumea, **nu s-au descoperit deloc forme de tranziție**. Toate fosilele, contrar așteptărilor evoluționiștilor, indică faptul că **viața a apărut pe Pământ brusc și complet formată**.

Un faimos paleontolog britanic, Derek V. Ager, recunoaște acest lucru, chiar dacă este evoluționist:

*Problema este că, dacă examinăm informațiile oferite de fosile în detaliu, indiferent dacă la nivelul ordinelor sau a speciilor, **constatăm – din nou și din nou – că nu avem o evoluție graduală, ci o explozie bruscă a unui grup în detrimentul celuilalt**. (Derek V. Ager, “Natura caracteristicilor fosilei,” *Proceedings of the British Geological Association*, vol. 87, 1976, pag. 133.)*

Deci, conform **informațiilor oferite de fosile, toate speciile vii se nasc brusc, complet formate, fără nicio formă intermediară între acestea**. Aceasta este chiar contrariul presupunerilor lui Darwin. De asemenea, aceasta este o dovadă foarte puternică că **toate organismele vii sunt create**. Singura explicație a speciilor vii care se nasc brusc și complete în fiecare detaliu, fără niciun predecesor evolutiv, este aceea că au fost create. Acest fapt este recunoscut de asemenea de binecunoscutul biolog evoluționist, Douglas Futuyma:

*Creația și evoluția, împreună, acoperă posibilele explicații în ceea ce privește originea organismelor vii. Organismele, fie au apărut pe pământ complet dezvoltate, fie nu au apărut complet dezvoltate. Dacă nu au apărut complet dezvoltate, trebuie să s-au dezvoltat din specii pre-existente prin anumite procese de modificare. Dacă au apărut într-o stare complet dezvoltată, trebuie să au fost într-adevăr create de o anumită inteligență omnipotentă. (Douglas J. Futuyma, *Judecata științei*, Pantheon Books, New York, 1983, p. 197)*

Fosilele arată că organismele vii au apărut pe Pământ complet dezvoltate și într-o stare perfectă. Acest lucru înseamnă că “originea speciilor,” contrar presupunerilor lui Darwin, nu reprezintă evoluția, ci Creația.

Născocirea privind evoluția umană

Subiectul cel mai adesea adus în discuție de către susținătorii teoriei evoluției este subiectul originii omului. Afirmăția darwinistă susține că omul a evoluat din așa-numitele specii care sunt asemănătoare maimuțelor. În timpul acestui presupus proces evolutiv, care se crede că a început acum patru sau cinci milioane de ani, se presupune că au existat anumite “forme de tranziție” între om și predecesorii săi imaginari. Conform acestui scenariu complet imaginar, sunt enumerate patru “categorii” de bază:

Nu exista rămășițe fosilizate care să susțină povestea evoluției umane. Dimpotrivă, registrul fosilelor arată că există o barieră de netrecut între maimuțe și oameni. În fața acestui adevăr, evoluționiștii și-au pus speranțele în niște desene și modele. Ei au pus în mod aleatoriu măști pe rămășițele fosilizate și au fabricat fețe imaginare jumătate maimuță, jumătate om.

1. *Australopithecus*
2. *Homo habilis*
3. *Homo erectus*
4. *Homo sapiens*

Evoluționiștii îi denumesc pe așa-zișii predecesori ai omului *Australopithecus*, ceea ce înseamnă “maimuța sud africană”. Aceste organisme vii sunt de fapt nimic mai mult decât o specie mai veche de maimuțe care a dispărut. Cercetările extinse realizate pe diferite specii de *Australopithecus* de doi dintre cei mai cunoscuți anatomiști din Anglia și din SUA, și anume, Lordul Solly Zuckerman și Prof. Charles Oxnard, indică faptul că aceste maimuțe au aparținut unei specii obișnuite de maimuțe care a dispărut și care a nu a avut nicio asemănare cu oamenii. (Solly Zuckerman, *Dincolo de turnul de fildeș*, Toplinger Publications, New York, 1970, 75-14; Charles E. Oxnard, “Locul australopitecinelor în evoluția umană: Motive pentru îndoială”, *Nature*, vol 258, 389)

Evoluționiștii clasifică următoarea etapă a evoluției umane drept “homo,” adică “om”. Conform afirmațiilor lor, organismele vii din seria Homo sunt mai dezvoltate în comparație cu *Australopithecus*. Evoluționiștii concep o schemă bizară de evoluție prin aranjarea diferitelor fosile ale acestor creaturi într-o anumită ordine. Această schemă este imaginară deoarece nu s-a dovedit niciodată că există o relație evolutivă între aceste clase diferite. Ernst Mayr, unul dintre cei mai importanți evoluționiști din secolul douăzeci, afirmă în cartea sa *Lunga dispută* că “în special [enigmele] cele istorice cum ar fi originea vieții sau a lui Homo sapiens, sunt extrem de dificile și pot chiar să nu obțină o explicație finală, satisfăcătoare.” (“Poate convingerea oamenilor de știință că au răspunsurile finale sau reticența societății de a plăti facturile să pună capăt științei?” *Scientific American*, decembrie 1992, pag. 20)

Stabilind lanțul de legătură ca *Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*, evoluționiștii presupun că fiecare din aceste specii este strămoșul celuilalt. Cu toate acestea, studiile recente ale paleontolo-

giștilor au dezvăluit că *Australopithecus*, *Homo habilis* și *Homo erectus* au trăit în diferite părți ale lumii în același timp. (Alan Walker, *Science*, vol. 207, 7 martie 1980, pag. 1103; A. J. Kelso, *Antropologie Fizică*, Prima ediție, J. B. Lipincott Co., New York, 1970, pag. 221; M. D. Leakey, *Canionul Olduvai*, vol. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, pag. 272.)

În plus, un anumit segment de oameni clasificați drept *Homo erectus* au trăit până în epoca foarte modernă. ***Homo sapiens neandarthalensis* și *Homo sapiens sapiens* (omul) au coabitat în aceeași regiune.** (Jeffrey Kluger, “Până la urmă nu chiar atât de eliminat: Homo Erectus primitiv a supraviețuit probabil suficient de mult cât să coexiste cu oamenii moderni,” *Time*, 23 decembrie 1996)

Această situație indică aparent nulitatea afirmației că aceștia sunt strămoși unul celuilalt. Regretatul Stephen Jay Gould a explicat acest punct mortal al teoriei evoluției, deși chiar el era unul dintre susținătorii de marcă ai evoluției în secolul douăzeci:

Ce s-a ales de ierarhia noastră dacă trei hominizi din linia de descendență au coexistat (A. africanus, australopitecinul robust și H. habilis), este clar că niciunul nu s-a tras din celălalt? În plus, niciunul din cei trei nu dă dovadă de vreo tendință evolutivă cât timp s-au aflat pe pământ. (S. J. Gould, Istoria Naturală, vol. 85, 1976, pag. 30)

Pe scurt, scenariul evoluției umane, care este “susținut” prin diferite desene ale unor creaturi “jumătate maimuță, jumătate om” care apar în ziare și în manuale, adică, sincer, prin intermediul propagandei, nu este nimic mai mult decât **o născocire fără bază științifică.**

Lordul Solly Zuckerman, unul dintre cei mai faimoși și respectați oameni de știință din Anglia, care a efectuat mulți ani cercetare cu privire la acest subiect și care a studiat fosilele de *Australopithecus* timp de 15 ani, în cele din urmă a tras concluzia că, în ciuda faptului că și el este evoluționist, **de fapt, nu există un astfel de arbore genetic care să ducă de la creaturi asemănătoare cu maimuțele la om.**

Zuckerman a făcut de asemenea o interesantă “clasificare a științei” de la lucrurile pe care le-a considerat științifice la cele pe care le-a considerat neștiințifice. Conform graficului lui Zuckerman, cele mai “științifice” domenii ale științei - adică, depind de date concrete, sunt chimia și fizica. După acestea urmează științele biologice, iar după aceea științele sociale. La sfârșitul graficului, care este partea considerată cea mai “neștiințifică,” se află “percepția extra-senzorială” concepte cum ar fi telepatia și cel de-al șaselea simț și în cele din urmă “ evoluția umană”. Zuckerman explică modul său de gândire:

După aceea ne deplasăm în extrema dreaptă a registrului adevărului obiectiv, la acele domenii ale presupusei biologiei, cum ar fi percepția extrasenzorială sau interpretarea istoricului fosilelor umane, unde pentru acei credincioși [evoluționiști] orice este posibil – iar credinciosul fervent [în evoluție] este uneori capabil să creadă câteva lucruri contradictorii în același timp. (Solly Zuckerman, Dincolo de turnul de fildeș, pag. 19)

Născocirea evoluției umane se reduce la nimic, doar interpretări pline de prejudecăți ale unor fosile dezgropate de anumiți oameni, care aderă orbește la teoria lor.

Formula darwinistă!

Pe lângă toate dovezile tehnice pe care le-am analizat până acum, permiteți-ne măcar o dată, să examinăm ce tip de supoziție prezintă evoluționiștii cu un exemplu atât de simplu astfel încât să fie înțeles chiar de copii:

Teoria evoluției afirmă că viața s-a format din întâmplare. Conform acestei afirmații iraționale, atomii fără viață și inconștienți s-au combinat pentru a forma celula, iar după aceea, într-un fel oarecare, au format alte organisme vii, inclusiv omul. Să ne gândim la acest lucru. Când unim elementele care sunt pietrele de temelie ale vieții, cum ar carbonul, fosforul, nitrogenul și potasiul, se obține numai o grămadă. Nu contează la ce tratamente este supusă, această grămadă de atomi nu poate să formeze nici măcar o singură ființă

vie. Dacă doriți, să formulăm un “experiment” privind acest subiect și să examinăm în numele evoluționiștilor ceea ce ei susțin cu adevărat sub numele de “**formula darwinistă**”, însă fără a pronunța care:

Să lăsăm evoluționiștii să pună o mulțime de substanțe care se află în alcătuirea organismelor vii, elemente cum ar fi fosforul, nitrogenul, carbonul, oxigenul, fierul și magneziul în recipiente mari. În plus, să îi lăsăm să adauge în aceste recipiente orice substanță care nu există în condiții normale, dar ei cred că este necesar. Lăsați-i să adauge în acest amestec oricât de mulți aminoacizi și oricât de multe proteine doresc – oricare dintre acestea imposibil de obținut din întâmplare – Lăsați-i să expună aceste amestecuri la cât mai multă căldură și umezeală doresc. Lăsați-i să le amestece cu orice dispozitiv tehnologic doresc. Lăsați-i să-i aducă pe cei mai de frunte oameni de știință lângă aceste recipiente. Lăsați acești experți să aștepte pe rând lângă aceste recipiente miliarde, și chiar trilioane de ani. Lăsați-i să folosească toate tipurile de condiții care cred ei că sunt necesare pentru formarea oamenilor. **Indiferent ce vor face, ei nu pot să producă din aceste recipiente o ființă umană. O spune un profesor care-și examinează structura celulelor sale cu microscopul electronic.** Nu pot produce girafe, lei, albine, canari, cai, delfini, trandafiri, orhidee, crini, garoafe, banane, portocale, mere, curmale, roșii, pepeni, pepeni roșii, smochine, măslina, struguri, piersici, păuni, fazani, fluturi multicolori, sau milioane de alte organisme vii cum sunt acestea. Într-adevăr, nu pot să obțină nici măcar o singură celulă al niciuneia dintre acestea.

Pe scurt, **atomii inconștienți nu pot forma celule** combinându-se. Aceștia nu pot lua o nouă decizie de a divide această celulă în două, și nici alte decizii ulterioare de a-i crea pe profesorii care au inventat prima dată microscopul electronic, iar după aceea și-au examinat propria lor structură celulară la microscop. **Materia este o masă inconștientă, fără viață, și prinde viață prin crearea superioară a lui Dumnezeu.**

Teoria evoluției, care susține contrariul, este o aberație total contrară

Poate apărea viața în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de evoluționiști? Desigur că nu! Pentru a ne da seama de ce nu, să ne imaginăm următorul experiment: puneți la un loc toate enzimele, hormonii și proteinele - tot ceea ce evoluționiștii consideră ca fiind esențial pentru a se forma viață - într-un butoi precum cel ilustrat mai sus. Apoi amestecați toate aceste substanțe, folosind toate tehnicile fizice și chimice posibile. Orice ați face, indiferent cât timp veți aștepta, nici măcar o singură celulă vie nu va rezulta din acel butoi.

rațiunii. Dacă ne gândim cât de puțin la afirmațiile evoluționiștilor vom vedea această realitate, exact ca în exemplul de mai sus.

Tehnologia din ochi și din ureche

Un alt subiect care nu primește răspunsuri de la teoria evoluționistă este excelenta calitate a percepției a ochilor și a urechilor.

Înainte de a trece la subiectul referitor la ochi, permiteți-ne să răspundem pe scurt la întrebarea cum vedem lumina. Razele de lumină care vin de la un obiect cad răsturnate pe retina ochiului. Aici, aceste raze de lumină sunt transmise sub formă de semnale electrice de către celule și ajung la o pată mică în spatele creierului numită “centrul vederii”. Aceste semnale electrice sunt percepute în acest centru ca imagine după o serie de procese. Ținând cont de acest context tehnic, să ne gândim puțin.

Creierul este izolat de lumină. Aceasta presupune că în interiorul său este complet întuneric, și că lumina nu ajunge în locul în care este poziționat. Astfel, “centrul vederii” nu este niciodată atins de lumină și chiar poate fi cel mai întunecat loc pe care l-ați cunoscut vreodată. Cu toate acestea, vedeți o lume luminoasă, strălucitoare în această beznă întunecată.

Imaginea formată în ochi este atât de clară și distinctă încât nici măcar tehnologia secolului douăzeci nu a fost capabilă să o obțină. De exemplu, uitați-vă la cartea pe care o citiți, mâinile cu care o țineți, iar după aceea ridicați capul și vă uitați în jurul vostru. Ați văzut vreodată o astfel de imagine clară și distinctă ca aceasta în orice alt loc? Chiar cel mai dezvoltat ecran de televiziune produs de cel mai mare producător de televiziune din lume nu poate să asigure o astfel de imagine clară pentru dumneavoastră. Aceasta este o imagine tri-dimensională, colorată și extrem de clară. Timp de mai mult de 100 de ani, mii de ingineri au încercat să obțină această claritate. S-au făcut fabrici și multe facilități, s-au făcut multe cercetări și au fost întocmite planuri și schițe în acest scop. Din nou, uitați-vă la un ecran de televizor și la cartea pe care o țineți în mână. Veți vedea că este o mare diferență în ceea ce privește

claritatea și finețea. În plus, ecranele TV asigură o imagine bi-dimensională, în timp ce cu ochii dumneavoastră, vedeți o perspectivă tri-dimensională cu profunzime.

Timp de mulți ani, zeci de mii de ingineri au încercat să conceapă un TV tri-dimensional și să obțină calitatea vederii pe care o are ochiul. Da, s-a realizat un sistem de televiziune tri-dimensional, dar nu este posibil să îl priviți fără să purtați ochelari speciali 3-D; în plus, este doar o tri-dimensiune artificială. Fundalul este mai încețos, prim planul apare ca o aranjare de hârtie. Niciodată nu a fost posibil să se producă o redare clară și distinctă ca cea a ochiului. Atât la aparatul de fotografiat, cât și la televizor, există o pierdere a calității imaginii.

În comparație cu camerele video și dispozitivele de înregistrare a sunetului, ochiul și urechea sunt mult mai complexe, mult mai reușite și posedă caracteristici mult superioare față de aceste produse de înaltă tehnologie.

Evoluționiștii afirmă că mecanismul care produce această imagine clară și distinctă s-a format din întâmplare. Acum, dacă cineva v-a spus că televizorul din camera dumneavoastră a fost format ca rezultat al întâmplării, că toți atomii săi s-a întâmplat să fie puși laolaltă și că alcătuiesc acest dispozitiv care produce o imagine, ce ați crede? Cum pot atomii să facă ce nu reușesc mii de oameni?

Dacă un dispozitiv care produce o imagine mai primitivă decât **ochiul nu poate să fi fost obținut din întâmplare**, prin urmare este foarte evident că ochiul și imaginea văzute de ochi nu se poate să fi fost obținute din întâmplare. Aceeași situație se aplică și pentru ureche. Urechea externă recepționează sunetele disponibile prin auricul și le direcționează în urechea mijlocie, urechea mijlocie transmite vibrațiile sunetului intensificându-le, iar urechea internă trimite aceste vibrații creierului traducându-le în semnale electrice. La fel ca și în cazul ochiului, auzul se finalizează în centrul auzului din creier.

Situația în ceea ce privește ochiul, este asemănătoare cu cea pentru ureche. Adică, **creierul este izolat de sunete**, așa cum este și pentru lumină. Nu permite niciunui sunet să intre. Prin urmare, nu contează cât de mult zgomot este în exterior, interiorul creierului este complet tăcut. Cu toate acestea, cele mai ascuțite sunete sunt percepute în creier. În **creierul dumneavoastră complet tăcut, ascultați simfonii și auziți toate zgomotele dintr-un loc aglomerat**. Cu toate acestea, dacă nivelul sunetului din creierul dumneavoastră este măsurat de un dispozitiv precis în acel moment, se va observa că acolo este o tăcere completă.

Așa cum este cazul imaginii, s-au depus eforturi timp de decenii în încercarea de a genera și reproduce un sunet care să fie fidel originalului. Rezultatele acestor eforturi sunt magnetofoanele, sistemele de înaltă fidelitate și sistemele pentru detectarea sunetului. În ciuda acestei tehnologii și a miilor de ingineri și experți care au muncit în această încercare, totuși nu a fost obținut nici un sunet care să aibă aceeași finețe și claritate ca sunetul perceput de ure-

che. Gândiți-vă la sistemele hi-fi care au cea mai bună calitate și care sunt produse de cea mai mare companie din industria muzicală. Chiar și în cazul acestor dispozitive, când sunetul este înregistrat o parte din acesta este pierdut; sau când porniți un sistem hi-fi, întotdeauna se aude un sunet șuierat înainte să înceapă muzica. Cu toate acestea, sunetele care sunt produse ale tehnologiei corpului uman sunt extrem de fine și clare. O ureche umană niciodată nu percepe un sunet însoțit de un sunet șuierat sau cu zgomot de fundal ca în cazul hi-fi; din contră, percepe sunetul exact așa cum este, fin și clar. Așa s-au întâmplat lucrurile încă de la **crearea omului**.

Până acum, niciun aparat vizual sau de înregistrare conceput de om nu a fost la fel de sensibil și de reușit în perceperea datelor senzoriale ca și ochiul și urechea. Însă, în ceea ce privește văzul și auzul, un adevăr și mai mare se ascunde dincolo de toate acestea.

Cui îi aparține conștiința care vede și aude în interiorul creierului?

Cine vede o lume încântătoare în creier, cine ascultă simfonii și ciripitul păsărilor, și miroase trandafirii?

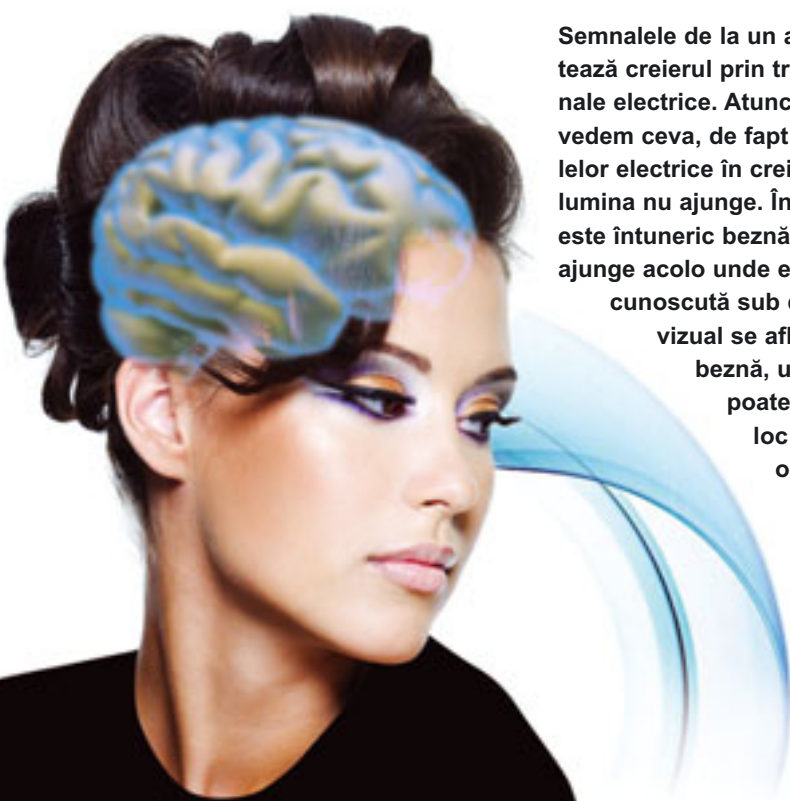
Stimulările care vin din ochii, urechile și nasul persoanei călătoresc până la creier ca impulsuri nervoase electro-chimice. În cărțile de biologie, fiziologie și biochimie, puteți găsi multe detalii despre cum se formează în creier această imagine. Cu toate acestea, nu veți întâlni niciodată cel mai important adevăr: Cine percepe aceste impulsuri nervoase electro-chimice sub formă de imagini, sunete, mirosuri și evenimente senzoriale în creier? **În creier este o stare de conștiință care percepe toate acestea fără a avea nevoie de ochi, ureche și nas.** Cui aparține această conștiință? Desigur nu aparține nervilor, stratului adipos și neuronilor care se află în creier. De aceea darwiniștii-materialiști, care cred că totul este inclus în materie, nu pot răspunde la aceste întrebări.

Deoarece **această conștiință este spiritul creat de Dumnezeu**, care nu are nevoie nici de ochi pentru a privi imaginile, nici de ureche pentru a auzi sunetele. În plus, nu are nevoie de creier ca să gândească.

Toată lumea care citește acest adevăr explicit și științific trebuie să mediteze bine la Atotputernicul Dumnezeu, și să se teamă și să caute refugiu în El, deoarece El comprimă întreg universul într-un loc negru ca smoala de câțiva centimetri cubi într-o formă tri-dimensională, colorată, umbroasă și luminoasă.

O convingere materialistă

Informația pe care am prezentat-o până acum ne arată că **teoria evoluției este incompatibilă cu descoperirile științifice**. Afirmatia teoriei referitoare la originea vieții este incompatibilă cu știința, mecanismele evoluționiste pe care le propune nu au nicio putere evoluționistă, iar fosilele demonstrează că

Semnalele de la un anumit obiect afectează creierul prin transformarea în semnale electrice. Atunci când spunem că vedem ceva, de fapt simțim efectul semnalelor electrice în creierul nostru. La creier lumina nu ajunge. În interiorul creierului este întuneric beznă, iar lumina nu poate ajunge acolo unde este creierul. Zona cunoscută sub denumirea de cortex vizual se află într-un întuneric beznă, undeva unde lumina nu poate ajunge, probabil un loc mai întunecat decât orice ați văzut vreodată. Dar în acel întuneric beznă vezi o lume viu colorată.

formele intermediare necesare nu au existat niciodată. Așadar, rezultă cu siguranță că teoria evoluției trebuie să fie eliminată deoarece este o idee nefondată din punct de vedere științific. Multe idei, cum ar fi modelul universului centrat pe Pământ, au fost îndepărtate în acest mod din agenda științei de-a lungul istoriei.

Cu toate acestea, teoria evoluției este păstrată în agenda științei. Anumiți oameni chiar încearcă să prezinte criticile împotriva acesteia ca “atac asupra științei.” De ce?

Motivul este că această teorie este o convingere dogmatică indispensabilă pentru anumite cercuri. Aceste cercuri sunt **orbește devotate** filosofiei materialiste și adoptă darwinismul deoarece este singura explicație materialistă care poate fi scoasă în față pentru a explica modul de funcționare a naturii.

Destul de interesant, chiar și aceștia recunosc acest fapt din când în când. Un genetician bine cunoscut și un evoluționist renumit, Richard C. Lewontin de la Universitatea Harvard, recunoaște că el este “în primul și în primul rând materialist și abia după aceea om de știință”:

Nu metodele și instituțiile științifice ne obligă într-un fel oarecare să acceptăm o explicație materială a lumii fenomenelor, ci, din contră, aderarea noastră a priori la cauzele materiale ne forțează să creăm un aparat de investigație și să avem un set de concepte care produc explicații materiale, indiferent cât de mult sunt contrare intuiției și indiferent cât de complicate par pentru neinițiați. În plus, acel materialism este absolut, așadar nu ne putem permite o [intervenție] Divină. (Richard Lewontin, “Lumea bântuită de demoni,” The New York Review of Books, ianuarie 9, 1997, pag. 28)

Acestea sunt explicații clare că **darwinismul este o dogmă** păstrată activă doar de dragul aderării la materialism. Această dogmă susține că nu este nicio ființă fără materie. Prin urmare, susține că materia neînsuflețită, inconștientă a adus viața în ființe. Insistă că milioane de diferite specii vii (e.g.,

păsări, pești, girafe, tigri, insecte, copaci, flori, balene și ființe umane) au apărut, ca rezultat al interacțiunilor materiei cum ar fi ploaia care curge, fasciculele care luminează șamd, din materia fără viață. Acesta este un concept contrar atât logicii, cât și științei. Totuși, darwinistii continuă să îl apere în mod ignorant în același mod în care nu recunosc ceea ce se află chiar în fața lor, evidentă existență a lui Dumnezeu .

Oricine analizează originea ființelor vii fără prejudecata materialistă vede acest adevăr evident: **Toate ființele vii sunt lucrări ale Creatorului**, Care este Atotputernic, Atotînțelept și Atoateștiutor. **Acest Creator este Dumnezeu**, cel care a creat întreg universul din ne-existență, într-o formă perfectă și care a modelat toate ființele vii.

Teoria evoluției: Cea mai puternică vrajă din lume

Oricine nu are prejudecăți și care nu este influențat de nicio ideologie anume, și care folosește numai logica și judecata sa, va înțelege clar că a crede în teoria evoluției, care aduce aminte de superstițiile societăților care nu cunosc știința sau civilizația, este imposibil.

Așa cum am explicat anterior, cei care cred în teoria evoluției cred că un număr mic de atomi și molecule aruncate într-un vas imens pot să producă profesori care gândesc, care analizează logic și studenți la universitate; oameni de știință precum Einstein și Galileo; artiști precum Humphrey Bogart, Frank Sinatra și Luciano Pavarotti; și de asemenea, antilope, lămâi și garioafe. În plus, deoarece oamenii de știință și profesorii care cred în aceste absurdități sunt oameni educați, este justificat să vorbești despre această teorie ca despre “cea mai puternică vrajă din istorie.” Niciodată nicio altă convingere sau idee nu a influențat în acest fel puterea oamenilor de raționare, refuzându-le permisiunea de a gândi în mod inteligent și logic, și ascunzând adevărul de ei ca și când ar fi fost legați la ochi. Aceasta este o orbire chiar mai rea și de necrezut decât cultul pentru totem din anumite părți ale Africii, poporul din Saba care venera Soarele, tribul Profetului Abraham (pfas), care

venera idolii pe care i-au făcut cu propriile lor mâini, sau partea din poporul Profetului Moise (pfas) care venera Vițelul de Aur.

De fapt, Dumnezeu a arătat această lipsă de raționament în Coran. În multe versete, El dezvăluie că mințile anumitor oameni vor fi închise și că nu vor avea putere să vadă adevărul. O parte din aceste versete sunt următoarele:

Pentru cei care nu cred e totuna de-i previi sau nu-i previi; Dumnezeu a zăvorât inimile lor și urechile lor, iar peste ochii lor s-a așternut o năframă. Și ei vor avea [parte de] chin mare. (Coran, 2:6-7)

... Ei au inimi, dar nu pricep cu ele; ei au ochi, dar nu văd cu ei; ei au urechi dar nu aud cu ele. Aceștia sunt asemenea dobitoacelor, ba ei sunt chiar mai rătăciți. Aceștia sunt nepăsători. (Coran, 7:179)

Și de le-am deschide o poartă din cer și ei ar ajunge să urce la ea, ei tot ar zice: “Ori ochii noștri au fost închiși, or mai degrabă suntem un neam de [oameni] fermecați!” (Coran, 15:14-15)

Cuvintele nu pot explica cât de uimitor este faptul că această vrajă ține subjugată o mare comunitate, ține oamenii la distanță de adevăr, și nu a fost dezlegată timp de 150 de ani. Este de înțeles că unul sau câțiva oameni este posibil să creadă în planuri imposibile și în afirmații pline de stupiditate și fără logică. Cu toate acestea, “magia” este singura explicație posibilă pentru oamenii din toată lumea care cred că atomii inconștienți și fără viață s-au hotărât brusc să se unească și să formeze un univers care funcționează pe baza unui sistem perfect de organizare, disciplină, logică și conștiință; o planetă numită Pământ cu toate caracteristicile sale perfect adaptate pentru viață; și ființe vii pline de o mulțime de sisteme complexe.

De fapt, în Coran Dumnezeu povestește incidentul Profetului Moise (pfas) cu Faraonul pentru a arăta că anumiți oameni care susțin filosofii ateiste, de fapt îi influențează pe alții prin magie. Când Faraonului i s-a spus despre adevărata religie, acesta a spus că Profetul Moise (pfas) să se întâlnească cu proprii săi magicieni. Când Profetul Moise (pfas) a făcut acest

lucru, le-a spus să își demonstreze abilitățile înainte de toate. Versetele continuă:

Le-a răspuns [Moise]: “Aruncați voi!” Și când au aruncat ei, au fermecat ochii oamenilor și i-au înfricoșat și au adus vrajă mare! (Coran, 7:116)

După cum am văzut, magicienii Faraonului au fost capabili să înșele pe toată lumea, cu excepția Profetului Moise (pfas), și pe cei care au crezut în el. Cu toate acestea, dovada lui a distrus magia, sau “a înșfăcat ceea ce ei izvodiseră”, așa cum se spune în verset:

Și i-am revelat Noi lui Moise: “Aruncă toiagul tău!” Și iată că el a înșfăcat ceea ce ei izvodiseră. Și astfel adevărul a ieșit la iveală, iar ceea ce făceau ei a pierit. (Coran, 7:117-118)

După cum putem vedea, când oamenii au realizat că s-a făcut un act de magie asupra lor și că ceea ce au văzut a fost de fapt o iluzie, magicienii Faraonului și-au pierdut credibilitatea. Și în zilele noastre, cu excepția celor care,

Convingerile Darwiniștilor sunt la fel de incredibile precum credințele oamenilor care se închinău crocodililor, care par acum ciudate și de necrezut. Darwiniștii privesc șansa și atomii fără viață, inconștienți ca fiind o forță creatoare, și sunt la fel de dedicați acestei convingeri ca și în cazul unei religii.

aflați sub influența unui act de magie similar, cred în aceste afirmații ridicole sub deghizare științifică și care își petrec viețile apărându-i, la abandonarea convingerile lor superstițioase, aceștia vor fi, de asemenea, umiliți când adevărul complet este dezvăluit, iar vraja este dezlegată. De fapt, scriitorul și filosoful britanic recunoscut la nivel mondial, Malcolm Muggeridge, care a fost un ateu care a apărat evoluția timp de aproximativ șaizeci de ani, dar care ulterior a realizat adevărul, dezvăluie în următoarele cuvinte poziția în care teoria evoluției se poate afla în viitorul apropiat:

*Eu însumi sunt convins că **teoria evoluției**, în special proporțiile în care a fost aplicată, **va fi în viitor una dintre cele mai mari glume din cărțile de istorie**. Posteritatea se va minuna cum o ipoteză care este atât de neconvingătoare și dubioasă a putut fi acceptată cu incredibila credulitate cu care a fost acceptată. (Malcolm Muggeridge, *Sfârșitul creștinismului, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, pag. 43*)*

Acel viitor nu este departe: Din contră, oamenii vor vedea în curând că “întâmplarea” nu este o zeităte, și vor privi înapoi la **teoria evoluției ca la cea mai rea înșelătorie și ca la cea mai groaznică vrajă din lume**. Acea vrajă deja începe să fie ridicată rapid de pe ochii oamenilor din toată lumea. Mulți oameni care văd adevărata sa față se miră cum au putut să fie înșelați de aceasta.

*I-au răspuns ei: “Mărire Ție! Nu avem știre
decât de ceea ce Tu ne-ai învățat,
căci Tu ești Atoateștiitor [și] Înțelept”.*
(Coran, 2:32)

NOTELE DE SUBSOL ALE CĂRȚII:

1. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, Goodword Books, 2001, pag. 79-80
2. <http://www.ibtimes.com/why-do-people-join-isis-psychology-terrorist-1680444>
3. Karen Armstrong, *Holy War*, MacMillan London Limited, 1988, pag. 25
4. Tabari, *Ta' rikh*, 1, 1850, citat în Majid Khadduri, *War and Peace in the Law of Islam*, Johns Hopkins Press, Baltimore, 1955, pag. 102
5. Karen Armstrong, *Holy War*, MacMillan London Limited, 1988, pag. 25
6. W.H.C. Friend, "Christianity in the Middle East: Survey Down to A.D. 1800", Religion in the Middle East, Ed. A.J. Arberry, I-II Cambridge, 1969, Volumul I, pag. 289
7. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, Goodword Books, 2001, pag. 56
8. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, pag. 71-72
9. L. Browne, *The Prospects of Islam*, pag. 11-15
10. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, pag. 96
11. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, pag. 88-89
12. André Miquel, *L'Islam et sa Civilisation VIIe - XXe siècle*, Librairie Armand Colin, Paris 1968, pag. 244
13. John L. Esposito, *The Islamic Threat: Myth or Reality*, Oxford University Press, New York, 1992, pag. 39
14. *Gesta Francorum*, (The Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem), traducere de Rosalind Hill, (Londra: 1962), pag. 91.
15. August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants* (Princeton & London: 1921), pag. 261
16. August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants* (Princeton & London: 1921), pag. 262
17. Alan Ereira, David Wallace, *Crusades: Terry Jones Tells the Dramatic Story of Battle for Holy Land*, BBC World Wide Ltd., 1995
18. Articol din ziarul Alarm, "Bakunin's Ground-Work for the Social Revolution," 1885 Dec. 26, pag. 8
19. Articol din ziarul Alarm, "Bakunin's Ground-Work for the Social Revolution," 1885 Dec. 26, pag. 2
20. Karen Armstrong, *Holy War*, pag. 30-31
21. John L. Esposito, *Islam: The Straight Path*, pag. 58
22. John L. Esposito, *Islam: The Straight Path*, pag. 59
23. Karen Armstrong, *Holy War*, pag. 185
24. Francis E. Peters, *Jerusalem: Holy City in the Eyes of Chroniclers, Visitors, Pilgrims, and Prophets from the Days of Abraham to the Beginnings of Modern Times*, Princeton, Princeton University Press, 1985, pag. 363
25. Charles Darwin, *The Descent of Man*, a doua ediție, New York, A L. Burt Co., 1874, pag. 178

26. Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science*, Unesco, Franța, Vendôme, 1983. pag. 54
27. Theodore D. Hall, "The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program", <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
28. James Joll, *Europe Since 1870: An International History*, Penguin Books, Middlesex, 1990, pag. 164
29. M.F. Ashley-Montagu, *Man in Process*, New York: World. Pub. Co. 1961, pag. 76, 77
citat în Bolton Davidheiser, W E Lammers (ed) *Scientific Studies in Special Creationism*, 1971, pag. 338-339
30. L.H. Gann, "Adolf Hitler, The Complete Totalitarian", *The Intercollegiate Review*, Fall 1985, pag. 24; citat în Henry M. Morris, *The Long war Against God*, Baker Book House, 1989, pag. 78
31. J. Tenenbaum, *Race and Reich*, Twayne Pub., New York, pag. 211, 1956; citat de Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
32. Peter Chrisp, *The Rise of Fascism*, Witness History Series, pag. 6
33. Hickman, R., *Biocreation*, Science Press, Worthington, OH, pag. 51-52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 13 (2): pag. 101-111, 1999
34. Robert M. Young, *Darwinian Evolution and Human History, Historical Studies on Science and Belief*, 1980
35. Alan Woods and Ted Grant, *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, London: 1993
36. K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
37. Karl Marx, *Das Capital*, Vol. I, 1955, pag. 603
38. Vladimir Ilich Lenin, *Collected Works*, a patra ediție în limba engleză, Progress Publishers, Moscow, 1965, Volume 11, pag. 216
39. L. Poliakov, *Le Mythe Aryen*, Editions Complexe, Calmann-Lévy, Bruxelles, 1987, pag. 343
40. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, pag. 115-116; citat de Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>